

EDİTURA
HAKİKAT

Carte de Rugăciune

PREGĂTITĂ DE
HÜSEYN HİLMİ IŞIK

CARTE DE RUGĂCIUNE

PREGĂTITĂ DE HUSEYIN HILMI IŞIK

Bulevardul Daruşşefaka 53 P.O.box: 35 34083
Fatih-Istanbul
Telefon:0212 523 45 56-532 58 43
Fax:0212 525 59 79
http://www.hakikatkitabevi.com
e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com

Bismillahirrahmanirrahim,

Omul are trei vieți: cea de pe lumea aceasta, cea din mormânt şi viața de apoi. Pe pământ, trupul se află împreună cu sufletul. Cel care animă omul, care îi dă viață este sufletul. Când sufletul se desparte de trup, omul moare. Deşi trupul putrezeşte în mormânt, sau este ars şi se transformă în cenuşă, ori este sfâşiat de animalele sălbatice, sufletul dăinuie. Atunci începe viața din mormânt. În mormânt există simțuri, dar nu există mişcare. În Ziua Învierii, fiecăruia dintre noi ni se va reda trupul, iar sufletul se va întoarce în trup, după care omul va trăi veşnic în rai sau în iad.

Pentru a fi fericit atât în această lume cât şi în cea de Apoi omul trebuie să fie musulman. Fericirea în această lume se limitează la a trăi liniştit, iar fericirea din Ziua de Apoi, înseamnă să intri în Rai. Mila lui Allahu teala este nemărginită, de aceea a trimis oamenilor profeți, pentru a le arăta calea către fericirea veşnică. Niciun profet nu a propovăduit ceva de la sine, toți au transmis oamenilor mesajele lui Allahu teala. Calea fericirii, propăvăduită de profeți, se numeşte **religie** (din). Religia pe care ne-a făcut-o cunoscută Profetul Muhammed aleyhisselam este **Islamul**. Începând de la Adem aleyhisselam au fost trimişi mii de profeți. Ultimul dintre ei este Profetul Muhammed aleyhisselam. Religiile propovăduite de ceilalți profeți s-au degradat în timp. Astăzi, singura cale care ne duce spre fericire este Islamul.

Islam înseamnă să crezi din inimă (**Iman**) şi să pui în practică cerințele religiei (**Ahkam-i Islamiyye**). Aceste lucruri trebuie învățate numai din carțile scrise de **savanții Ehl-i Sunnet** şi nu din cărțile ignoranților. Înaintea anului 1000 după Hegira existau mulți învățați Ehl-i Sunnet, ale căror cărți sunt păstrate şi astăzi, în arabă sau persană, în bibliotecile din întreaga lume. Toate cărțile publicate de editura “Hakikat” provin din aceste surse. Pentru a putea gãsi fericirea, citiți cărțile editurii Hakikat!

AVERTISMENT: Misionarii încearcă să răspândească creştinismul, evreii Tora, editura “Hakikat” din Istanbul, Islamul, iar masonii încearcă să abolească toate religiile. O persoană care posedă rațiune, ştiință şi

conştiință, şi a găsit adevărul va ajuta la răspândirea Islamului şi va mijloci oamenilor găsirea fericirii. Nu există misiune mai utilă şi mai prețioasă pentru umanitate decât aceasta. În ziua de azi chiar și teologii evrei și cerștini admit că Evanghelia și Tora, pe care le dețin în zilele noastre, sunt scrise de către oameni. Coranul cel Sfânt însă, este pur așa cum a fost revelat de Allahu teala. Preoții și rabinii ar trebui să citească cărțile editurii Hakikat cu obiectivitate și atenție, încercând să le înțeleagă.

“Bismillahirrahmanirrahim”
Este cheia comorii eterne

PREFAȚĂ

Încep să scriu această carte de rugăciune recitând E`uzu Besmele. Slavă lui Allahu teala. Pacea şi binecuvântarea lui Allahu teala să fie asupra Profetului Muhammed aleyhisselam, asupra familiei sale pure, asupra companionilor săi drepți şi devotați ”rîdvanullahi teala aleyhim ejmain” şi asupra tuturor robilor săi aleşi şi iubiți.

În viață lucrurile bune, utile sunt amestecate cu cele rele si dăunătoare. Pentru a atinge fericirea, liniştea şi bunăstarea trebuie să îndeplineşti mereu ceea ce e bine şi drept. Allahu teala în mila Sa nemărginită a creat o putere care poate distinge binele de rău. Această putere poartă numele de rațiune (**Akl**). O rațiune curată şi sănătoasă va distinge, fără ezitare, binele de rău. Păcatele şi urmarea egoului (**nefs**) îmbolnăvesc inima şi rațiunea, astfel încât omul nu mai poate deosebi binele de rău. Datorită milei Sale, Allahu teala le transmite oamenilor, prin intermediul profeților, calea dreaptă şi le porunceşte să o urmeze. De asemenea le face cunoscute lucrurile dăunătoare şi interzice săvârşirea lor. Aceste permisiuni şi interdicții reprezintă **religia**, iar religia propăvăduită de Muhammed aleyhisselam este **Islamul**. Singura religie de pe fața pământului, care nu a suferit nici o modificare sau degradare, este Islamul. Pentru a-ți găsi pacea trebuie să trăieşti conform regulilor Islamului, adică să fii musulman. Nu este nevoie de nici o formalitate pentru a deveni musulman. Nu trebuie să mergi la vreun imam ori muftiu, ci trebuie să faci doar mărturisirea de credință, crezând cu inima şi recunoscând verbal acest lucru. După mărturisirea de credință, obligația unui musulman este să învețe şi să practice cerințele Islamului.

Pentru a avea credință este ecesar să rostești Kelime-i șehadet și să cunoști sensul acestei expresii. Pentru a crede corect sensul Kelime-i șehadet este necesar să credem așa cum au menționat învățații Ehli sunnet în cărțile lor. Cei ce vor urma cărțile drepte scrise de savanții Ehli sunnet,

vor primi răplata a 100 de martiri. Învățații ce aparțin uneia dintre cele patru orientări religioase (mezheb) sunt **învățați Ehli sunnet**.

În prezent, musulmanii din întreaga lume sunt impărtiți în 3 grupuri: primul grup este cel al adevăraților musulmani, cei care urmează calea companionilor Profetului. Aceştia sunt numiți **Sunniți** sau comunitatea celor care aplică tradiția Profetului sau grupul celor ce vor scăpa de Iad. Din al doilea grup fac parte duşmanii companionilor Profetului. Acestora li se zice **Şiiți** sau grupul pervertiților. Al treilea este grupul duşmanilor sunniților şi şiiților. Ei sunt numiți **Vehhabiți** sau **Nejdiți**, deoarece au apărut pentru prima dată în Arabia, în oraşul Nejd. Ei mai sunt numiți şi grupul blestemat, căci aparținătorii acestui grup îi numesc pe musulmani idolatrii. Cei care îi numesc pe musulmani necredincioşi au fost blestemați de către Profetul Muhammed. Cei ce au dus la divizarea musulmanilor sunt evreii şi englezii.

Indiferent cărui grup aparține, atât timp cât are inima şi sufletul murdar, omul va merge în Iad. Pentru a-şi curăța sufletul de păcate şi ignoranță, omul trebuie să recite cât de des poate expresia "**La Ilahe Illallah**" iar pentru a-şi curăța inima, adică pentru a se elibera de păcatele şi blasfemiile ce vin de la diavol, de la prietenii răuvoitori şi de la cărțile corupte şi dăunătoare trebuie să recite mereu "**Estagfirullah**". Rugăciunile celor ce urmează calea islamică vor fi acceptate cu siguranță. Se înțelege că cei care nu-şi îndeplinesc rugăciunile, care privesc la lucruri interzise, care mănâncă şi beau ceea ce nu le este permis, nu se conformează islamului. Rugăciunile acestora nu vor fi acceptate.

După mărturisirea credinței cea mai importantă poruncă este rugăciunea. Pentru fiecare musulman îndeplinirea rugăciunii de cinci ori pe zi este obligație ce trebuie îndeplinită în mod personal. Neîndeplinirea ei este un mare păcat. Şcoala Hanbelită consideră blasfemie neîndeplinirea celor cinci rugăciuni (a se vedea cartea **Gayetuttahkik**!) Pentru a putea îndeplini rugăciunea cât mai corect va trebui mai întâi să învățăm despre aceasta. În această carte, am crezut de cuviință să vă împărtăşim, într-o manieră cât mai scurtă şi concisă, cunoştințele despre rugăciune. Aceste învățături pe care le-am pregătit, folosindu-ne de cărțile multor savanți

islamici, trebuiesc învățate de către toți musulmanii, care la rândul lor trebuie să-şi învețe copii.

Pentru a putea îndeplini rugăciunea într-un mod optim, trebuie să învățăm surele (capitolele din Coran) şi rugile care se recită în timpul acesteia. Trebuie să învățăm sure si rugi măcar atât cât să ne putem îndeplini rugăciunea, cerând ajutorul unui profesor sau prieten care le poate pronunța şi citi corect.

Pentru a putea citi într-un mod corect Coranul, ar trebui urmate cursurile de învățare a Coranului. Trebuie neapărat să învățăm să citim corect Coranul şi de asemenea trebuie neapărat să ne învățăm şi copiii.

Coranul nu poate fi transcris corect utilizând literele latine. De aceea trebuie citit în varianta sa originală. Coranul se citeşte foarte uşor. Profetul nostrusallallahu aleyhi ve sellem a zis într-un hadis: "**Cei ce îşi vor învăța copiii să citească Coranul sau îi vor trimite să învețe de la un profesor de Coran, vor primi pentru fiecare literă învățată, recompensa a 10 vizite la Kaaba minunată. Iar în Ziua de Apoi vor fi încoronați şi toți oamenii se vor uita la ei cu admirație."**

Fie ca Allahu teala, după ce ne-am declarat cu adevărat credința, să ne facă dintre robii săi ce învață şi îşi îndeplinesc rugăciunile corect şi care fac bine şi îi îndeamnă pe oameni la bine!

RUGĂCIUNEA O PORUNCĂ IMPORTANTĂ

Încă din vremea lui Adem aleyhisselam fiecare religie avea un timp de rugăciune. Pentru cei ce cred în Muhammed aleyhisselam a venit obligația să împlinească rugăciunile în toate aceste timpuri. Împlinirea rugăciunii nu este o condiție a credinței, însă credința în obligativitatea ei, este o condiție a credinței.

Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce îşi împlineşte corect şi constant rugăciunea şi-a construit religia şi şi-a consolidat clădirea Islamului. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis:``**Rugăciunea este capul religiei noastre.**``Aşa cum nu există om fără cap, nu există nici religie fără rugăciune.

Rugăciunea în Islam este următoarea poruncă importantă după mărturisirea de credință. Allahu teala le-a poruncit robilor Săi rugăciunea, pentru a-L adora doar pe El. În Coran se spune în peste o sută de versete: ”**Împliniți rugăciunea!**``. Într-un hadis se relatează: ``**Allahu teala a poruncit să se implineasca rugăciunea de cinci ori pe zi. El a promis că cel ce împlineşte rugăciunea respectând toate condițiile şi punând preț pe împlinirea ei,va intra Rai.**``

Rugăciunea este cel mai de preț dintre actele de adorare obligatorii din religia noastră. Într-unul din hadis-uri se relatează: ``**Cel ce nu-şi îndeplineşte rugăciunea nu-şi va primi partea din Islam!**``. Într-un alt hadis se spune: ``**Rugăciunea este cea care diferențiază un musulman de un necredincios.**`` Deci, un musulman îşi împlineşte rugăciunea, pe când un necredincios, nu. Ipocriții ce îşi împlinesc rugăciunea doar uneori vor avea o pedeapsă aspră în Iad. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a zis:``**Cei ce nu-şi implinesc rugăciunile, în Ziua de Apoi îl vor întâlni pe Allahu teala mânios.**``

Rugăciunea, înseamnă să-ți înțelegi inferioritatea față de Allahu teala, reflectând la superioritatea Sa. Cel ce înțelege aceasta va face mereu doar bine şi nu va mai putea face rău. Inima celui ce intenționează să vină în fața lui Allah de cinci ori pe zi se va umple de devoțiune. Fiecare acțiune obligatorie din rugăciune are beneficii pentru corp şi inimă.

Împlinirea rugăciunii în grup la moschee apropie inimile musulmanilor şi sădeşte afecțiunea între ei. Astfel, musulmanii înțeleg că sunt frați. Cei mari vor fi binevoitori față de cei mici, iar aceştia la rândul lor vor fi respectuoşi față de cei vârstnici. Cei bogați îi vor ajuta pe cei săraci, iar cei puternici pe cei slabi. Cei sănătoşi nevăzându-i pe cei bolnavi la moschee îi vor căuta acasă și se vor întrece pentru a ajunge la vestea bună din hadis-ul următor: ``**Celui ce aleargă în ajutorul fratelui său în Islam, Allahu teala îi va fi de ajutor``.**

Rugăciunea îi face pe oameni să renunțe la tot ce este rău şi urât. Este o ispăşire pentru păcate. Într-un hadis-i șerif se relatează: ``**Rugăciunea împlinită de cinci ori pe zi este ca un pârâu ce-ți curge prin fața casei. Aşa cum cel ce se spală de cinci ori pe zi va fi curat, aşa şi cel ce va împlini rugăciunea de cinci ori pe zi va fi iertat de păcatele minore.``**

Rugăciunea este cel mai presus dintre toate actele de adorare, după credința în Allahu teala şi în Trimisul Său. De aceea, rugăciunea trebuie împlinită respectând toate obligațiile, îndatoririle necesare, tradițiile Profetului şi faptele agreate. Profetul nostru aleyhisselam a zis într-un hadis: ``**Voi poporul meu şi voi companionii mei! Rugăciunea împlinită respectând toate condițiile este mai presus de toate faptele agreate de Allahu teala. Este tradiția profeților. Este ceea ce le place îngerilor. Este lumină divină în cer şi pe pământ. Este puterea trupului. Este abundență pentru hrană. Este mijlocire pentru acceptarea rugilor. Este ajutor în fața îngerului morții, lumină în mormânt şi răspuns pentru Munker şi Nekir. Este umbră pentru Ziua de Apoi. Este pavăză între om şi focul Iadului. Ne va trece podul Sîrat cu viteza fulgerului. Este cheia Raiului. În Rai ne va fi coroană pe cap. Allahu teala nu le-a dăruit dreptcredincioşilor nimic mai prețios decât rugăciunea. Dacă ar fi existat un act de adorare mai presus de rugăciune, Allahu teala l-ar fi dăruit în primul rând dreptcredincioşilor. Deoarece îngerii sunt mereu, unii în picioare (kiyam), unii în plecăciune (ru`ku), unii prosternați (sejde) şi unii aşezați (teşehhud), Allahu teala, a adunat toate acestea într-un rek`at de rugăciune şi l-a dăruit dreptcredincioşilor. Căci rugăciunea este capul credinței, stâlpul**

religiei, cuvântul Islamului şi înălțarea dreptcredincioşilor. Este lumina divină a cerului şi salvatoarea de Iad.``

Într-o zi Hazreti Ali ”radiyallahu anhve keremallahu vejheh” a pierdut rugăciunea de după amiază. De supărare s-a aruncat de pe un deal. A început să plîngă gemând şi să se tânguie. Auzind despre aceasta, Profetul nostru Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem a venit împreună cu companionii săi la acesta. Văzând în ce stare se află a început să plângă şi Profetul nostru, stăpânul universului. S-a rugat şi atunci soarele s-a ridicat din nou. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: ”**O, Ali! Ridică-ți capul, soarele încă se vede.” Hazreti** Ali ”radiyallahu anh” s-a bucurat foarte tare şi şi-a împlinit rugăciunea.

După o noapte petrecută în rugăciune Hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk ”radiyallahu anh” a fost doborât de somn către dimineață şi a pierdut rugăciunea vitr. La rugăciunea de dimineață, urmându-l pe Profet a venit la uşa moscheii şi s-a rugat plângând de acesta: ”**O,Trimis al lui Allah! Ajută-mă, am pierdut rugăciunea vitr”.** Resulullah aleyhisselam a început şi el să plângă. Atunci a venit îngerul Gebrail şi a zis: **``O, Trimis al lui Allah! Spune-i lui Sîddîk că Allahu teala l-a iertat.``**

Într-o noapte, Bayezid-i Bistami ”kuddise sirruh”, unul dintre cei mai mari erudiți, toropit de somn, nu s-a putut trezi la rugăciunea de dimineață. A plâns şi s-a tânguit atât de mult încât s-a auzit o voce:**``O Bayezid! Ți-am iertat această greşeală. Şi datorită lacrimilor şi tristeții tale ți-am mai dat şi răsplata a şaptezeci de mii de rugăciuni.``** După câteva luni a adormit din nou. Diavolul a venit şi apucându-l de picior l-a trezit, spunându-i: **``Trezeşte-te, timpul de rugăciune este pe cale să ia sfârșit.``** Bayezid-i Bistami l-a întrebat: **``O, blestematule, cum de faci aşa ceva? Tu care îți doreşti ca nimeni să nu-şi împlinească rugăciunea, de ce m-ai trezit?``** Diavolul răspunse: **``În ziua când ai pierdut rugăciunea de dimineață, ai câştigat răsplata a şaptezeci de mii de rugăciuni, plângând. Astăzi gândindu-mă la asta te-am trezit ca să primeşti recompensă pentru o singură rugăciune şi nu pentru şaptezeci de mii.``**

Juneyid-i Bagdadi, un alt mare învățat a zis: **``O oră în lumea aceasta este mai bună decât o mie de ani în Lumea de Apoi, căci în**

această oră se poate face o faptă bună, dar în acei o mie de ani nu se poate face nimic.``** Trimisul lui Allah aleyhisselam a zis: ``Dacă cineva îşi va uni cu bună ştiință o rugăciune de următoarea, acesta va arde 80 de hukbe în Iad.``** Hukbe înseamnă 80 de ani în Lumea de Apoi, iar o zi din acea lume este cât o mie de ani ai lumii noastre.

Aşa că frate al meu într-u credință! Nu-ți irosi timpul cu lucruri fără rost. Prețuieste-ți timpul şi foloseşte-l pentru lucruri folositoare. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **``Cea mai mare nenorocire este să-ți iroseşti timpul cu lucruri fără rost.``** Împlineşte-ți rugăciunile la timp, ca în Ziua Judecății să nu regreți şi să primeşti o răsplată mare! Într-un hadis se relatează: ``**Dacă un om nu-şi împlineşte rugăciunea la timp şi moare înainte de a o recupera i se vor deschide în mormânt şaptezeci de ferestre către Iad şi va fi chinuit până în Ziua Judecății. ``** Cel ce nu-şi împlineşte rugăciunea la timp cu bună ştiință, adică nu se întristează când nu-şi îndeplineşte rugăciunea, va ieşi din Islam sau va muri în necredință. Dar ce va fi cu cei care nici măcar nu se gândesc la rugăciune, care nu acceptă rugăciunea ca o misiune? Toți cei patru imami ai celor patru şcoli religioase au accepat în unanimitate că cel ce nu acordă importanța cuvenită rugăciunii şi nu o acceptă ca pe o responsabilitate va deveni apostat (**Murted**), adică necredincios. La fel ca şi cel ce nu-şi îndeplineşte rugăciunea cu bună ştiință, nu se gândeşte să o recupereze şi nici nu se teme de pedeapsă. Acestea sunt scrise în cartea lui Abdulgani Nablusi ``**Hadikattun nediyye**``, în capitolul ``Nenorocirile Limbii``.

În cea de-a 275-a scrisoare din primul volum al cărții sale **Mektubat**, Imam-i Rabbani scrie:

Voi ați primit această binecuvântare deoarece ați învățat cunoştințele islamice şi ați răspândit regulile religioase. Acolo se aşezase ignoranța şi se răspândiseră superstițiile. Allahu teala v-a dăruit afecțiunea celor pe care îi iubeşte şi v-a dat ocazia să răspândiți Islamul. De aceea, trudiți să învățați cunoştințele religioase şi regulile islamice. Acestea două sunt izvorul fericirii, mijloc de înălțare spirituală şi cauza izbăvirii.Trudiți mult! Deveniți oameni de religie! Arătați-le celor de acolo calea cea dreaptă, îndemnându-i la bine şi îndepărtându-i de rău! În versetul 19 din sura

Muzzemmil se spune: **Pentru cei ce doresc să obțină mulțumirea lui Allahu teala, acesta este fără îndoială un sfat.**

Veniți să împlinim rugăciunea, să ştergem rugina din inimă,
Nu te poți apropia de Allah, dacă nu împlineşti rugăciunea!
Unde se împlineşte rugăciunea toate păcatele dispar,
Omul nu poate fi înțelept, dacă nu împlineşte rugăciunea!
În Coranul cel Sfânt Allah a lăudat rugăciunea,
A zis nu-i iubesc pe cei ce nu împlinesc rugăciunea!
Într-un hadis-i șerif s-a spus: La om nu se văd semnele
Credinței dacă nu împlinește rugăciunea!
Neîmplinirea rugăciunii este un mare păcat
Dacă nu-şi va recupera rugăciunea nimeni nu va fi iertat!
Cel ce nu o ia în serios, va deveni necredincios,
Nu va putea fi musulman dacă nu-şi împlineşte rugăciunea!
Rugăciunea curăță inima,te ține departe de rău,
Nu poți fi fericit, dacă nu împlineşti rugăciunea!

Capitolul 1
CREDINȚA NOASTRĂ ŞI RUGĂCIUNEA
Toți trebuie să ne mărturisim mai întâi credința

Allahu teala vrea ca oamenii să trăiască în pace şi linişte pe acest pământ, iar în lumea de apoi să atingă fericirea eternă. De aceea a poruncit să se împlinească lucrurile folositoare ce vor aduce fericirea, iar pe cele dăunătoare, ce vor duce la nenorocire, le-a interzis. Prima poruncă a lui Allahu teala este mărturisirea credinței. Aceasta este necesară tuturor oamenilor. Pentru toți oamenii credința este o necesitate.

Credință, literal, înseamnă să cunoşti pe cineva ca fiind sincer,să crezi în el. În Islam credința înseamnă să crezi cu adevărat şi sa mărturiseşti prin viu grai că Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem este **profetul** ales şi trimis de Allahu teala, să crezi concis în ceea ce Allahu teala ne-a transmis pe scurt şi complet în ceea ce ne-a transmis detaliat şi să rosteşti cu toată încrederea mărturia de credință (**Kelime-i șehadet**). Aşa cum te fereşti ştiind sigur că focul te arde sau că muşcătura unui şarpe veninos te omoară, tot astfel crezând din toata inima în măreția lui Allah şi a atributelor Sale şi căutând aprobarea şi frumusețea Sa şi evitând mânia şi pedeapsa Sa, trebuie să-ți fixezi credința în suflet aşa cum ai scrie pe marmură.

Credința înseamnă să aprobi şi să crezi din inimă în toate spusele profetului Muhammed aleyhisselam. Cei ce cred astfel sunt numiți **dreptcredincioşi** şi **musulmani**.Fiecare musulman trebuie să urmeze calea arătată de Muhammed aleyhisselam. Calea sa este calea indicată de Coranul cel Sfânt. Această cale este **Islamul**. Pentru a o urma trebuie mai întâi să crezi, iar mai apoi să înveți foarte bine religia (**Ahkam-i islamiyye**), să respecți obligațiile ei, să eviți lucrurile interzise, apoi să respecți tradițiile şi să eviți faptele neagreate. După acestea trebuie de asemenea urmată calea Islamului şi în privința faptelor fireşti.

Credința este stâlpul religiei noastre. Allahu teala nu va accepta şi nici nu va agrea o faptă bună ori vreun act de adorare din partea cuiva ce nu are credință. Cel ce vrea să devină musulman trebuie mai întâi să-şi

mărturisească credința, apoi să învețe despre îmbăierea rituală, despre abluțiune, rugăciune şi la nevoie şi celelalte obligații şi lucruri interzise.

Credința trebuie să fie corectă

Cunoştințele percepute de rațiune şi de către organele de simț ne ajută să ne găsim credința. Ştiința ne face să înțelegem că perfecțiunea şi echilibrul acestei lumi nu sunt întâmplătoare și că există un Creator, ceea ce ne determină să găsim credința. Credința înseamnă să înveți şi să crezi în tot ceea ce Allahu teala ne-a trimis prin ultimul său profet Muhammed aleyhisselam. Dacă afirmi că crezi doar dacă ți se pare rațional, atunci înseamnă că nu crezi în profeți. Cunoştințele religioase nu sunt descoperiri ale savanților. Chestiunile prevestite de către Muhammed aleyhisselam trebuie învățate din cărțile savanților islamici Ehli sunnet şi astfel să crezi în ele. Pentru a avea o credință dreaptă şi acceptată trebuie de asemenea să respecți şi următoarele condiții.

1.-Credința trebuie să fie continuă şi constantă. Nici măcar o clipă nu trebuie să te gândeşti la o desprindere de credința ta. Dacă cineva se gândeşte că după trei ani de zile va ieşi din Islam spre exemplu,din clipa aceea va deveni necredincios.

2.-Credința unui dreptcredincios trebuie să fie între teamă şi speranță.Trebuie să ne temem de pedeapsa lui Allahu teala, dar niciodată nu trebuie să ne pierdem speranța în mila Sa.Trebuie să ne ferim să păcătuim şi să ne temem că ne putem pierde credința din cauza acelui păcat. Însă, chiar dacă am înfăptuit toate păcatele nu trebuie să ne pierdem speranța că Allahu teala ne va ierta.Trebuie să ne căim pentru păcatele noastre, căci cel se căieşte este ca cel fără de păcate.

3.-Trebuie să-ți mărturiseşti credința înainte de ultima suflare, căci atunci când sufletul ajunge la gât şi ți se arată toate stările lumii de apoi, atunci toți necredincioşii vor vrea să devină credincioşi. Dar credința trebuie să fie imperceptibilă. Trebuie să crezi înainte să vezi. Căci credința după ce vezi, nu mai e credință. Însă în aceste momente (când sufletul ajunge la gât) căința dreptcredincioşilor va fi acceptată.

4.-Credința să fie mărturisită înainte ca soarele să răsară de la apus. Acesta este unul dintre semnele mari ale sfârşitului lumii. Toți cei ce vor vedea asta vor crede, dar credința nu le va fi acceptată căci atunci uşa căinței va fi închisă.

5.-Trebuie să crezi că în afara lui Allahu teala nimeni nu cunoaşte ceeea ce este imperceptibil,ascuns. Deci doar Allahu teala cunoaşte imperceptibilul şi cei cărora El le împărtăşeşte asta. Nici îngerii, djinii, diavolii şi nici măcar profeții nu cunosc imperceptibilul. Doar profeții şi dreptcredincioşii îl vor cunoaște, dacă Allahu teala li-l va face cunoscut.

6.- Nu trebuie respinsă nici o regulă a religiei, a credinței sau a actelor de adorare în mod intenționat şi necondiționat. Se consideră necredință să nu tratezi cu seriozitatea cuvenită oricare din obligațiile şi interdicțiile Islamului, să dispreţuieşti Coranul cel Sfânt,î ngerii sau profeții şi ceea ce au vestit ei şi să negi acestea prin viu grai fără a fi forțat. Dacă respingi existența lui Allah, a îngerilor sau afirmi că rugăciunea şi îmbăierea rituală nu sunt obligatorii, în anumite situații, cum ar fi amenințarea cu moartea, nu se consideră că eşti necredincios.

7.-Nu trebuie să existe îndoială sau ezitări în ceea ce priveşte cunoştințele necesare şi decretate în mod clar de Islam. Ezitarea în privința obligativității rugăciunii sau a interdicției asupra alcoolului, a jocurilor de noroc, a dobânzii şi a mitei ori afirmarea că ceva clar interzis este permis, ori că ceva permis este interzis, duce la autoexcludere.

8.-Credința trebuie să fie conformă învățăturilor Islamului. Nu se consideră valabilă credința în afirmațiile filozofilor sau a falșilor oameni de ştiință. Credința trebuie să fie în maniera comunicată de Muhammed aleyhisselam.

9.-Credinciosul trebuie să iubească şi să urască doar pentru Allahu teala. Trebuie să iubească musulmanii ce-l iubesc pe Allahu teala şi să nu-i iubească pe cei care duşmănesc Islamul cu vorba sau cu fapta. Locul acestei duşmănii este inima.

[Trebuie să ne purtăm frumos, să fim amabili cu turiştii străini sau cetățenii ce nu sunt musulmani. Prin comportamentul nostru frumos trebuie să-i facem să iubească Islamul].

10.-Credința noastră trebuie să fie ca a adevăraților musulmani, ce nu s-au abătut de pe calea cea dreaptă, cea arătată de Profet şi companionii lui. Credința corectă este cea conformă dogmei Ehl-i sunnet vel-jemaat. [Cei ce cred conform adevăratelor cărți scrise de savanții islamici ehl-i sunnet vor primi recompensa a o sută de martiri. Orice învățat aparținând uneia din cele patru şcoli religioase este numit savant Ehl-i sunnet. Conducătorul acestora este Imam-i a`zam Ebu Hanife. Aceşti învățați au scris ceea ce au învățat de la companionii Profetului, iar aceştia la rândul lor au transmis ceea ce au auzit de la Profet.]

CREDINȚA EHL-I SUNNET

Prima condiție pentru a fi musulman este mărturisirea de credință. Iar credința adevărată înseamnă să crezi conform dogmei comunității ce urmează tradiția Profetului. Prima datorie a oricărui bărbat sau femeie ce posedă rațiune şi a ajuns la pubertate este să învețe şi să creadă conform învățăturilor islamice din cărțile savanților Ehl-i sunnet.Salvarea de Iad în ziua de apoi este legată de credința în aceste învățături. Doar cei ce merg pe această cale vor fi salvați de Iad. Cei ce urmează această cale sunt numiți **Sunni** sau **Ehl-i sunnet**.

Într-un hadis se relatează: **Poporul meu se va diviza în 73 de grupuri. Din acestea doar un singur grup va fi salvat de Iad, celelalte vor merge în Iad.** Fiecare grup din cele 73 susține că se conformează Islamului şi că este grupul ce se va salva de Iad. În surele Mu`minun versetul 54 şi Rum versetul 32 se spune: **Fiecare grup se bucură, crezând că se află pe calea cea dreaptă.** Însă Profetul sallallahu aleyhi ve sellem ne arată clar care sunt semnele grupului ce se va salva, astfel: **Cei ce sunt în acest grup sunt cei ce urmează calea mea şi a companionilor mei.** Cel ce nu iubeşte chiar şi unul dintre companioni, este exclus din comunitatea ce păstrează tradiția Profetului şi a companionilor. Cel ce nu urmează dogma Ehl-i Sunnet este necredincios sau eretic.

Semnele celor ce urmează ideologia Ehl-i Sunnet

Allahu teala este mulțumit de musulmanii care cred conform ideologiei Ehl-i sunnet. Credința are mai multe condiții, iar învățații Ehl-i Sunnet le explică astfel:

1.-Credința în cele 6 principii ale credinței, adică existența şi unicitatea lui Allahu teala şi neasemănarea Sa cu nimeni şi nimic, credința în îngeri, cărți, profeți, viața de apoi, în bine şi rău şi că toate acestea au fost create de Allahu teala.(Acestea ne-au fost transmise în (**Amentu**)).

2.-Credința că Coranul cel Sfânt, ultima carte trimisă de Allahu teala, este cuvântul Său.

3.-Dreptcredinciosul nu trebuie să se îndoiască niciodată de credința sa.

4.-Credința în Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem şi să iubeşti toți companionii săi, cei ce au avut onoarea să îl vadă pe Profet în viață. Să nu denigreze pe vreunul din cei patru califi, ori rudele apropiate sau pe venerabilele soții ale Profetului.

5.- Să ştie că actele de adorare nu sunt o parte a credinței. Să nu-i considere necredincioşi pe musulmanii care, deşi cred în obligațiile şi interdicțiile lui Allahu teala, nu le înfăptuiesc de lene. Cei ce nu acordă atenția cuvenită lucrurilor interzise, care nu le iau în serios şi cei ce denigrează Islamul, devin necredincioşi.

6.-Nu trebuie să considerăm necredincioşi pe cei care deşi afirmă că sunt din comunitatea celor ce împlinesc rugăciunea (Ehl-i Qibla), că cred în Allahu teala şi în Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem urmează totuşi o altă dogmă religioasă.

7.-Urmarea oricărui imam în rugăciune, dacă nu se ştie că păcătuieşte în mod sigur, deschis. Această regulă se aplică şi în cazul emirilor, guvernatorilor ce conduc rugăciunea de vineri sau pe cea de sărbătoare.

8.-Musulmanii nu trebuie să fie neascultători față de conducătorii lor. Rebeliunea poate duce la sedițiune şi alte nenorociri. Trebuie să ne rugăm pentru ca ei să facă lucruri benefice şi de asemenea trebuiesc sfătuiți într-un mod politicos să renunțe dacă păcătuiesc.

9.-În timpul abluțiunii este permis atât pentru femei cât şi pentru bărbați să treacă cu mâna udă peste mest (încălțăminte specifică rugăciunii), în loc să îşi spele picioarele chiar şi fără a fi nevoie sau a avea o problemă. Nu se face mesh peste piciorul gol sau peste ciorapi.

10.-Credința că Profetul aleyhisselam a fost la Miraj cu sufletul şi trupul. Cei ce afirmă că: (Mirajul este o stare, adică s-a întâmplat în vis) sunt excluşi din comunitatea ehli sunnet.

Dreptcredincioşii îl vor vedea pe Allahu teala în Rai. În Ziua Judecății de Apoi, Profeții şi dreptcredincioșii vor fi mijlocitori. Întrebările din mormânt există. Pedeapsa din mormânt se va aplica atât trupului cât și sufletului. Miracolele persoanelor cu o putere spirituală extraordinară (evliya) sunt adevărate. Miracolele sunt stări extraordinare ce apar la persoanele apropiate de Allah şi care se întâmplă în afara legilor fizicii, chimiei şi biologiei şi sunt în număr mare astfel încât nu pot fi negate. În mormânt sufletele celor morți aud ceea ce fac şi spun cei vii. Binefacerile rezultate din citirea Coranului, din actele de caritate şi din toate actele de adorare trimise sufletelor celor morți le sunt de ajutor, le uşurează pedeapsa sau chiar o ridică. Credința în toate acestea e semnul ideologiei Ehl-i Sunnet.

PRINCIPIILE CREDINȚEI

Principiile credinței sunt în număr de şase. Acestea au fost explicate în Amentu. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem ne-a transmis că, credința înseamnă să crezi în şase lucruri anume. De aceea fiecare musulman trebuie mai întâi să-şi învețe copilul să memoreze şi sensul rugii Amentu.

AMENTU: Amentu billahi ve Melaiketihi ve Kutubihi ve Rusulihi vel-yevmil-ahiri ve bil kaderi, hayrihi ve șerrihi min Allahi teala vel-ba`su ba`del mevti hakkun, Eșhedu en la ilahe illallah ve eșhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu.

Primul principiu
CREDINȚA ÎN ALLAHU TEALA

(**Amentu billahi),** înseamnă cred în existența şi unicitatea lui Allahu teala şi mărturisesc aceasta prin viu grai şi accept cu inima. Allahu teala există şi este unic. Cuvântul unic are două sensuri. Primul sens este cel numeric şi înseamnă jumătatea lui doi, înaintaşul numerelor. Celălat, unic cu sensul de fără seamăn şi fără asemănare. Adică nu are seamăn şi asemănare nici spiritual, nici existențial. Aşa cum personalitatea şi însuşirile creațiilor Sale nu se aseamănă cu ale Lui, astfel nici personalitatea şi însuşirile lui Allahu teala nu se aseamănă cu cele ale ființelor create de El.

Cel ce a creat din nimic fiecare organ, fiecare celulă a tuturor ființelor este doar Allahu teala. Nimeni nu poate cunoaşte adevărata persoană a lui Allahu teala. El este departe de tot ceea ce omul poate gândi sau îşi poate închipui. Nu este permis să ne gândim sau să ne închipuim înfățişarea lui Allahu teala.Trebuie memorate doar numele însuşirilor lui Allah descrise în Coran şi doar cu acestea să se confirme şi să se mărturisească măreția lui Allahu teala. Toate însuşirile Sale sunt veşnice şi fără de început. Aşa cum Persoana Sa nu are nevoie de o locație anume este şi departe de cele şase direcții. Adică nu se află nici în față, nici în spate,

nici în stânga, nici în dreapta, nici sus, nici jos. Despre El nu putem spune decât că este imanent pretutindeni.

Însuşirile lui Allahu teala sunt în număr de paisprezece. Şase dintre ele sunt însuşiri existenţiale şi opt sunt însuşiri spirituale.Este foarte necesară învăţarea sensurilor acestor însuşiri:

ÎNSUŞIRILE EXISTENŢIALE

1.-Hayat (Existenţa): Allahu teala există. Existenţa Sa este fără de început. Este vajib-ul vujud, adică existenţa Sa este necesară.

2.-**Kîdem (Vechime):** Existenţa lui Allahu teala nu are trecut.

3.**Beka (Sfârşit):** Existenţa lui Allahu teala nu are sfârşit. El nu va dispărea niciodată. Aşa cum nu are seamăn, astfel nici persoana şi însuşirile Sale nu vor dispărea.

4.-Vahdaniyyet (Unicitate): Allahu teala este unic prin personalitate, însuşiri şi creaţie.

5.-Muhalefetun-lil-havadis: Allahu teala nu are asemănare prin personalitate şi însuşiri cu nici o altă creaţie.

6.-Kiyam bi nefsihi: Allahu teala este omniprezent. Nu are nevoie de spaţiu. El exista înaintea materiei şi spaţiului. El nu are nevoie de nimic. Persoana Sa va rămâne veşnic aşa cum era şi înainte de a crea universul acesta din nimic.

ÎNSUŞIRILE SPIRITUALE

1.-Hayat (Viaţa): Allahu teala este viu. Viaţa Sa neasemănându-se cu cea a altor creaturi, demnă de personalitatea Sa, este veşnică şi atemporală.

2.-Ilm (Ştiinţa, Cunoaşterea): Allahu teala este atotştiutor. Ştiinţa Sa nu este ca cea a creaturilor Sale. El vede şi ştie cum în cea mai întunecoasă noapte o furnică neagră merge pe o piatră neagră. Cunoaşte gândurile şi intenţiile din inimile oamenilor. Nu există schimbare în ştiinţa Sa, aceasta fiind vesnică şi atemporală.

3.-Sem`(Auz): Allah Teala aude tot fără mijlocire sau direcție. Auzul Său nu seamănă cu cel al robilor Săi. Şi această însuşire ca şi celelalte este veşnică şi atemporală.

4.-Basar (Văz): Allahu teala vede necondiționat şi fără ajutor.El nu vede cu ochii.

5.-Iradet (Voința): Allahu teala doreşte. El creează ceea ce vrea. Totul există din voința Sa. Nu există nici un obstacol în fața puterii Sale.

6.-Kudret (Putere): Allahu teala are putere nemăsurată şi nimic nu poate sta în calea Sa.

7.-Kelam (Vorbire): Allahu teala vorbeşte fără să aibă nevoie de litere, sunete sau glas.

8.-Tekvin (Creație): Allahu teala este Creatorul. Nu există alt creator în afara Sa. Nu trebuie să numim Creator pe altcineva în afara lui Allahu teala.

Este imposibil să înțelegem adevărul însuşirilor lui Allahu teala. Nimeni şi nimic nu se poate asemăna însuşirilor lui Allahu teala.

Al doilea principiu
CREDINȚA ÎN ÎNGERI

Ve melaiketihi: înseamnă cred în îngerii lui Allahu teala. Ei sunt robii lui Allahu teala şi toți se supun poruncilor Sale. Ei nu comit păcate, sunt asexuați şi nu se căsătoresc. Ei sunt vii. Nu mănâncă, nu beau, nu dorm. Sunt entități create din lumină divină şi sunt înzestrați cu rațiune. Cei mai mari îngeri sunt în număr de patru:

1.-Gebrail aleyhisselam: Misiunea sa este de a transmite profeților revelațiile, poruncile şi interdicțiile venite de la Allahu teala.

2.-Israfil aleyhisselam: Are datoria să sune din trâmbiță. La prima suflare a trâmbiței orice vietate va auzi acel sunet în afara lui Allahu teala va muri, la cea de-a doua suflare a trâmbiței toată lumea va învia din nou.

3.-Mikail aleyhisselam: Este însărcinat cu împărțirea a tot ceea ce îi este necesar omului în viață, a belşugului, a sărăciei, ieftinire și scumpirea şi cu mişcarea materiei.

4.-Azrail aleyhisselam: Sarcina sa este de a lua sufletele oamenilor.

După aceştia urmează patru grupe de îngeri. Îngerii numiți **Hamele-i Arş** sunt în număr de patru. Îngerii aflați în prezența divină sunt numiți **Mukarrebin.** Mai marii îngerilor însărcinați cu pedeapsa sunt numiți **Kerubiyan,** iar îngerii milei **Ruhaniyan.** Cel mai mare dintre îngerii Raiului este **Rîdvan,** iar cel mai mare dintre îngerii Iadului este **Malik.** Îngerii Iadului sunt numiți Zebani. Îngerii sunt cele mai numeroase creaturi. În ceruri nu există nici un loc în care să nu se roage îngerii.

Al treilea principiu
CREDINȚA ÎN CĂRȚI

Ve kutubihi: Înseamnă cred în cărțile trimise de Allahu teala. Allahu teala a revelat aceste cărți anumitor profeți, prin intermediul lui Gebrail aleyhisselam, unora prin citire, unora prin scrierea pe tăblițe şi unora fără ajutorul îngerilor, doar ascultând. Toate sunt cuvintele lui Allahu teala. Sunt veşnice şi atemporale. Nu sunt creaturi şi toate există. Dintre cărțile cereşti nouă ne-au fost revelate 104. Dintre acestea 10 pagini au fost pogorâte lui Adem aleyhisselam, 50 de pagini lui Şit aleyhisselam, 30 de pagini lui Idris aleyhisselam, 10 pagini lui Ibrahim aleyhisselam,Tevrat lui Musa aleyhisselam, Zebur lui Davud aleyhisselam, Injil lui Isa aleyhisselam şi Coranul lui Muhammed aleyhisselam.

Allahu teala le-a trimis oamenilor cărți prin intermediul mai multor profeți, începând de la primul om şi primul profet Adem aleyhisselam şi până la ultimul profet, Muhammed aleyhisselam, deoarece vrea ca oamenii să trăiască în pace pe această lume şi să găsească fericirea veşnică în lumea de apoi. În aceste cărți ne sunt destăinuite bazele credinței şi actelor de adorare, suntem informați asupra tuturor chestiunilor care ne sunt necesare.

Dintre acestea Coranul cel Sfânt este ultima carte divină. După revelarea Coranului, toate regulile aduse de celelalte cărți divine au devenit invalide. Îngerul Gebrail i-a adus Coranul Profetului Muhammed aleyhisselam în douăzeci şi trei de ani. Coranul cel Sfânt cuprinde 114 capitole, sure şi 6236 de versete. Aceste cifre pot apărea diferit în unele ediții ale Coranului deoarece uneori un verset lung este socotit ca mai multe versete. Însă Coranul cel Sfânt nu a suferit nici o schimbare de la revelare

şi până în prezent şi nici de acum încolo. Coranul cel Sfânt reprezintă cuvântul lui Allahu teala. Este imposibil ca o astfel de carte să fie creație umană, nefiind posibilă crearea nici măcar a unui singur verset.

Dupa moartea Profetului nostru Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, cel dintâi calif al său, hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk radiyallahu anh a strâns toate versetele Coranului la un loc. Astfel, Coranul a luat forma de carte. Companionii Profetului au declarat în unanimitate că această carte este cuvântul lui Allah. Al treilea calif, Osman radiyallahu anh a mai transcris încă şase Coranuri pe care le-a trimis în anumite provincii.

Coranul trebuie citit în limba sa originală, araba. Nu se poate numi Coran Sfânt versiunea scrisă folosind alt alfabet.

a) Când luăm Coranul în mână trebuie să avem abluțiune, să ne aşezăm spre qibla, şi să citim cu atenție.

b) Trebuie să citim încet, cu huşu (smerenie adâncă, venerație).

c) Trebuie să citim urmărind din Coran şi acordând toată atenția cuvenită.

d) Trebuie să citim conform regulilor de tejvid.

e) Trebuie să citim Coranul gândindu-ne că este cuvântul Lui Allahu teala.

f) Trebuie să respectăm poruncile şi interdicțiile din Coran.

Al patrulea principiu
CREDINȚA ÎN PROFEȚI

Ve rusulihi: Înseamnă, eu cred în profeții, trimişii lui Allahu teala. Profeții au fost aleşi să aducă oamenii pe calea lui Allahu teala şi să ne arate calea cea dreaptă.Toți profeții au propovăduit aceeaşi credință. Profeții aleyhimusselam aveau şapte însuşiri:

1.-Ismet (Inocență): Nu păcătuiesc. Profeții, nu fac nimic ce contravine normelor religioase.

2.-Emanet (Încredere): Profeții sunt de încredere din toate punctele de vedere. Ei nu vor abuza niciodată de încrederea nimănui.

3.-Sîdk: Profeții sunt drepți şi cinstiți în tot ceea ce fac şi spun.Ei nu mint niciodată.

4.-Fetanet: Profeții sunt persoane foarte înțelepte şi înțelegătoare. Nu există profeți dintre femei sau dintre persoane cu dizabilități cum ar fi surzi,nevăzători.

5.-Teblig: Profeții au învățat tot ceea ce ne-au transmis nouă, oamenilor, de la Allahu teala prin revelații. Nimic din ceea ce au vestit oamenilor nu sunt propriile lor idei. Ei ne-au împărtăşit tot ceea ce ne-a fost poruncit.

6.-Adalet: Profeții nu comit nedreptăți sau persecuții. Ei nu vor renunța la dreptate de dragul nimănui.

7.-Emn-ul azl: Nu li se va lua niciodată profeția. Ei vor fi profeți şi pe pământ şi în lumea de dincolo.

Profeții ce au adus o nouă religie şi noi reguli sunt numiți **Resul, i**ar cei ce doar cheamă la religia deja existentă neaducând nimic nou sunt numiți **Nebi.** Credința în profeți presupune să credem în toți nediferențiat, ei fiind aleşi de Allahu teala ca drepți şi sinceri. Cine nu crede în unul dintre ei înseamnă că nu crede în nici unul.

Profeția nu se câştigă prin muncă, prin nenumărate acte de adorare, prin înfometare sau prin chinuri. Doar Allahu teala este cel care face această alegere. Numărul profeților nu este ştiut cu siguranță. Se estimează că sunt mai mulți de o sută douăzeci şi patru de mii. Dintre aceştia 313 sunt Resul. Dintre aceștia 6 sunt mai presus, ei fiind numiți profeți **Ulul`azm**. Aceştia sunt: **Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa şi Muhammed** aleyhimusselam**.** Numele a 33 dintre ei sunt bine-cunoscute: **Adem (Adam), Idris, Şit, Nuh (Noe), Hud, Salih, Ibrahim ( Avraam), Lut (Lot), Ismail, Ishak (Isac), Ya`kub (Iacob), Yusuf (Iosif), Eyyub (Iov), Şuayb, Musa (Moise), Harun (Aron), Hîdîr, Yuşa bin` Nun, Ilyas, Elyesa`, Zulkifl, Şem`un, Işmoil, Yunus bin Meta (Iona), Davud (David), Suleyman (Solomon), Lokman, Zekeriyya (Zaharia), Yahya (Ioan), Uzeyir, Isa bin Meryem (Isus), Zulkarneyn ve Muhammed** aleyhimusselam**.**

În Coran sunt menționate numele a doar 28 dintre ei. Există controverse dacă Zulkarneyn, Lokman, Uzeyir şi Hîdîr sunt sau nu profeți. În cea de-a 36-a scrisoarea din volumul doi al cărții sale, Muhammed Ma`sum ne arată că informația precum că Hîdîr aleyhisselam este profet

este puternică, în a182-a scrisoare ni se arată că deşi Hîdîr aleyhisselam este văzut în forma sa umană şi face anumite lucruri, aceasta nu înseamnă neapărat că el este în viață. Allahu teala le-a permis sufletelor multor profeți şi evliya să apară în formele lor umane. Chiar dacă sunt văzuți astfel nu înseamnă că ei trăiesc în viața materială.

Profetul nostru, MUHAMMED ”aleyhisselam”

Este Trimisul lui Allahu teala. Este cel mai iubit de către Allahu teala. Este ultimul dintre profeți şi le este superior tuturor acestora. Numele tatălui său este Abdullah. S-a născut în Mecca, în anul 571, în zorii celei de-a 12 zile, în ziua de luni, luna Rebi`ul evvel ce a coincis atunci cu ziua a 20-a din luna aprilie. Tatăl său a murit înainte de naşterea sa. La vârsta de şase ani îşi pierde şi mama, iar la opt ani bunicul. Apoi va fi crescut de unchiul său, Ebu Talib. La vârsta de 25 de ani se căsătoreşte cu Hadije-tul-Kubra. Împreună vor avea patru fete şi doi băieți. Pe primul său băiat îl chema Kasîm şi de aceea Profetul mai poartă şi numele de **Ebul-Kasîm.** La vârsta de 40 de ani i s-a vestit că este Profetul tuturor oamenilor şi djinilor. După trei ani a început chemarea la credință. La vârsta de 50 de ani într-o noapte a fost dus de la Mecca la Ierusalim şi apoi în ceruri şi adus înapoi. Această călătorie poartă numele de **Mi`raj**. În timpul Mi`raj-ului i-au fost arătate raiurile, iadurile şi l-a văzut pe Allahu teala. În această noapte ne-au fost dăruite de către Allahu teala cele cinci rugăciuni obligatorii. Conform istoricilor în anul 622 din porunca lui Allahu teala a plecat de la Mecca la Medina. Această călătorie poartă numele de **Hejira** sau emigrare. A ajuns în oraşul Medina, în satul Kuba, în ziua de luni 8, luna Rebi-ul evvel, dată ce a coincis cu 20 septembrie în calendarul gregorian, data începutului calendarului musulman solar. În calendarul musulman lunar, anii încep în luna Muharrem şi prin rotația lunii în jurul pământului se formează un an lunar. Profetul a murit în anul 11 după emigrare [632 A.D.], în după-amiaza celei de-a 12 zile a lunii Rebi-ul evvel, luni. A fost înmormântat în noaptea de marți spre miercuri, la miezul nopții, în camera în care a decedat. Era în vârstă de 61 de ani conform calendarului solar şi 63 de ani conform calendarului lunar.

Muhammed aleyhisselam avea un ten deschis la culoare. Era cel mai frumos dintre oameni. Nu oricine îi putea percepe frumusețea. Viața celui ce-i vedea o dată frumusețea, chiar şi în vis, era plină de bucurie şi plăcere. El este superior din toate punctele de vedere, tuturor oamenilor de peste tot şi din toate timpurile. Inteligența sa, comportamentul frumos şi puterea tuturor membrelor sale era mai presus decât a celorlalți oameni.

Copil fiind a mers de două ori cu cei ce făceau comerț în regiunea Şam şi s-a întors din locul numit Busra. Acestea au fost singurele sale călătorii. Era analfabet, adică nu a mers niciodată la şcoală. Nu a primit niciodată lecții de la nimeni, însă ştia totul. Căci Allahu teala îl învăța tot ceea ce vroia să ştie prin intermediul îngerului Gebrail. Inima sa binecuvântată strălucea de lumină divină ca soarele. Lumina cunoașterii şi meritelor sale se răspândeau pe pământ şi în ceruri precum undele radio. Acum acestea se răspândesc din mormântul său. Puterea răspândirii este tot mai mare. Aşa cum avem nevoie de un radio pentru a putea capta undele electro magnetice, astfel pentru a putea primi lumina divină răspândită de Profet avem nevoie de o inimă ce îl iubeşte şi crede în el şi care se purifică urmând calea arătată de el. Cel ce are o astfel de inimă va primi această lumină şi la rândul lui o va răspândi în jur. Aceşti oameni mari sunt numiți Veli, Evliya. Inima celui ce cunoaşte, iubeşte şi crede într-un Veli, se gândeşte la el cu afecțiune şi cuviință va începe de asemenea să se curețe, să se maturizeze şi să primească lumina divină. Aşa cum Allahu teala a folosit energia solară pentru a ne creşte corpurile materiale, tot astfel avem nevoie şi de lumina divină ce provine din inima lui Muhammed aleyhisselam pentru a ne desăvârși şi înălța spiritele şi inimile şi pentru a deveni mai buni ca oameni. Aşa cum nutrienții materiali care ne hrănesc şi ne dau energie se asimilează cu ajutorul soarelui aşa şi discursurile, vorbele şi scrierile celor iubiți de Allahu teala se realizează prin lumina divină ce țâşneşte din inima binecuvântată a Trimisului lui Allah.

Allahu teala i-a trimis Coranul cel Sfânt lui Muhammed aleyhisselam prin îngerul Gebrail aleyhisselam. Le-a poruncit în Coran oamenilor lucrurile necesare şi folositoare pe pământ şi în lumea de dincolo şi le-a interzis lucrurile dăunătoare. Toate aceste reguli şi interdicții alcătuiesc Islamul.

Fiecare vorbă a lui Muhammed aleyhisselam este preţioasă, adevărată şi folositoare. Cei ce cred astfel sunt numiţi **Mu`min** şi **Musulman** .Iar cel ce nu crede sau nu agrează o vorbă din cele spuse de Muhammed aleyhisselam este numit necredincios. Allahu teala îi iubeşte pe dreptcredincioşi. El nu-i va lăsa pe aceştia în Iad definitiv. Ori nu vor intra deloc în Iad, ori chiar dacă vor intra pentru greşelile lor, vor fi scoşi de acolo după împlinirea pedepsei. Necredincioşii însă nu vor intra în Rai, vor merge direct în Iad şi nu vor ieşi de acolo niciodată. Credința în Profet, iubirea lui, este temelia fericirii, liniştii şi bunăstării depline. Iar necredința în profeția lui Muhammed "aleyhisselam" este temelia tuturor nenorocirilor, răutăților şi necazurilor.

Ştiința, învățătura, mărinimia, înțelegerea religiei, inteligența, înțelepciunea, generozitatea, modestia, blândețea, mila, răbdarea, strădania, virtuozitatea, loialitatea, încrederea, curajul şi puterea, maiestuozitatea, vitejia, elocvența, exprimarea frumoasă, generozitatea, frumusețea şi farmecul, evitarea celor dubioase, decența, onoarea, mila, bună cuviința, stilul de viață islamic şi renunțarea la cele lumești, pietatea sa, erau mai presus decât ale tuturor celorlalți profeți. Ierta toate prejudiciile aduse atât prietenilor cât şi duşmanilor. Nu riposta niciodată. În bătălia de la Uhud, când necredincioşii i-au rănit obrazul şi i-au spart dinții binecuvântați, el s-a rugat pentru ei spunând: (**O, Allah! Iartă-i! Nu ştiu ce fac!)**

Muhammed aleyhisselam are multe obiceiuri frumoase. Fiecare musulman trebuie să le învețe şi să se comporte ca atare. Astfel se va apăra de diferite necazuri şi nenorociri în lumea aceasta şi în cea de dincolo şi îi va fi sortit să obțină mijlocirea stăpânului celor două lumi. Căci într-un hadis se relatează:(**Înfrumusețați-vă comportamentul cu moralitatea lui Allahu teala!)**

ESHAB-I KIRAM

Musulmanii ce au avut onoarea să vadă fața binecuvântată a Profetului şi să-i asculte vorbele frumoase sunt numiți companioni. Dupa profeți, cel mai bun dintre toți oamenii din trecut şi viitor este **Ebu Bekr-i Sîddîk** radiyallahu anh. El este primul calif. După acesta cel mai bun dintre

oameni este al doilea calif, **Omer bin Hattab,** ce poartă numele de marele separator între credinţă şi necredinţă, apoi cel de-al treilea calif, izvor de credinţă, învăţătură şi bună-cuviinţă, **Osman bin Affan,** iar apoi cel mai bun dintre oameni este cel de-al patrulea calif, ce avea nişte însuşiri de necrezut, leul lui Allah, **Ali bin Ebi Talib** radiyallahu teala anh. Aşa cum reiese din hadisuri, **hazret-i Fatima, hazret-i Hatije, hazret-i Ayşe, hazret-i Meryem, hazret-i Asiye** sunt cele mai binecuvântate dintre femei. Într-un hadis se relatează: **Fatima este cea mai binecuvântată dintre femeile din Rai. Hasan şi Huseyin sunt cei mai binecuvântaţi tineri din Rai.**

După aceştia cei mai binecuvântaţi dintre companioni sunt **Aşere-i Mubeşşere.** Ei sunt zece companioni cărora li s-a vestit că vor intra în Rai, încă de când erau în viaţă. Aceştia sunt hazret-i Ebu Bekr-i Sîddîk, Omer-ul Faruk, Osman bin Affan, Ali bin Ebi Talib, Ebu Ubeyde bin Jerrah, Talha, Zubeyr bin Avvam, Sa`d bin Ebi Vakkas, Sa`id bin Zeyd, Abdurrahman bin Avf rîdvanullahi teala aleyhim ejmain. Iar apoi, cei ce au luat parte la bătălia de la Bedr, de la Uhud şi cei ce au luat parte la Bi`at-ur rîdvan.

Trebuie să rostim cu afecţiune şi respect numele tuturor companionilor Profetului, celor ce şi-au dat viaţa şi toate averile lor pe calea Profetului lui Allah. Nu ne este permis să vorbim despre ei într-un mod ce nu e conform cu măreţia lor. Este considerată pervertire şi erezie să vorbim despre ei nerespectuos.

Cel ce-l iubeşte pe profetul lui Allahu teala trebuie să-i iubească şi pe companionii săi. Căci într-un hadis se relatează: **Cei ce-mi iubesc companionii, îi iubesc pentru că mă iubesc pe mine. Cel ce nu-mi iubeşte companionii nu mă iubeşte nici pe mine. Cel ce-i răneşte pe ei, mă răneşte pe mine. Iar cel ce mă răneşte pe mine, îl supără pe Allahu teala. Cel ce-L supără pe Allahu teala, cu siguranţă va fi pedepsit.** Într-un alt hadis se relatează: **Dacă Allahu teala doreşte să binecuvânteze un rob din comunitatea mea, atunci El îi va aşeza în inimă dragostea pentru companionii mei. Îi va iubi pe toţi ca pe propriul suflet.** În ziua morţii Profetului, în Medina, se găseau 33 de mii de companioni. Toţi companionii însă erau în număr de peste o sută douăzeci şi patru de mii.

Imamii celor patru şcoli religioase şi ceilalți învățați

Există o singură cale dreaptă în ceea ce priveşte cunoştințele dogmei. Şi acesta este orientarea **Ehl-i Sunnet vel-jema`at.** Sunt patru mari personalități care au arătat musulmanilor de pe tot globul calea cea dreaptă a Profetului Muhammed ”aleyhisselam” şi ne-au transmis-o fără a suferi vreo schimbare sau stricăciune. Primul dintre aceştia este **Imam-i a`zam Ebu Hanife Numan bin Sabit.** Este unul dintre cei mai mari savanți musulmani. Este liderul Ehl-i sunnet. Cel de-al doilea, **Imam-i Malik bin Enes**, cel de-al treilea este **Imam-i Muhammed bin Idris Şafi`i** şi cel de-al patrulea este **Imam-i Ahmed bin Hanbel** rahmetullahi teala aleyhim ejmain.

În ziua de azi cel ce nu urmează unul din aceşti imami se află în mare pericol căci nu se află pe calea cea dreaptă. În această carte am transmis simplificat cunoştințele despre rugăciune, conform orientării Hanefi, ajutându-ne de cărțile scrise de marii învățați aparținând acestei şcoli religioase.

Doi dintre elevii acestor patru imami s-au înălțat foarte mult în studiul credinței. Astfel au reieşit două orientări în ideologia musulmană. Credința acestora este conformă Coranului cel Sfânt şi hadisurilor. Aceşti doi imami sunt cei ce răspândesc azi pe fața pământului cunoştințele credinței Ehl-i sunnet. Primul este **Ebu Mansur-i Maturidi,** iar cel de-al doilea este **Ebul Hasen Ali Eş`ari.**

Aceşti doi imami au transmis aceeaşi credință, iar cele câteva diferențe minore nu sunt importante, adevărul fiind acelaşi. Învățații islamici sunt slăviți în Coran şi hadisuri.Într-un verset din Coran se zice: **Pot fi la fel cei ce ştiu cu cei ce nu ştiu?** Iar într-un alt verset din Coran se zice: **O, voi musulmani! Întrebați ceea ce nu ştiți de la cei ce ştiu.**

În hadisuri se relatează: (**Allah, îngerii şi toate viețuitoarele binecuvântează musulmanii care îi învață pe oameni, binele). (În Ziua Judecății de Apoi primii ce vor mijloci pentru oameni vor fi Profeții, apoi învățații şi apoi martirii). (O, voi oameni, să ştiți că ştiința se învață ascultând de la învățați). (Învățați! Să înveți este un act de adorare. Cei ce învață şi cei ce-i învață pe alții vor primi recompensă**

ca şi cum ar fi fost în războiul sfânt). (A învăța pe cineva este ca şi cum ai face acte de caritate. Învățarea cunoştințelor islamice este ca şi cum ai face rugăciunea de noapte tehejjud). (Învățarea este o binefacere mai mare decât rugăciunile facultative, pentru că este utilă şi pentru sine şi pentru persoana pe care o înveți). (Cei ce învață pentru a putea la rândul lor să-i învețe pe alții vor primi recompensa celor drepți). (Ştiința este o comoară, iar cheia este să întrebi şi să înveți). (Învățați şi învățați-i şi pe alții). (Orice are o bază. Baza pietății este în inimile celor iubiți de Allah). (Să-i înveți pe alții este răscumpărare pentru păcate).

Capitolul 5
CREDINȚA ÎN ZIUA DE APOI

Vel yevmil ahiri: Înseamnă, cred în ziua judecății de apoi. Aceasta începe în ziua morții omului şi durează până la sfârşitul lumii. I se spune ultima zi, pentru că dupa ea probabil nu urmează noapte. Sau probabil pentru că urmează după viața pe pământ. Nouă nu ni s-a spus când va veni sfârşitul lumii. Însă Profetul Muhammed aleyhisselam ne-a arătat nenumărate semne.Va veni hazreti Mehdi, Isa aleyhisselam va coborâ din cer în regiunea Şam, va apărea Dejjal. Ființele numite Ye`juj şi Me`juj vor produce încurcături peste tot. Soarele va răsări de la apus.Vor fi cutremure puternice. Cunoştințele religioase vor fi uitate. Se vor înmulți păcatele şi răutățile. Se vor înfăptui păcate peste tot. Un foc mare va izbucni în Yemen. Munții şi cerurile se vor rupe în bucăți. Soarele şi luna vor părea că se întunecă.

Întrebările din mormânt există. Trebuie să memorăm şi de asemenea să-i învățăm şi pe copiii noştri răspunsurile la întrebările îngerilor Munker şi Nekir: (Domnul meu este Allahu teala, Profetul meu este Muhammed aleyhisselam, religia mea este Islamul, cartea mea este Coranul cel Sfânt, direcția mea de rugăciune este Ka`aba cea glorioasă, orientarea mea religioasă este ehl-i sunnet vel-jemaat, orientarea mea în fapte este orientarea imamului Imam-i a`zam Ebu Hanife). În ziua Hotărârii toată lumea va învia şi se va aduna la locul Judecății. Cărțile cu faptele oamenilor vor fi date celor dreptcredincioşi în partea dreaptă, iar celor necredincioşi în stânga sau din spate. Allahu teala va ierta, dacă vrea, orice păcat cu excepția politeismului şi a necredinței, iar dacă va voi va pedepsi chiar şi pentru cel mai mic păcat.

Faptele vor fi cântărite cu **Mizan (**balanța). **Podul Sîrat** este aşezat, din voia lui Allahu teala, deasupra Iadului. **Apa Kevser** este proprie Profetului Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem.

Mijlocirea de păcate există. Pentru musulmanii care mor fără a se căi, profeții, evliya, dreptcredincioşii, învățații, îngerii, martirii şi cei cărora Allahu teala le va permite vor fi mijlocitori pentru păcate şi mijlocirea le va fi acceptată.

Raiul şi Iadul există şi în prezent. Raiul se află deasupra celor şapte ceruri, iar Iadul se află sub toate. Raiul are opt uşi şi prin fiecare uşă se intră într-un Rai. Iadul are şapte straturi. Începând de la primul strat către cel de-al şaptelea pedepsele se intensifică.

Cel de-al şaselea principiu
CREDINȚA ÎN DESTIN

Ve bil-kaderi, hayrihi ve șerrihi minallahi teala: Cred în destin şi cred că răul şi binele sunt de la Allahu teala. Binele, răul, binefacerile şi stricăciunile, câştigurile şi pierderile care vin asupra oamenilor vin din voia lui Allahu teala.

Destinul este când Allahu teala doreşte existența a ceva. Soarta, adică crearea a ceva dorit se numeşte kaza. Aceşti doi termeni se pot folosi şi ca sinonime.

Allahu teala a înzestrat oamenii cu voință, şi a făcut ca aceste dorințe să fie cauza creației lucrurilor. Când un rob doreşte să facă ceva, dacă şi Allahu teala doreşte, va crea acel lucru. Dacă robul nu-şi doreşte, nici Allahu teala nu va înfăptui acel lucru.

Cei ce vor să învețe detaliat dogma Ehl-i sunnet, pe care am prezentat-o până aici pe scurt, să citească cărțile marelui evliya, Mevlana Halid-i Bagdadi **I`tikadname** şi traducerea lui Kemahli Feyzullah Efendi (**Herkese lazim olan iman),** editate de editura Hakikat. Sunt lucrări foarte folositoare şi rafinate, iar lumina şi binecuvântarea lor este de ajuns pentru fericirea în cele două lumi.

Allahu teala a poruncit tuturor încrederea. Una dintre porunci ne este prezentată în traducerea versetului: **Încrederea este una din condițiile credinței.** Sunt multe versete în care se spune aceasta: sura Maide **(Daca aveți credință, aveți încredere în Allahu teala),** sura Al-i Imran **(Allahu teala îi iubeşte cu siguranță pe cei ce au încredere),** în sura Talak **(Dacă cineva se încrede în Allahu teala, El îi este de ajuns),** în sura Zumer, **(Nu-I este de ajuns Allahu teala, robului său?).**

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune într-un hadis: **Mi-a fost arătată o parte din comunitatea mea. Umpluseră munții şi deşerturile. M-am mirat şi m-am bucurat că sunt atât de numeroşi. M-au întrebat dacă mă bucur şi am zis da. Mi-au spus, doar şaptezeci de mii dintre aceştia vor intra fără a fi judecați în Rai. Am întrebat care sunt aceştia. Mi s-a răspuns, cei care se încred şi speră la Allah, fără a amesteca în treburile lor vrăjitoria, ghicitul şi arderile).** Dintre cei ce ascultau Ukaşe rdaiyallahu anh s-a ridicat în picioare şi i-a cerut Profetului (O, Trimis al lui Allah! Roagă-te pentru mine să fiu dintre ei.) Atunci Profetul spuse: (O, Doamne! Fă-l să fie unul dintre ei!). Şi când un altul se ridică în picioare şi-l rugă acelaşi lucru îi spuse: (**Ukaşe a fost mai rapid decât tine).**

Încrederea, înseamnă să produci cauzele şi să nu îți faci probleme pentru ce va fi după aceea.

AL DOILEA CAPITOL
RUGĂCIUNEA ŞI ACTELE DE ADORARE

Ce înseamnă ibadet?

Ibadet (acte de adorare), înseamnă să respecți poruncile şi interdicțiile impuse de Allahu teala, Cel ce ne-a creat pe noi şi tot ceea ce există, din nimic, Cel care ne continuă existența, Cel care ne apără de nenorocirile şi răutățile văzute şi nevăzute, care ne îngrijeşte dându-ne diferite binefaceri şi binecuvântări. De asemenea înseamnă să urmezi comportamentul Profeților, evliyaurilor şi învățaților.

Să-i mulțumeşti lui Allahu teala, cu toată puterea, pentru nenumăratele binecuvântări pe care ni le trimite este o datorie a omului, impusă de rațiune. Însă, oamenii cu mințile lor defectuoase şi gândirile scurte nu găsesc motive pentru a-i mulțumi lui Allahu teala. Atât timp cât nu sunt transmise de Allahu teala, obligațiile ce implică respect şi mulțumire, ceea ce se crede laudă poate deveni discreditare. Iată, datoria de mulțumire şi misiunea de servitute către Allahu teala, în care omul trebuie să creadă şi să o îndeplinească cu inima, vorba şi trupul, ne-a fost împărtăşită de către Allah şi ne-a fost arătată de către Profetul Său. Datoriile de servitute poruncite şi arătate de către Allahu teala poartă numele de **Islam.** Urmând calea Profetului Său îi aduci mulțumire lui Allahu teala. Orice mulțumire, orice act de adorare ce nu este pe această cale nu va fi plăcut şi acceptat de Allahu teala. Căci există multe lucruri pe care deşi oamenii le cred frumoase şi folsitoare, Islamul nu le acceptă şi le consideră dăunătoare.

Deci, un om rațional, pentru a-i mulțumi lui Allahu teala şi pentru a-şi împlini actele de adorare trebuie să-l urmeze pe profetul Muhammed aleyhisselam.

Cel ce-l urmează pe Profet este musulman. Aducerea de mulțumiri lui Allahu teala şi urmarea Profetului Muhammed aleyhisselam înseamnă să faci **``ibadet``.** Islamul are două părți:

1.-lucrurile în care trebuie să credem cu inima.

2.-actele care trebuiesc făcute atât cu inima cât şi cu trupul.

Dintre actele de adorare împlinite cu trupul cel mai presus este rugăciunea. Fiecare musulman ce este responsabil este obligat să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi.

Cine este responsabil?

Orice femeie sau bărbat ce a ajuns la pubertate şi este în deplinătatea facultăţilor mintale este responsabil. Ei sunt răspunzători de interdicţiile şi poruncile impuse de Allahu teala. Cei responsabili au obligaţia, în religia noastră, întâi să rostească mărturia de credinţă şi apoi să înfăptuiască poruncile lui Allahu teala. De asemenea, trebuie să evite ceea ce Allahu teala le-a interzis şi faptele neagreate.

Akl (raţiunea) este o putere de înţelegere. A fost creată pentru a deosebi binele de rău. Raţiunea este ca un instrument de măsură. Dintre două lucruri bune trebuie să-l aleagă pe cel mai bun, iar dintre două lucruri rele trebuie să îl evite pe cel mai rău. Omul raţional nu este cel ce doar înţelege diferenţa dintre bine şi rău, ci cel ce văzând ceva bun îl ia iar văzând ceva rău renunţă la el. Raţiunea este ca un ochi. Islamul este ca o lumină. Dacă nu există lumină, ochiul nu poate vedea.

Băieţii ating pubertatea când împlinesc vârsta de doisprezece ani. Există semne ce arată când un băiat atinge pubertatea. Dacă acestea nu sunt vizibile atunci se consideră puber din punct de vedere religios la vârsta de cincisprezece ani.

Fetele ating pubertatea la împlinirea vârstei de nouă ani. La fel, dacă semnele intrării în pubertate nu sunt vizibile se consideră puberă la cincisprezece ani.

Ef`al-i Mukellefin (Ahkam-i Islamiyye)

Poruncile şi interdicţiile din Islam poartă numele de Ahkam-i şer`iyye sau Ahkam-i islamiyye. De asemenea mai pot fi numite şi Ef`al-i mukellefin (activităţi responsabile). Ele sunt în număr de opt: **farz (obligatorii), vajib (necesare), sunnet (tradiţia Profetului), mustehab**

(acceptate), mubah (fireşti), haram (interzise), mekruh (neagreate) şi mufsid (care anulează).

1.-FARZ(obligatorii): Lucrurile poruncite într-un mod stabil şi precis prin versete sunt obligatorii. Este păcat să nu îndeplineşti obligațiile. Cel ce nu crede şi nu le acordă atenția cuvenită devine necredincios. Acțiunile obligatorii se împart în două categorii:

Farz-î Ayn (obligații individuale): obligații care trebuie îndeplinite de fiecare musulman în mod individual. Mărturisirea de credință, abluțiunea, îmbăierea rituală, cele cinci rugăciuni zilnice, postul în luna Ramazan, dania şi pelerinajul sfânt sunt obligații individuale. Cele mai cunoscute sunt cele treizeci şi două şi cele cincizeci şi patru de obligații).

Farz-î Kifaye (obligații de grup): Obligația personală a fiecărui musulman dintr-un grup, considerată îndeplinită dacă unul sau mai mulți membrii ai comunității respective o îndeplinesc. Răspunsul la salut, spălarea trupului celui decedat, rugăciunea de înmormântare, memorarea întregului Coran, războiul sfânt, învățarea cunoştințelor religioase şi ştiințifice mai mult decât ar avea nevoie în munca pe care o face sunt unele din aceste obligații de grup.

2.-VAJIB (necesare): Sunt poruncile ce nu sunt atât de clare şi precise precum cele obligatorii. Aceste porunci nu sunt dovedite atât de clar în Coran. Sunt stabilite printr-o dovadă ce nu este sigură. Rugăciunea vitr, rugăciunea de sărbătoare, sacrificarea animalelor pentru cei ce au posibilitate, pomana fitr sunt acte necesare. Sentința actelor necesare este aceeaşi cu a celor obligatorii. Renunțarea la îndeplinirea actelor necesare este cu siguranță neagreată. Cel ce nu crede în poruncile necesare nu devine necredincios, însă va fi vrednic de pedeapsa iadului.

3.-SUNNET (tradiția Profetului): Lucrurile care nu au fost transmise în mod clar de Allahu teala, însă au fost acceptate şi înfăptuite în mod constant de Profetul nostru, sau faptele la care nu a cerut să se renunțe. Se consideră necredință neacceptarea tradiției profetice. Cel ce acceptă dar nu îndeplineşte tradiția profetică nu va fi pedepsit. Însă renunțarea la împlinirea tradiției în mod constant şi fără a avea un motiv este demnă de mustrare şi va fi lipsită de recompensă. Chemarea la rugăciune, împlinirea

rugăciunii în grup, folosirea misvakului în timpul abluțiunii, masa dată în noaptea nunții, circumcizia la copil sunt dintre tradițiile Profetului.

Tradițiile sunt de două feluri:

Sunnet-i Muekkede-Tradiții cu obligativitate continuă: Activitățile pe care Profetul aleyhisselam le făcea în mod continuu, iar renunțarea la ele era foarte rară, sunt tradiții foarte puternice. Astfel sunt rugăciunea tradițională de dimineață, prima şi ultima rugăciune tradițională a rugăciunii de prânz, rugăciunea tradițională de apus, ultimele două unități ale rugăciunii tradiționale de seară. Nu trebuie să renunțăm la aceste rugăciuni tradiționale fără a avea un motiv. Cel ce nu le acceptă devine necredincios.

Sunnet-i Gayr-i Muekkede-Tradiții cu obligativitate intermitentă: Activități îndeplinite de Profet, ca acte de adorare, doar uneori. Astfel sunt primele patru unități ale rugăciunii tradiționale de după amiază şi seară. Acestea chiar dacă nu sunt împlinite de multe ori nu se întamplă nimic. Însă renunțarea definitivă şi fără un motiv anume duce la pierderea mijlocirii pentru păcate şi atrage mustrarea.

Dacă dintre cinci-zece oameni unul îndeplineşte tradiția, tradițiile de a căror împlinire sunt absolviți ceilalți musulmani se numesc tradiții în grup. De exemplu salutul, intrarea în i`tikaf (retragerea în ultimele zece zile ale lunii Ramadan). De asemenea este din tradiția Profetului să începi abluțiunea, să mănânci, să bei şi orice lucru bun cu formula Besmele.

4.-MUSTEHAB (fapte acceptate): Acestea se mai numesc şi fapte agreate sau comportament. Sunt la fel ca şi tradițiile cu obligativitate intermitentă. Sunt chestiuni agreate de Profet, chiar dacă le-a împlinit doar o dată sau de două ori în viață. Dintre faptele potrivite sunt: să i se pună un nume copilului, în cea de-a şaptea zi de la naştere, sacrificarea akika pentru fete sau băieți, să te îmbraci frumos, să te parfumezi. Cei ce fac acestea vor primi recompensă. Iar cei ce nu vor îndeplini nu vor fi pedepsiți şi nici nu vor fi privați de mijlocirea pentru păcate.

5.-MUBAH (fapte fireşti): Lucruri ce nu au fost poruncite dar nici interzise. Adică nu ni s-a transmis dacă sunt păcate sau fapte bune. Când sunt înfăptuite cu o intenție bună sunt fapte bune, iar înfăptuite cu o intenție rea sunt pasibile de pedeapsă. De exemplu: să dormi, să mănânci diferite

mâncăruri cu condiția să fie permise, să îmbraci diferite haine permise. Acestea îndeplinite cu intenția de a urma Islamul devin fapte bune. Intenția de a împlini acte de adorare, să mănânci, să bei se consideră astfel.

6.-HARAM (fapte nepermise, interzise): Ceea ce Allahu teala a interzis în mod clar în Coran prin porunca ” nu faceți”. S-a interzis cu desăvârşire împlinirea şi folosirea a ceea ce este nepermis. Cel ce afirmă că ceva nepermis este permis şi că ceva permis este nepermis va deveni necredincios. Este o obligație şi o faptă bună renunțarea la ceea ce este nepermis.

Faptele nepermise sunt de două feluri:

Haram li aynihi (interdicții personale): Sunt păcate mari şi interzise, crima, adulterul, homosexualitatea, jocurile de noroc, consumarea băuturilor alcoolice, minciuna, furtul, consumarea cărnii de porc, a sângelui şi a leşurilor, cât şi expunerea capului, brațelor şi picioarelor de către femei pe stradă. Recitarea formulei Besmele la împlinirea acestor lucruri, crezând că sunt permise, ori neacordând atenție faptului că Allah a interzis acestea duce la autoexcludere. Dacă crede că sunt interzise şi le înfăptuieşte cu frică nu va ieşi din credință, însă va fi demn de pedeapsa Iadului. Dacă va continua şi va muri fără a se căi va muri în necredință.

Haram li gayrihi (interdicții impersonale): Acestea la origine sunt permise dar datorită drepturilor altor oameni devin nepermise. Spre exemplu să intri în grădina cuiva să rupi şi să mănânci un fruct fără permisiunea stăpânului, să furi şi să foloseşti bunurile cuiva, să înşeli încrederea cuiva, mita, câştigurile din dobânzi şi jocuri de noroc. Rostirea fomulei Besmele la împlinirea acestor lucruri sau credința că acestea sunt permise duce la autoexcludere. Deoarece este dreptul acelui om şi îl va cere înapoi. În Ziua Judecății de Apoi, pentru dreptul echivalent cu cinci boabe jumătate de orz şi prețios ca argintul Allahu teala va lua recompensa a 700 de unități de rugăciune primită, împlinită în grup şi o va da celui al cărui drept a fost luat. Este mult mai bine să eviți ceea ce este interzis decât să împlineşti acte de adorare. De aceea trebuie să învățăm care sunt lucrurile interzise şi să ne ferim de ele.

7.-MEKRUH (fapte neagreate): Sunt faptele neagreate de Allahu teala şi de Profet şi care micşorează sau chiar anulează răsplata credinței.

Faptele neagreate sunt de două feluri:

Tahrimen mekruh (fapte aproape de interzis): fapte foarte aproape de cele nepermise, neîndeplinirea faptelor agreate. Împlinirea acestora atrage pedeapsa. Spre exemplu, împlinirea rugăciunii la răsăritul soarelui, când acesta este exact la amiază sau la apus. Sunt demne de pedeapsa cu Iadul. Cei ce fac aceste lucruri voit sunt păcătoşi şi răzvrătiți. Cel ce nu îndeplineşte necesitățile din timpul rugăciunii, ce face fapte apropiate de cele nepermise trebuie să-şi reîmplinească rugăciunile. Dacă uită şi greşeşte, atunci va face în timpul rugăciunii, prosternarea de corectare.

Tenzihen mekruh (fapte neagreate, dar mai apropiate de cele permise): fapte apropiate de cele fireşti, permise dar pe care este mai bine să nu le facem. La fel ca neîndeplinirea tradițiilor cu obligativitate intermitentă şi a faptelor acceptate (mustehab).

8.-MUFSID (fapte care anulează): fapte ce anulează, în religia noastră, o acțiune dreaptă sau o rugăciune începută. Cum ar fi faptele ce anulează credința şi rugăciunea, căsătoria, pelerinajul, dania, comerțul. Spre exemplu, denigrarea lui Allahu teala şi a Coranului este necredință. Să râzi în timpul rugăciunii, anulează abluțiunea şi rugăciunea. Să mănânci şi să bei în mod conştient în timpul postului, anulează postul..

Cel ce îndeplineşte obligațiile, activitățile necesare şi tradițiile Profetului şi se fereşte de ceea ce este interzis sau de ceea ce este suspect va primi recompensă. Cel ce face ceea ce este interzis sau suspect şi nu îndeplineşte obligațiile, tradiția Profetului şi cele necesare va primi pedeapsă. Recompensa pentru evitarea a ceva nepermis este mult mai presus decât recompensa pentru împlinirea unei fapte obligatorii. Iar recompensa pentru împlinirea unei obligații este mai presus decât recompensa pentru evitarea a ceva suspect. Recompensa evitării a ceva suspect este mai presus decât recompensa pentru îndeplinirea tradiției Profetului. Şi pentru faptele fireşti sunt acordate binecuvântări pentru persoanele iubite de Allahu teala. Şi pentru împlinirea acestora se vor acorda recompense dar mai mici decât cele pentru împlinirea tradițiilor Profetului.

DUŞMANII ISLAMULUI

Duşmanii Islamului atacă cărţile scrise de savanţii Ehl-i sunnet pentru a distruge Islamul. În ultima pagină a celui de-al şaselea ju`z în capitolul Maide din Coran este scris: ”**Cei mai de temut duşmani ai Islamului sunt evreii şi idolatrii”.** Idolatrii sunt necredincioşii ce se închină la statui, zei. Este clar că majoritatea creştinilor sunt idolatrii. Abdullah bin Sebe, un evreu yemenit a format grupul Şiiţilor, pentru a distruge Islamul. Duşmanii Islamului, englezii şi toate puterile imperiale, atacă comunitatea Ehl-i sunnet prin războaie sângeroase pe care le susţin cu aurul adunat din Africa şi India, prin gruparea numită Vehabi şi prin cărţi mincinoase. Pe tot globul, cei ce vor să atingă fericirea veşnică ar trebui să îmbrăţişeze cărţile Ehl-i sunnet şi să se ferească de cărţile scrise de şiiţi şi vehabiţi.

PRINCIPIILE ISLAMULUI

Există cinci misiuni de bază, obligatorii, pe care o persoană care alege Islamul, adică un musulman, trebuie să le îndeplinească neapărat.

1.-Primul principiu al Islamului este mărturisirea de credinţă (**Kelime-i Şehadet)**. Mărturisirea de credinţă constă în recitarea formulei **(Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh).** Adică, orice om ce posedă raţiune, a atins pubertatea şi poate vorbi trebuie să spună şi să creadă din inimă că: (**În ceruri şi pe pământ nu există nimic şi nimeni care să fie demn de a fi adorat în afara lui Allahu teala. Singurul căruia trebuie să ne rugăm este Allahu teala).** El este veşnic. Este superior din toate punctele de vedere. Nu are nici un defect. Numele lui este Allah. Şi de asemenea trebuie să rostim şi să credem că cel numit arab deoarece era născut în Arabia, în Mecca, cu tenul trandafiriu, cu faţa luminoasă şi frumoasă, cu sprâncenele şi ochii negrii, cu fruntea sa binecuvântată deschisă, cu un caracter frumos, cu vorba blândă, a cărui umbră nu atingea pământul, descendent al tribului Haşim (**Fiul lui Abdullah, Muhammed** aleyhisselam **este robul şi trimisul, adică Profetul lui Allah).** El este fiul lui Amine, fata lui Veheb.

2.-Cel de-al doilea principiu al Islamului, din cele cinci, este împlinirea rugăciunii, de cinci ori pe zi, respectând obligațiile şi condițiile acesteia. Este obligația fiecărui musulman să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi, fiecare la timpul ei, conștient că a împlinit fiecare rugăciune la timpul ei. Trebuie să împlinească rugăciunea acordând atenție obligațiilor, necesităților şi tradițiilor din timpul rugăciunii, nedepăşind limita timpului fiecărei rugăciuni. În Coranul cel Sfânt rugăciunea este amintită ca **Salat.** Sensul cuvântului **Salat** este de, rugăciune din partea oamenilor, cerere de iertare din partea îngerilor, milă din partea lui Allahu teala. În Islam, **Salat** înseamnă aşa cum este descris în cărțile ce descriu rugăciunea, împlinirea unor mişcări precise şi recitarea unor lucruri anume. Rugăciunea începe prin rostirea formulei de început (**Iftitah tekbiri).** Bărbații vor începe rugăciunea ridicând mâinile în dreptul urechilor şi apoi coborându-le la nivelul abdomenului, în acest timp, rostind **Allahu Ekber.** În ultima poziție de şedere se va întoarce capul spre umeri, mai întâi în partea dreaptă, apoi spre stânga, pentru selam, astfel terminându-se rugăciunea.

3.-Cel de-al treilea principiu al Islamului este oferirea daniei din propriile bunuri. Sensul cuvântului danie este curățire, laudă şi a deveni bun şi frumos. În Islam, dania înseamnă să dai ceea ce este mai mult decât necesarul din tipurile de bunuri pentru care se dă danie, într-o anumită limită (Nisab), musulmanilor care sunt indicați în Coran, fără a-i înjosi. Dania se oferă către şapte tipuri de oameni. În cele patru şcoli religioase există patru tipuri de bunuri pentru care se dă danie: aur şi argint, bunuri provenite din comerț, afaceri, animalele cu patru picioare ce pot fi tăiate și care au păscut mai mult de jumatate de an la păşune și recolte. Cel de-al patrulea tip de danie, cel pentru recolte se numeste (**Uşr).** Uşr-ul trebuie dat imediat ce recolta a fost strânsă. Pentru celelalte trei tipuri de danie se aşteaptă să se strângă suma impusă de religie pentru acordarea daniei şi se oferă anul următor.

4.-Cel de-al patrulea principiu din cele cinci este postul în luna Ramazan. Postul se mai numeşte şi **Savm.** Înțelesul cuvântului savm este să fereşti ceva de altceva. În Islam, înseamnă să te fereşti de trei lucruri în fiecare zi a lunii Ramazan, pentru că aşa a poruncit Allahu teala,

conformându-te regulilor. Aceste trei lucruri sunt mâncarea, băutura şi relaţiile conjugale. Luna Ramazan începe când pe cer se observă luna nouă. Nu începe la o dată calculată dinainte în calendar.

5.-Cel de-al cincilea principiu al Islamului este pelerinajul, o dată în viaţă, dacă dispui de resursele materiale necesare. Este obligatoriu, ca o dată în viaţă, în stare de sacralitate (ihram) să înconjori Ka`aba şi să mergi pe muntele Arafat, atât timp cât eşti în siguranţă în timpul călătoriei, ai trupul sănătos şi ai resurse financiare mai multe decât cele necesare pentru a-ţi întreţine familia până la întoarcerea ta din pelerinaj.

Din cele cinci principii ale Islamului amintite mai sus, cel mai important este credinţa şi rostirea mărturiei de credinţă. Următorul este împlinirea rugăciunii, apoi postul şi pelerinajul. Iar în cele din urmă, dania. Superioritatea mărturisirii de credinţă asupra celorlalte principii ale Islamului este acceptată în unanimitate. În ceea ce priveşte ordinea importanţei celorlalte patru principii, punctul de vedere al majorităţii savanţilor islamici este după cum am menţionat mai sus. Mărturia de credinţă a fost prima obligaţie a musulmanilor şi a apărut la începuturile Islamului. Cele cinci timpuri de rugăciune au venit ca obligaţie în al doisprezecelea an al profeţiei şi la un an şi câteva luni după emigrare, în noaptea Miraj. Postul din luna Ramazan a devenit obligatoriu în al doilea an după emigrare, în luna Şa`ban. Iar dania a devenit obligatorie în acelaşi an cu postul, dar în luna Ramazan. Pelerinajul însă, a devenit obligatoriu în al nouălea an după emigrare.

Al Treilea Capitol
ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII

În religia noastră, după mărturia de credinţă, cel mai important act de adorare este împlinirea rugăciunii. Rugăciunea este cel mai important dintre actele de adorare şi al doilea principiu al Islamului. În limba arabă, rugăciunea este numită **Salat,** ce înseamnă de fapt rugă, milă şi iertare, căci în rugăciune se regăsesc toate acestea trei.

Cele cinci timpuri de rugăciune sunt ceea ce îi face plăcere lui Allahu teala foarte mult şi ceea ce porunceşte în mod repetat. Cea mai importantă poruncă a lui Allahu teala pentru musulmani, după mărturisirea credinței este rugăciunea. În Islam rugăciunea este de asemenea şi prima poruncă obligatorie. În Ziua Judecății prima întrebare după credință va fi despre rugăciune. Cel ce va da socoteală pentru cele cinci timpuri de rugăciune va trece de toate examenele şi va fi izbăvit. Salvarea de Iad şi intrarea în Rai sunt legate de împlinirea corectă a rugăciunii. Pentru o rugăciune corectă trebui mai întîi să împlineşti abluțiunea corect şi apoi să împlineşti rugăciunea cu sârg. Trebuie să te străduiești să faci toate mişcările din timpul rugăciunii în cel mai corect mod.

Rugăciunea cuprinde toate actele de credință şi îl apropie pe om cel mai mult de Allahu teala. Profetul nostru preaiubit a spus: (**Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce împlineşte rugăciunea, îşi fortifică religia. Bineînțeles că cel ce nu o împlineşte îşi distruge religia.)** Cel ce a fost onorat să-şi împlinească rugăciunea corect va fi ferit de lucrurile rele şi urâte. În sura Ankebut, versetul 45 se spune: (**Rugăciunea împlinită corect îl fereşte pe om să facă lucruri urâte, murdare şi interzise).**

O rugăciune ce nu te îndepărtează de la rău, nu este o rugăciune îndeplinită corect. Este o rugăciune doar în aparență. Însă nu trebuie să renunțăm la împlinirea rugăciunii chiar şi aparentă fiind, până o vom împlini corect. Savanții islamici afirmă: (Dacă ceva nu poate fi împlinit în totalitate, nu trebuie totuşi să renunțăm). În mila Sa Allahu teala poate accepta o rugăciune aparentă, ca fiind adevărată. Nu trebuie să spunem că este mai bine să nu împlineşti deloc rugăciunea, decât aşa deficitară. Ci trebuie să îndemnăm la împlinirea ei în mod corect şi la corectarea greşelilor. Această subtilitate trebuie înțeleasă bine.

Este mult mai bine ca rugăciunea să fie împlinită în grup decât individual. În timpul rugăciunii trebuie ca toate organele să arate smerenie şi inima să fie cu frică de Allahu teala. Rugăciunea este singura care va salva oamenii de la nenorociri şi necazuri atât pe lumea aceasta cât şi în cea de apoi. Allahu teala spune în începutul surei Mu`minun: **(Fără îndoială că izbândesc şi sunt fericiți dreptcredincioşii, Care sunt smeriți în rugăciunea lor).**

Un act de credință împlinit într-o zonă periculoasă este mult mai prețios. În momentul atacului duşmanilor, o treabă minoră făcută de un soldat capătă o mare importanță. De aceea, actele de credință împlinite de tineri sunt mult mai prețioase. Pentru că ei îşi înving dorințele rele ale sufletului şi se opun dorinței de a nu împlini actele de credință.

În tinerețe, omul are trei duşmani ce îl împiedică să împlinească actele de adorare. Aceştia sunt: diavolul, sufletul şi anturajul rău. Anturajul dăunător este capul tuturor acestor rele. Dacă tinerii nu ascultă de dorințele dăunătoare ce vin de la aceştia şi îşi împlinesc rugăciunea şi celelalte acte de adorare, sunt foarte prețioşi. Ei vor primi mult mai multe binefaceri decât bătrânii care împlinesc actele de credință. Vor primi recompense mari chiar şi pentru acte de credință puține.

Pentru cine este obligatorie rugăciunea?

Împlinirea rugăciunii este obligatorie pentru orice musulman, bărbat sau femeie, ce se află în deplinătatea facultăților mintale şi a ajuns la pubertate. Există trei condiții pentru ca rugăciunea să fie obligatorie:

1.Să fii musulman.

2.Să fii în deplinătatea facultăților mintale.

3.Să fi ajuns la pubertate.

În religia noastră copiii ce nu au ajuns la pubertate şi nu sunt încă raționali, nu sunt responsabili de împlinirea rugăciunii. Însă părinții sunt datori să îi învețe şi să-i obişnuiască cu cunoştințele islamice şi actele de credință. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Toți sunteți precum ciobanii unei turme! Aşa cum ciobanul îşi apără turma aşa şi voi trebuie să vă apărați de Iad, familiile şi pe cei de care sunteți răspunzători! Trebuie să-i învățați Islamul. Dacă nu, voi veți fi răspunzători).** Într-un alt hadis se spune: **(Toți copiii se nasc musulmani. Apoi, părinții lor îi fac creştini, evrei sau ateişti).**

Atunci, prima misiune a unui musulman este să-şi învețe copiii Islamul, să citească Coranul cel Sfânt, să-şi împlinească rugăciunea, să învețe și să îi învețe pe alții principiile credinței şi Islamului. Părinții ce vor să-şi vadă copiii musulmani şi fericiți, liniştiți în această lume cât şi în cea de apoi, trebuie mai întâi să împlinească această misiune. Căci înaintaşii

noştrii au zis: **Copacul se îndoaie cât e tânăr.** Dacă încerci să-l îndoi la maturitate se va rupe şi asta îi va dăuna.

Copilul ce nu a primit cunoştințe islamice şi o educație islamică bună va fi înşelat uşor de către cei ce se află pe calea rea. Va fi dăunător atât familiei cât şi țării şi poporului său.

Situația celor ce-şi împlinesc rugăciunea
Povestire: Rugăciunea salvatoare de închisoare

Prefectul regiunii Horasan, Abdullah bin Tahir era un om foarte drept. Jandarmii au prins câțiva hoți şi l-au anunțat pe prefect. Unul dintre hoți reuşi să fugă. Un fierar din Hirat plecase la Nişapur. După un timp, pe când se întorcea acasă noaptea, este prins. Este adus în fața prefectului împreună cu hoții. Prefectul ordonă să fie întemnițați. În închisoare fierarul îşi face abluțiunea şi îşi împlineşte rugăciunea. Ridicând mâinile se roagă: (O, Doamne! Salvează-mă! Doar Tu ştii că eu nu am nici o vină. Doar Tu mă poți scăpa din această închisoare. O, Doamne! Salvează-mă!). În acea noapte, prefectul visă că vin la el patru oameni foarte puternici, care vroiau să-i răstoarne tronul. Atunci se trezi. Imediat făcu abluțiunea şi împlini două unități de rugăciune. Adormi din nou, dar avu acelaşi vis şi se trezi iar. Atunci înțelese că a asuprit pe cineva. Astfel se spune şi în versurile:

Nici o mie de puşti şi ghiulele nu vor face niciodată
Ceea ce fac lacrimile în zorii zilei.
Baionetele duşmanilor vor fi făcute praf de multe ori
De ruga unui dreptcredincios.

O, Doamne! Doar Tu eşti măreț! Esti atât de măreț că şi cei puternici şi cei slabi se roagă la Tine când dau de necaz. Doar cel ce se roagă Ție va fi mulțumit.

Imediat în acea noapte, chemându-l pe directorul închisorii, îl întrebă dacă este vreun nevinovat în temniță. Directorul spuse că nu ştie, dar că este un om ce împlineşte rugăciunea şi se roagă foate mult. Când i se spuse că acesta plânge, prefecul puse să fie adus. Întrebându-l, înțelese ce s-a întâmplat. Îşi ceru scuze şi îl rugă să accepte o mie de bani de argint, cadou şi îi ceru să vină la el când va avea vreo problemă. Fierarul îi spuse ca îl

iartă şi îi acceptă darul, însă în cazul unei probleme nu va putea veni la el. Prefectul întrebă de ce, iar acesta îi răspunse: Cum să-mi las eu stăpânul care, pentru un sărac ca mine, a răsturnat tronul unui sultan ca tine şi să cer ajutor altcuiva? Aş mai fi eu vrednic de a fi robul Său? În urma rugilor mele de după rugăciune m-a ajutat în atâtea necazuri. Mi-a acceptat atâtea rugi. Cum să caut eu refugiu la altcineva? Cum să merg eu la altcineva, când Domnul meu şi-a deschis uşa milei sale nemărginite şi a aşezat masa binecuvântărilor sale pentru toată lumea? Cine a cerut şi nu i s-a dat? Dacă nu ştii să ceri, nu vei primi. Dacă nu ieşi în fața Sa cu bună-cuviință, nu vei avea parte de mila Sa. Versuri:

Cel ce a petrecut o noapte pe pragul credinței,
Bineînțeles că îi va deschide lui o mie de uşi, mila Prietenului.

Rabia-i Adviyye ”rahmetullahi aleyha” auzind un om care se ruga: (O, Doamne, deschide-mi mie uşa milei Tale!) îi spuse: ”O, ignorantule! Uşa milei lui Allah a fost închisă până acum, de ceri să se deschidă?”. [Chiar dacă uşa pe care mila iese este deschisă tot timpul, uşa de intrare în unele inimi nu este dechisă mereu. Trebuie să ne rugăm ca aceasta să se deschidă!]

O, Allah! Doar Tu eşti cel ce salvezi lumea de nenorociri. Nu ne lăsa pe noi în lumea aceasta şi în lumea de apoi în necaz. Tu eşti cel ce trimiți nevoiaşilor ceea ce au nevoie. Trimite-ne nouă pe această lume şi în cea de apoi ceea ce este bun şi folositor pentru noi. Nu ne lăsa pe noi să avem nevoie de cineva în lumea aceasta şi nici în cea de apoi. Amin!

Povestire: Incendiul

Hamid-i Tavil, unul dintre evliya, îşi împlinea rugăciunea într-un loc special amenajat în acest scop. În acest timp, în casa sa izbucni un incendiu. Oamenii se strânseră şi stinseră incendiul. Soția sa veni în fugă la el şi îi spuse supărată: ”Îți arde casa. Oamenii se adună. Sunt atâtea lucruri de făcut. Însă tu nici măcar nu te mişti din loc.” Acesta îi răspunse: ”Îți jur pe Allahu teala că nici măcar nu am ştiut ce s-a întâmplat”.

Cei iubiți de Allahu teala, atinseseră un grad atât de ridicat de apropiere şi dragoste față de Allah şi se afundaseră atât de mult în rugile lor încât uitau de sine.

Povestire: Apa din oală

Abdullah bin Şehir ”radiyallahu anh”, unul din companionii Profetului povesteşte: Îmi împlineam rugăciunea lângă Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Auzeam sunete din pieptul său binecuvântat ca şi cum fierbea pe foc apa dintr-o oală.

Povestire: Săgeata din picior

Preaiubitul ginere al Trimisului lui Allah, hazreti Ali nu mai era interesat de nimic altceva când îşi împlinea rugăciunea, chiar de s-ar fi sfârşit lumea.

Se relatează astfel: Într-o luptă o săgeată i s-a înfipt în picior până la os. Nu au putut să o scoată şi au chemat doctorul. Acesta îi spuse: ”Ai nevoie de un medicament care să te facă să-ți pierzi cunoştința, doar atunci săgeata va putea fi scoasă din picior. Altfel nu vei putea rezista durerii. Conducătorul dreptcredincioşilor, hazreti Ali ”radiyallahu anh” spuse: (Ce nevoie este de anestezic? Aveți puțină răbdare să intre timpul de rugăciune. Când voi împlini rugăciunea veți scoate săgeata). Veni timpul pentru rugăciune şi Hazreti Ali începu rugăciunea. Atunci doctorul tăie piciorul binecuvântat al lui hazreti Ali şi scoase săgeata și îi pansă rana. La sfârşitul rugăciunii Hazreti Ali întrebă dacă au scos săgeata. Doctorul răspunse: (Da am scos-o). Iar Hazreti Ali spuse: (Nici nu am realizat).

Nu este nimic de mirare! Astfel femeile din Egipt, pline de admirație, nici nu au realizat că şi-au tăiat mâinile în fața frumuseții lui Yusuf aleyhisselam. Dacă pacea lui Allahu teala, îi face pe cei ce-l iubesc atât de mult să uite de sine, ce e de mirare? Dreptcredincioşii, în momentul morții, îl vor vedea pe Trimisul lui Allah şi nu vor simți durerea morții.

Povestire: Medicamentul ce te face să leşini

Lui Amir-i Kays, unul dintre evliya, degetul de la picior i-a fost afectat de lepră. I s-a zis că trebuie tăiat. Amir s-a supus hotărârii zicând că e condiția servituții sale. I-au tăiat degetul. După câteva zile s-a observat că boala se răspândise pe picior şi îi ajunsese la coapsă. I-au zis: Trebuie să tăiem acest picior, religia ne permite acest lucru. Au adus un chirurg care i-a zis că este nevoie de un medicament care să-l anestezieze pentru a nu simți durerea. Amir le-a spus că nu este nevoie de atâta trudă. ”Aduceți pe cineva care citeşte Coranul cu voce frumoasă. Când veți vedea că fața mea se schimbă, tăiați-mi piciorul. Nu o să-mi dau seama”, zise el. Procedară întocmai. Cineva veni şi începu să citească din Coran cu o voce frumoasă. Fața lui Amir îşi schimbă culoarea. Atunci chirurgul îi tăie piciorul de la jumătatea coapsei. Îl arse şi apoi îl pansă. Cel ce citea Coran tăcu. Amir îşi reveni şi întrebă: ”L-ați tăiat?” I-au răspuns: ”Da”. I-au tăiat piciorul, l-au cauterizat, l-au bandajat, iar el nu a simțit nimic. Apoi le ceru piciorul tăiat. I-l dădură, iar acesta îşi ridică piciorul tăiat şi spuse: ”O, Doamne! Tu eşti cel care dă. Eu sunt robul Tău. Decizia este a Ta, soarta este tot în mâna Ta. Acesta este un picior despre care dacă mă vei întreba în Ziua Judecății dacă a făcut vreodată, vreun pas spre păcat, pot spune că, niciodată, nu am făcut un pas şi nu am luat o gură de aer, fără porunca Ta”.

Povestire: Sacrificiu pentru rugăciune

Înainte ca Bursa să fie preluată de otomani, unul dintre grecii ce locuiau în oraş deveni musulman în secret. Un prieten apropiat îl întrebă care este motivul acestei decizii.

”Cum ai putut să renunți la religia strămoşilor noştri?”, îl întrebă el supărat. Grecul îi dădu un răspuns semnificativ. Îi povesti prietenului său situația astfel:

”Unul dintre musulmanii luați ostatici a fost lăsat în custodia mea pentru o vreme. Într-o zi am observat că acest prizonier, se tot apleca şi se ridica în camera în care a fost închis. M-am dus lângă el şi l-am întrebat ce face. După ce şi-a terminat mişcările, şi-a trecut mâinile peste față şi mi-a

zis că face rugăciunea şi că daca îi voi permite îmi va da pentru fiecare timp de rugăciune câte un ban de aur. Eu m-am lăsat pradă lacomiei şi pe zi ce trecea, i-am ridicat prețul. Am ajuns astfel ca pentru un timp de rugăciune să îi cer şi zece monede de aur şi el a acceptat. M-a mirat foarte tare sacrificiul pe care îl făcea pentru credința lui. Într-o zi, când i-am spus că îl voi elibera, s-a bucurat foarte tare, şi-a ridicat mâinile şi s-a rugat astfel pentru mine:

”O, Allah! Onorează-ți acest rob cu credință!”

În acel moment, în inimă mi-a apărut dorința de a deveni musulman şi a crescut atât de mult încât imediat am rostit mărturisirea de credință (Kelime-i şehadet) şi am devenit musulman”.

Capitolul 4
TIPURILE DE RUGĂCIUNE

Tipurile de rugăciune ce au fost poruncite se împart în trei categorii după cum urmează:

1.-**Rugăciunile obligatorii (farz):** Cele cinci timpuri de rugăciune, cele două unități obligatorii ale rugăciunii de vineri şi rugăciunea de înmormântare sunt rugăciuni obligatorii. (Rugăciunea de înmormântare este o obligație de grup).

2.-**Rugăciunile necesare (vajib):** Rugăciunea vitr, rugăciunile de sărbătoare, rugăciunea care este jurământ (adak) sau rugăciunile facultative începute şi neterminate. Rugăciunea vitr rămasă restantă trebuie neapărat recuperată.

3.-**Rugăciunile facultative (nafile):** Rugăciunile tradiționale ale celor cinci timpuri de rugăciune, rugăciunea teravih şi rugăciunea tehejjud (se împlineşte noaptea) împlinită cu scopul de a primi recompensă, rugăciunea la intrarea într-o moschee sau mesjid (tehiyyetu-l mesjid), rugăciunile işrak, duha (rugăciunea ce se efectuează după aparitția primelor raze ale soarelui, evvabin (rugăciunea ce se efectuează dupa rugăciunea de la asfințit), istihare, tesbih (rugăciunea de preaslăvire) sunt rugăciuni facultative. Adică împlinirea lor nu este obligatorie. Cel ce nu are rugăciuni obligatorii şi necesare, restante, va primi recompensă şi pentru rugăciunile restante.

CELE CINCI TIMPURI DE RUGĂCIUNE

Rugăciunea este porunca lui Allahu teala. El spune în Coranul cel Sfânt în peste o sută de versete, ”**Împliniți rugăciunea!”**. Este poruncit atât în Coran cât şi în hadisuri ca un musulman ce a ajuns la pubertate şi este rațional să împlinească cele cinci rugăciuni zilnice.

In sura Rum, versetele 17 și 18 se spune: (**Preaslăviți-L pe Allahu teala dimineața şi seara. Cele înfăptuite de cei din ceruri şi de pe**

pământ şi mulțumirile aduse atât înainte de asfințit cât şi în mijlocul zilei sunt pentru El.) În sura Bakara, versetul 239 se spune: (**Împliniți cu sârguință rugăciunea şi cu osebire rugăciunea de la mijloc (rugăciunea de după-amiază)!** [Adică împliniți rugăciunile continuu]. Preaslăvirea despre care se vorbeşte în versete este rugăciunea, aşa cum s-a scris în cărțile ce interpretează Coranul. În sura Hud, versetul 114 se spune: (**Şi împlineşte rugăciunea la cele două capete ale zilei [**amiaza şi după-amiaza] **şi la anumite ceasuri din noapte! [**seara, noaptea şi dimineața]**. Faptele bune [**cele cinci rugăciuni zilnice**] le alungă pe cele rele. Aceasta este reamintirea pentru cei care cugetă).**

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune: (**Allahu teala le-a poruncit robilor Săi rugăciunea de cinci ori pe zi. Pe cei ce îşi vor face abluțiunea bine şi vor împlini rugăciunea de cinci ori pe zi şi vor face plecăciunile şi prosternările bine, Allahu teala îi va ierta şi îi va milui).**

Cele cinci timpuri de rugăciune însumează patruzeci de unități de rugăciune. Dintre acestea şaptesprezece sunt obligatorii, trei necesare şi douăzeci tradiționale. Astfel:

1.-**Rugăciunea de dimineață** are patru unități. Mai întâi două unități tradiționale şi apoi două unități obligatorii. Această tradiție este foarte puternică. Există unii învățați care afirmă că ar fi necesitate (vajib).

2.-**Rugăciunea de amiază** are zece unități. Mai întâi se împlinesc patru unități ale primei rugăciuni tradiționale, urmează patru unități obligatorii şi apoi două unități tradiționale.

3.-**Rugăciunea de după-amiază** are opt unități. Mai întâi se împlinesc patru unități tradiționale şi apoi patru unități obligatorii.

4.-**Rugăciunea de asfințit** cuprinde cinci unități. Mai întâi se împlinesc trei unități obligatorii şi apoi două unități tradiționale.

5.-**Rugăciunea de seară** cuprinde treisprezece unități. Pentru început se împlinesc patru unități tradiționale, apoi patru unități obligatorii, urmate de două unități tradiționale, iar după acestea trei unități rugăciunea de noapte **(Rugăciunea Vitr).**

Primele rugăciuni tradiționale ale rugăciunilor de după-amiază şi seară sunt tradiții cu obligativitate intermitentă. În cadrul acestora, în poziția de aşezare la a doua unitate de rugăciune, după (**Ettehiyyatu**) se

recită (**Allahumme salli)** şi **(Allahumme barik)**. Când ne ridicăm pentru cea de-a treia unitate de rugăciune, înainte de formula Besmele, vom recita (**Subhaneke).** Prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază este cu obligativitate continuă, adică a fost puternic poruncită. Iar recompensa este mai mare. La prima poziție de aşezare, se va recita doar (**Ettehiyyatu)**, aşa cum se procedează la rugăciunile obligatorii apoi ne vom ridica imediat pentru a treia unitate de rugăciune. Când ne ridicăm vom recita mai întâi Besmele şi apoi imediat Fatiha.

Este acceptat şi agreat ca după rugăciunile obligatorii de amiază şi seară să se mai împlinească patru unități de rugăciune, iar după rugăciunea obligatorie de asfințit şase unități de rugăciune. Acestea se pot împlini dând selam doar o singură dată la sfârşit sau dând selam după fiecare două unități împlinite. În ambele cazuri, primele două unități vor înlocui ultimele două unități de rugăciune tradițională. De asemenea, putem să împlinim aceste rugăciuni acceptate şi după împlinirea ultimelor două unități de rugăciune tradițională.

Prima unitate de rugăciune începe în momentul când ne aşezăm pentru rugăciune, iar celelalte când ne ridicăm în picioare şi continuă până ne ridicăm din nou în picioare. Ultima unitate durează până când se dă selam. La unitățile pare, după cea de-a doua prosternare, urmează poziția de aşezare.

Fiecare unitate de rugăciune cuprinde obligații, necesități, tradiții, fapte care anulează şi fapte nefireşti. În paginile următoare vom explica toate acestea conform orientării religioase **Hanefi.**

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII

Farz se numeşte obligația cerută de Allahu teala spre a fi îndeplinită în mod strict. Atât timp cât nu se împlinesc obligațiile unui act de credință, acesta nu se consideră valabil, complet. Pentru împlinirea rugăciunii este obligatoriu să respecți cele doisprezece obligații. Dintre acestea şapte sunt în afara rugăciunii şi cinci în cadrul ei. Cele din afara rugăciunii se numesc obligații, iar cele din cadrul rugăciunii se numesc poziții (rukn). [Unii savanți au afirmat că ruga de început (tahrime tekbiri) ar face parte din

obligațiile din timpul rugăciunii. Conform acestora şi obligațiile din afara rugăciunii şi cele din timpul rugăciunii sunt tot în număr de şase].

A. Obligațiile din afara rugăciunii:

1. Hadesden taharet (curățenia corporală): Cel ce nu are abluțiunea trebuie să o efectueze, iar cel ce este impur să facă îmbăierea rituală (gusl).

2. Nejasetden taharet (curățenia locului): Curățenia celui ce va împlini rugăciunea, a trupului, a hainelor şi a locului unde se va împlini rugăciunea de ceea ce este acceptat în religia noastră ca fiind murdărie mare sau mică. (Spre exemplu: sânge, urină, substanțe precum alcoolul sunt considerate murdărie în religia noastră).

3. Setr-i Avret (acoperirea părților interzise a fi văzute): Înseamnă să ne acoperim părțile interzise spre a fi văzute. Acoperirea lor este porunca lui Allahu teala. Locurile interzise pe care un om responsabil, adică care a ajuns la pubertate şi este rațional, le descoperă în timpul rugăciunii sau le arată oricând sau sunt privite de altă persoană se numesc (Avret mahalli) părți interzise vederii. Pentru bărbați acest loc este situat între ombilic şi partea superioară a genunchiului. La femei însă, cu excepția feței şi mâinilor, totul este avret.

4. Istikbal-i Kible (orientarea către Qibla): Înseamnă orientarea către Ka`aba în timpul rugăciunii. Direcția de rugăciune pentru musulmani este locul unde se află Ka`aba, în oraşul Mecca. Adică de la pământ până în ceruri acel loc gol este considerat direcția de rugăciune.

5. Vakt (timpul): Înseamnă împlinirea ritualului la timpul potrivit. Adică să fi conştient că a intrat timpul de rugăciune şi să menționezi timpul acelei rugăciuni în momentul mărturisirii intenției făcute în inimă.

6. Niyyet (intenția): În momentul începerii rugăciunii intenția se mărturiseşte cu inima. Dacă mărturisirea se face doar prin viu grai nu se consideră valabilă. Intenția înseamnă să cunoşti timpul de rugăciune, direcția şi în cazul în care rugăciunea se efectuează în grup, să mărturiseşti intenția urmării imamului, toate acestea mărturisindu-se cu inima. Intenția se face când se spune ruga de început. Intenția mărturisită după ruga de început nu este valabilă, iar acea rugăciune nu este acceptată.

7. Tahrime tekbiri (ruga de început): Este ruga ce se rosteşte la începutul rugăciunii (Allahu Ekber). Această rugă mai este numită şi Iftitah Tekbiri.Dacă se rosteşte o altă rugă, rugăciunea nu se consideră începută.

B) Obligațiile din timpul rugăciunii (Pozițiile):

Sunt cinci obligații ce trebuie îndeplinite în timpul rugăciunii. Fiecare dintre acestea se numesc rukn. Ele sunt următoarele:

1.Kîyam (poziția în picioare): Înseamnă să stai în picioare când începi rugăciunea şi de asemenea în timpul rugăciunii. Cei bolnavi, ce nu pot sta în picioare, pot împlini rugăciunea stând. Iar cei ce nu pot sta, vor împlini rugăciunea culcați, prin intenție. Nu este permis să împlineşti rugăciunea stând pe scaun.

2. Kîraet (lectura corectă din Coran): Are sensul de citire și înseamnă citirea, în timpul rugăciunii, a versetelor sau surelor din Coran.

3. Ruku (plecăciunea): Este plecăciunea ce se face după citirea din Coran, aşezând mâinile pe genunchi. În această poziție se rostește de cel puțin trei ori (**Subhane rabbiyel-azîim).** În timp ce ne ridicăm vom spune (**Semi`allahu limen hamideh).** Iar când ne-am ridicat (**Rabbena lekel-hamd).**

4. Sejde (prosternarea): Este poziția ce urmează după plecăciune. Prosternarea înseamnă lipirea de pământ a mâinilor, a frunții şi a nasului, poziție ce se execută de două ori consecutiv. La fiecare prosternare se spune de cel puțin trei ori (**Subhane rabbiyel-a`la).**

5. Kade`i ahire (ultima poziție de aşezare): În această poziție se stă cât să se poată recita ruga **Ettehiyyatu.**

Multitudinea de condiții şi obligații ne arată că rugăciunea este o îndatorire importantă şi cel mai de seamă dintre toate actele de adorare. De asemenea dacă adăugăm la aceste obligații şi necesitățile, tradițiile, faptele acceptate, pe cele neacceptate şi cele care anulează, se va înțelege clar cum trebuie să se comporte robul în fața Domnului său. Robii sunt ființe neajutorate, neputincioase. Ei au nevoie de Allahu teala, Creatorul lor, la fiecare gură de aer pe care o respiră. Rugăciunea este un act de credință, ce-l învață pe rob slăbiciunea sa în fața lui Allahu teala.

În această carte vom explica pe rând aceste învățături.

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII
1-HADESDEN TAHARET:

La acest punct vom vorbi despre abluțiune, îmbăierea rituală (gusl) şi teyemmum (abluțiunea în lipsa apei).

ABLUȚIUNEA

Abluțiunea este una din obligațiile rugăciunii. De asemenea avem nevoie de abluțiune şi pentru a putea ține Coranul, pentru a înconjura Ka`aba, pentru a face prosternarea pentru anumite versete din Coran (tilavet sejdesi), pentru rugăciunea de înmormântare. Este bine să avem abluțiune mereu, chiar şi când mâncăm sau bem sau când mergem la culcare.

Cel ce moare având abluțiune va primi recompensa ce se acordă martirilor. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune:

Cel ce moare având abluțiune, nu va simți durerea morții. Pentru că abluțiunea este semnul credinței. Este cheia rugăciunii şi curățirea corpului de păcate.

Când un musulman face abluțiunea, păcatele îi ies prin urechi, ochi, mâini şi picioare. Când se va aşeza, se va aşeza iertat fiind.

Cea mai binecuvântată dintre faptele bune este rugăciunea. Cei ce continuă să facă abluțiunea sunt doar dreptcredincioşii. Dreptcredinciosul trebuie să aibă abluțiune ziua şi la fel şi noaptea când merge la culcare. Procedând astfel se va afla sub protecția lui Allahu teala. Mâncarea şi băutura din stomacul celui ce mănâncă şi bea având abluțiune, îl preaslăvesc pe Allah. Atât timp cât rămân în burta lui, se vor ruga pentru iertarea lui.

Există obligații, tradiții, fapte fireşti ale abluțiunii cât şi fapte care anulează şi care strică abluțiunea. Cel ce împlineşte rugăciunea fără abluțiune, cu bună ştiință şi fără a avea vreun motiv, devine necredincios. Cel căruia i se strică abluțiunea în timpul rugăciunii, să dea selam imediat către un umăr şi să iasă din rugăciune. Îşi va reface abluțiunea şi îşi va împlini rugăciunea înainte de ieşirea timpului de rugăciune.

Obligațiile abluțiunii

Conform orientării religioase Hanefi obligațiile abluțiunii sunt în număr de 4:

1.-Spălarea feței

2.-Spălarea brațelor, inclusiv a coatelor.

3.-Umezirea unei pătrimi din cap, adică trecerea mâinii umede pe cap.

4.-Spălarea picioarelor, inclusiv a gleznelor.

Conform orientării Şafi`i intenția şi ordinea sunt şi ele obligații şi trebuie să-ți mărturiseşti intenția împreună cu spălarea feței. Dacă intenția se face înainte ca apa să atingă fața atunci abluțiunea nu este valabilă. Este obligație şi spălarea bărbii. În şcoala Malikită delk [frecarea] şi muvalat [spălarea organelor unul dupa altul fără pauză] sunt obligații. Şi`iții nu îşi spală picioarele, ei trecându-și doar mâna umedă peste piciorul gol.

Cum se face abluțiunea?

1.-La începutul abluțiunii se va spune următoarea rugă: **Bismillahil-azim. Vel-hamdu lillahi ala dinil-Islam. Ve ala tevfik-il-iman. El hamdu lillahil-llezi ge`alelmae tahuren ve ge`alel-islame nuren.**[1] Apoi se vor spăla mâinile până la încheietură de trei ori.

2.-În timp ce se va lua apă în gură cu mâna dreaptă de trei ori se va rosti ruga: **Allahummes-kini min havdi nebiyyike ke`sen la ezmeu ba`dehu ebeden.**[2]

---

[1] Încep cu numele lui Allah cel Măreț.Mulțumiri lui Allah Teala, Cel ce ne-a dăruit Islamul şi ne-a binecuvântat pe noi cu credință.Mulțumire lui Allah Cel ce a făcut apa purificatoare şi Islamul lumină divină.

[2] O Allah! Dă-mi mie, robul Tău, să beau un pahar din apa Profetului, cea din care dacă bei o dată nu vei mai simți sete în veci.

3.-Se va lua apă în nas de trei ori cu mâna dreaptă şi se va sufla cu cea stângă. Când se ia apa se va rosti: **Allahumme erihni rayihatel genneti verzukni min ni`amiha.Ve la turihni rayihaten-nar.**[3]

4.-Se va lua apă în căuşul palmelor şi se va spăla faţa de la frunte până sub bărbie şi până la tâmple rostindu-se următoarea rugă: **Allahumme beyyid vejhi bi nurike yevme tebyaddu vujuhu evliyaike ve la tusevvid vejhi bi zunubi yevme tesveddu vujuhu a`daike.**[4]

5.-Se spală mâna dreaptă până la cot cu mâna stângă, de trei ori şi se spune: **Allahumme a`tini kitabi biyemini ve hasibni hisaben yesiren.**[5]

6.-Cu mâna dreaptă se spală mâna stângă de trei ori spunându-se: **Allahumme la tu`ini kitabi şimali ve la min verai zahri ve la tuhasbni hisaben şediden.**[6]

7.-După ce se spală ambele braţe se spală mâinile din nou şi se trece cu mâna umedă peste cap spunându-se: **Allahumme harrim şa`ri ve beşeri alen-Nar. Ve ezilleni tahte zilli arşike yevme la zille illa zillu arşike.**[7]

8.-Apoi cu cele două degete arătătoare se vor spăla urechile, iar cu degetele mari se va umezi porţiunea din spatele urechilor spunând: **Allahummej`alni minellezine yestemi`unel-kavle fe yettebiune ahsenehu**[8]

9.-Se va umezi cu dosul mâinilor ceafa şi se va spune: **Allahumme a`tik rakabeti minen-Nar.**[9]

10.-După umezirea cefei, cu degetul mic de la mâna stângă se trece printre degetele de la picioare începând dinspre degetul mic către degetul

---

[3] O, Allah! Fă-mă pe mine să simt mirosul Raiului şi binecuvântează-mă cu binecuvântările Raiului şi nu cu mirosurile Iadului.

[4] O, Allah! Luminează-mi faţa cu lumina Ta aşa cum luminezi feţele celor pe care îi iubeşti.Şi în ziua când feţele duşmanilor vor fi negre, nu-mi înnegri mie faţa din cauza păcatelor mele.

[5] O, Allah! Dă-mi mie cartea în partea dreaptă şi fă-mi judecata uşoară.

[6] O, Allah! Nu-mi da mie cartea în partea stângă sau în spate şi nu mă judeca aspru.

[7]O, Allah! Nu-mi arunca trupul şi părul în Iad. Umbreşte-mă pe mine sub Arş-i ala în ziua când nu va exista umbră.

[8] O Allah! Fă-mă pe mine dintre cei ce ascultă şi împlinesc cuvântul Tău

[9] O, Allah! Eliberează-mi grumazul de foc.

mare şi se spală de trei ori piciorul împreună cu călcâiul spunând: **Allahumme sebbit kademeyye ales-sirati yevme tezillu fihil-ekdamu.**[10]

11.-Se spală piciorul stâng de data aceasta începându-se de la degetul mare spre degetul mic şi se spală la fel piciorul împreună cu călcâiul de trei ori spunând: **Allahumme la tatrud kademeyye ales-sirati yevme tatrudu kullu akdami a`daike. Allahumme`j-al sa`yi meskuren ve zenbi magfuren ve ameli makbulen ve tigiareti len tebure**[11]

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Celui ce după împlinirea abluțiunii priveşte spre cer şi rosteşte această rugă, ”Subhanekellahumme ve bihamdike, Eşhedu en la ilahe illa ente vahdeke la şerike leke estagfiruke ve etubu ileyke eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduke ve Resuluke”. Allahu teala îi va ierta păcatele şi va pecetlui cu semnătura acceptării pe care o va păstra sub arş-i ala. În ziua Judecății acea persoană va veni şi-şi va primi recompensa pentru această binefacere.**

Într-un hadis se relatează: **Oricine va citi după ce face abluțiunea sura “Innaenzelnahu” o dată, va fi scris de Allahu teala între cei drepți, cel ce va citi de două ori va fi scris între martiri. Dacă va citi de trei ori va fi înviat împreună cu profeții.**

Într-un alt hadis se spune: **Celui ce după împlinirea abluțiunii se va ruga pentru mine pentru pace şi binecuvântare (salavat) de zece ori, Allahu teala îi va îndepărta grijile, îl va face fericit şi îi va primi rugile.**

Nu este obligatorie rostirea acestor rugi de către cei ce nu le ştiu. Însă trebuie învățate în scurt timp şi spuse în timpul abluțiunii. La sfârşitul abluțiunii sau după împlinirea acesteia este recomandat a se rosti următoarea rugă: **Allahumme`j`alni minet-tevvabin, vej`alni min-el-mutetahhirin, vej`alni, min ibadik-es-salihin, vej`alni minel-lezine la havfun aleyhum ve lahum yahzenun.**

[10] O, Allah! În ziua când picioarelevor aluneca, ține-mi picioarele stabile pe podul sîrat.

[11] O, Allah! În ziua când picioarele duşmanilor Tăi vor aluneca pe podul sîrat, nu-mi face picioarele să alunece. O, Allah! Fă ca munca mea să fie de bun-augur. Iartă-mi păcatele. Acceptă-mi faptele. Fă ca actele mele comerciale să fie helal.

Dacă eşti înțelept împlineşte rugăciunea, căci ea este coroană pe capul tău,

Să ştii că rugăciunea este înălțarea dreptcredinciosului!

Tradițiile abluțiunii

Tradițiile abluțiunii sunt în număr de optsprezece:

1.-Să începi abluțiunea cu Besmele.

2.-Să speli mâinile, împreună cu încheieturile de trei ori.

3.-Să iei apă în gură de trei ori separat şi să faci gargară. Aceasta se numeşte Mazmaza.

4.-Să iei apă în nas de trei ori separat. Aceasta se numeşte Istinsak.

5.-Să umezeşti pielea ce nu se vede, de sub sprâncene, mustață, barbă în timpul spălării feței.

6.-Să umezeşti porțiunea de sub cele două sprâncene.

7.-Să umezeşti porțiunea de barbă ce atârnă.

8.-Să treci cu degetele umede ale mâinii drepte precum un pieptăn prin porțiunea de barbă ce atârnă.

9.-Curățarea dinților prin frecare cu ceva [folosirea misvakului este o tradiție profetică importantă].

10.-Umezirea totală a capului cu mâna umezită, o dată.

11.-Umezirea urechilor, o dată.

12.-Umezirea cefei cu trei degete împreunate, o dată

13.-Să se treacă cu degetele printre degetele de la mâini şi de la picioare.

14.-Spălarea de trei ori a porțiunilor ce trebuiesc spălate.

15.-Să facă intenția din inimă când trebuie să se spele fața.

16.-Să respecte ordinea prestabilită a fazelor ritualului.

17.Delk. Frecarea locurilor care se spală.

18.-Muvalat. Spălarea membrelor repede unul după altul.

Fapte potrivite (edeb) în timpul abluțiunii

Faptele porivite din timpul abluțiunii sunt în număr de douăzeci şi opt:

Aici prin fapte potrivite se au în vedere faptele care dacă sunt împlinite sunt fapte bune, iar dacă nu sunt împlinite nu se consideră păcat. Împlinirea tradițiilor este faptă bună, iar neîmplinirea lor este neagreată, dar mai aproape de faptele permise. Faptele potrivite ale abluțiunii sunt următoarele:

1.-Împlinirea abluțiunii înaintea intrării timpului de rugăciune (persoanele cu probleme pot să faca abluțiunea după intrarea timpului de rugăciune).

2.-La toaletă, în momentul curățirii, să ai qibla întotdeauna în partea stângă sau în partea dreaptă. Nu este recomandat să stai cu fața sau cu spatele la qibla, la toaletă.

3.-Curățirea cu apă, dacă nu s-a atins de murdărie.

4.-După curățire, folosirea unei bucăți de pânză, pentru uscare.

5.-După curățire, acoperirea imediată a părților interzise a fi văzute.

6.-Împlinirea abluțiunii de unul singur fără ajutor.

7.-Împlinirea abluțiunii întorcându-ne către Ka`aba.

8.-Rostirea mărturiei de credință la spălarea fiecărui membru.

9.-Rostirea rugilor pentru abluțiune.

10.-Să ia apă în gură cu mâna dreaptă.

11.-Să ia apă în nas cu mâna dreaptă.

12.-Curățarea nasului cu mâna stângă.

13.-Curățarea dinților cu **misvak**. În absența misvakului se poate folosi şi periuța de dinți.

14.-Clătirea gurii dacă nu este perioadă de post. Face parte din tradițiile Profetului ca şi în timpul abluțiunii şi în timpul îmbăierii rituale să se facă o gargară uşoară în gât. În post acest lucru nu este agreat.

15.-La spălarea nasului să se tragă apă până aproape de osul nasului.

16.-În timpul umezirii urechii, un deget se va introduce în gaura urechii.

17.-Spălarea porţiunii dintre degetele de la picioare să se facă cu degetul mic de la mâna stângă.

18.-Să se mişte inelul de pe deget, la spălarea mâinilor, dacă este larg, iar dacă este strâmt mişcarea lui este obligatorie.

19.-Chiar dacă apa este de ajuns, să nu se facă risipă.

20.-Apa să nu fie folosită în cantitate prea mică ca şi cum se unge cu ulei (dintr-o porţiune spălată de trei ori ar trebui să picure măcar două picături de apă).

21.-Dacă se ia abluţiunea cu apă dintr-un vas, acesta să fie umplut după terminarea abluţiunii.

22.-La sfârşitul sau în timpul abluţiunii să se rostească ruga (**Allahummej`alni minettevvabin...).**

23.-Împlinirea a două unităţi de rugăciune după abluţiune (**Subha**)

24.-Împlinirea abluţiunii chiar dacă are abluţiune, adică să se împlinească abluţiunea după rugăciune, pentru următoarea rugăciune.

25.-La spălarea feţei, curăţarea ochiului la baza nasului şi a secreţiilor ochiului.

26.-Să se spele faţa, mâinile, picioarele puţin mai mult decât este obligatoriu. [La spălarea mâinilor să se umple căuşul palmelor cu apă şi să se scurgă spre cot.]

27.-Să nu ne stropim şi de asemenea să nu ne stropim hainele de pe noi cu apa cu care se face abluţiunea.

28.-Dacă un lucru este nefiresc conform propriei orientări religioase, dar în altă orientare religioasă este obligaţie atunci împlinirea sa este acceptată.

Fapte interzise în timpul abluţiunii

Faptele interzise în timpul abluţiunii sunt în număr de doisprezece. Efectuarea acestora este nepermisă sau neagreată. Acestea sunt:

1.-Să nu se strice abluţiunea la toaletă sau în câmp deschis, întorcându-ne cu faţa sau spatele către direcţia de rugăciune.

2.Să nu ne arătăm cuiva părţile interzise a fi văzute atunci când ne curăţăm.

3.-Să nu ne curăţăm cu mâna dreaptă.

4.-Este mekruh (neagreat) să ne curăţăm, în absenţa apei, cu alimente, cu excremente de animale, oase, hrana animalelor, cărbuni, cu bunul altcuiva sau cu bucăţi de cărămidă, oale, trestie, frunze, cârpe şi hârtie.

5.-Să nu se scuipe şi să nu se cureţe nasul în recipientul din care se ia apa pentru abluţiune.

6.-Să nu se spele membrul respectiv mai mult sau mai puţin, faţă de limita impusă şi să nu se spele mai mult sau mai puţin de trei ori.

7.-Să nu-şi şteargă membrul spălat, cu cârpa folosită pentru curăţirea murdăriei.

8.- Să nu arunce apă pe faţă la spălarea feţei, ci să o toarne încet de pe frunte în jos.

9.-Să nu sufle în apă.

10.-Să nu închidă strâns ochii şi gura. Dacă rămâne un loc uscat pe partea vizibilă a buzei şi pleoapelor, abluţiunea nu este valabilă.

11.-Să nu sufle nasul cu mâna dreaptă.

12.-Să nu umezească mâna de mai multe ori separat pentru cap, urechi si ceafa. Se poate repeta fără a umezi mâna din nou.

FOLOSIREA MISVAKULUI: Folosirea misvakului în timpul abluţiunii este tradiţie cu obligativitate continuă. Într-un hadis se relatează: **Rugăciunea împlinită după folosirea misvakului este de şaptezeci de ori mai presus decât rugăciunea împlinită fără a se folosi misvak.**

În cartea **Siraj-ul-vehhaj** sunt explicate cincisprezece avantaje ale folosirii misvakului:

1.-Îţi este de ajutor în rostirea mărturisirii de credinţă în momentul morţii.

2.-Întăreşte gingiile.

3.-Elimină sputa.

4.-Opreşte secreţiile biliare.

5.-Elimină durerile gurii.

6.-Elimină mirosurile neplăcute ale gurii.

7.-Atrage mulţumirea lui Allahu teala.

8.-Întăreşte vasele de sânge ale capului.
9.-Supără diavolul.
10.-Luminează ochii.
11.-Înmulţeşte binefacerile.
12.-Se respectă tradiția Profetului.
13.-Curăță gura.
14.-Înfrumusețează vorbirea.
15.-Recompensa a două unităţi de rugăciune împlinite după folosirea misvakului este mai mare decât recompensa a şaptezeci de unități de rugăciune împlinite fără a fi folosit misvak.

Misvakul este ramura copacului Erak ce creşte în Arabia Saudită. Se decojeşte cam doi centimetri din extremitatea dreaptă şi se lasă această parte pentru câteva ore în apă. După aceea se va zdrobi, iar aceasta se va desface ca o perie. Dacă nu se găseşte copacul Erak se va folosi ramură de măslin. Femeile pot folosi gumă de mestecat în locul misvakului, cu intenția de a împlini tradiția Profetului.

Chestiuni cărora trebuie să le acordăm atenție în timpul abluțiunii

Atâta timp cât nu există vreo problemă, trebuie să respectăm cele 10 lucruri de mai jos:

1.-Cel ce are ambele mâini invalide nu se poate curăța. El va face teyemmum, lovind cu brațele pământul, ştergându-şi fața de perete. În cazul în care are răni pe față îşi va face rugăciunea fără abluțiune, dar nu va renunța la împlinirea rugăciunii.

2.-Cel bolnav îşi va face abluțiunea ajutat fiind de soția, roaba, copiii sau frații/surorile sale.

3.-Curățirea cu pietre sau altceva asemănător poate ține locul curățirii cu apă.

4.-Cel care înebuneşte sau leşină şi nu îşi revine în douăzeci şi patru de ore, nu este obligat să îşi recupereze rugăciunile rămase restante. Cel ce-şi pierde cunoştința din cauza alcoolului, drogurilor sau a medicamentelor însă, îşi va recupera rugăciunile restante. În cazul celui grav bolnav, încât

să nu-şi poată împlini rugăciunea nici măcar prin intenție şi dacă boala durează mai mult de douăzeci şi patru de ore, chiar dacă persoana în cauză este conştientă, poate să nu împlinească rugăciunea.

5.-Este dintre faptele acceptate să intri la toaletă cu capul acoperit şi şalvari făcuți anume pentru aceasta.

6.-Să nu intri la toaletă având asupra ta ceva pe care este scris numele lui Allahu teala sau ceva din Coran. Este aceptat doar dacă acestea sunt înfăşurate în ceva sau sunt în buzunar.

7.-Să intre la toaletă cu piciorul stâng şi să iasă cu cel drept.

8.-Să nu vorbească la toaletă şi să-şi descopere părțile interzise a fi văzute doar după ce s-a ghemuit.

9.-Nu trebuie să privească la părțile sale intime şi nici la murdărie şi să nu scuipe în toaletă.

10.-Să nu-şi facă nevoile în ape, pe zidurile moscheilor, în cimitir sau pe drum.

Fapte ce anulează abluțiunea

Faptele ce strică abluțiunea sunt în număr de şapte:

1.-Ceea ce se elimină prin partea anterioară şi posterioară a corpului:

a) Excrementele, urina şi gazele.

b) Ihtikan, adică dacă vârful instrumentului de lavaj sau degetul omului sunt introduse şi scoase în partea posterioară şi în jur este umed trebuie să refacem abluțiunea. De asemenea, dacă este uscat este bine să refacem abluțiunea.

c) Dacă bucata de vată pe care femeile şi bărbații o folosesc în cazul pierderilor de urină, are capătul ce rămâne în afară umed, trebuie să refacem abluțiunea.

2.-Lucrurile murdare ce ies din gură:

a) voma, dacă este cu gura plină.

b) sângele, dacă în momentul când se elimină este în cantitate egală cu saliva.

c) sângele lichid ce vine din stomac sau ficat, conform lui Imam-i Azam, strică abluțiunea chiar dacă este puțin.

3.-Cele ce se elimină prin piele:

a) sânge, puroi şi limfă.

b) sângele şi limfa ce ies de la un bolnav de vărsat de vânt sau de la orice furuncul dacă acestea se răspândesc pe locurile ce trebuiesc spălate în timpul îmbăierii rituale, spre exemplu dacă sângele ce curge din nas trece de os, sau dacă ceea ce curge din ureche iese din gaura urechii.

c) dacă se absoarbe cu vată limfa sau sângele ce ies din furuncul sau rană.

d) dacă sângele de pe misvak sau scobitoare s-a atins de gură.

e) dacă se elimină lichid din ureche, buric sau sân, din cauza bolii sau de durere.

f) dacă lipitoarea suge prea mult sânge, abluțiunea se anulează

4.-somnul

Dacă dormim pe o parte sau sprijinindu-ne în cot sau de ceva, va trebui să ne refacem abluțiunea.

5.Leşinul, nebunia, beția, crizele de epilepsie.

6.-Râsul în hohote, în timpul rugăciunii, anulează atât rugăciunea cât şi abluțiunea. Aceasta nu este valabil şi în cazul copiiilor, ale căror rugăciune şi abluțiune nu se anulează. Zâmbetul în timpul rugăciunii nu anulează nici rugăciunea, nici abluțiunea. Este considerat râs în hohote atunci când poți fi auzit şi de cei din jur. În cazul în care nu se face auzit nici un sunet nici măcar de propria persoană se numeşte zâmbet.

7.-Mubaşeret-i fahişe, adică frecarea părților intime, gol fiind, anulează abluțiunea atât la femei cât şi la bărbați.

Dacă cineva ştie că a făcut abluțiunea, dar apoi uită şi se îndoieşte se consideră că are abluțiune.

Lucruri ce nu anulează abluțiunea

Cele ce nu anulează abluțiunea sunt următoarele:

1.-Viermii care ies din gură, ureche sau din rănile de pe piele.

2.-Să vomiți spută.

3.-Când vomiți sânge, dacă sângele care vine de la cap și este în cantitate mai mică decât saliva.

4.-Sângele ce vine de la dinte, dacă este mai puțin decât saliva.

5.-Sângele închegat ce vine de la cap chiar dacă este în cantitate mare.

6.-Cheagurile de sânge ce vin din stomac sau ficat, dacă nu vomiți cu gura plină.

7.-Uleiul ce se picură în ureche, dacă se elimină prin ureche sau nas.

8.-Ceva ce se trage pe nas, chiar dacă se elimină din nas după câteva zile.

9.-Dacă muşti ceva şi observi sânge pe el.

10.-Lacrimile şi plânsul din orice motiv, fără durere, cum ar fi ceapa, fumul, gazele.

11.-Alăptatul

12.-Transpirația, chiar şi în exces.

13.-Muşcăturile de țânțari, muşte, purici.

14.Sângele în cantitate mică şi care nu se împrăştie şi voma dacă nu e cu gura plină.

15.-Dacă atunci când dormi, sprijinit de ceva, nu cazi atunci când acel lucru este tras.

16.-Somnul în timpul rugăciunii.

17.-Somnul cu capul pe genunchi, având genunchii ridicați.

18.-Dacă doarme pe jos ținând picioarele într-o parte.

19.-Dacă dormi pe un animal fără şa, iar acesta urcă sau merge pe drum drept.

20.-Zâmbetul în timpul rugăciunii

21.-Râsul în timpul rugăciunii, cât să audă doar el se numeşte Dahk. Dahk anulează doar rugăciunea, însă nu şi abluțiunea.

22.-Tunsul, scurtarea bărbii, mustății şi tăierea unghiilor.

23.-Dacă cade coaja unei răni.

Facilități pentru abluțiune (Mest şi umezirea peste rană-mesh)

Mesh înseamnă a trece cu mâna peste. Sunt două tipuri de mesh:

1. MESH PESTE MEST (încălțăminte specifică pentru abluțiune):

Mest este încălțămintea ce acoperă porțiunea de picior ce trebuie spălată în mod obligatoriu şi care este impermeabilă. Dacă mest-ul este mai

mare şi degetele nu ajung până în vârful încălţămintei şi se face mesh pe o porţiune goală nu este acceptat. Încălţămintea trebuie să fie solidă şi potrivită pe picior astfel încât să nu iasă din picior în cazul unui drum de o oră.

Se poate face mesh peste un ciorap a cărui talpă şi parte superioară sau doar talpa este căptuşită cu piele.

De asemenea, se poate face mesh şi peste un ciorap aspru care nu alunecă în jos pe picior în timpul mersului.

Acest tip de încălţăminte este un ajutor pentru abluţiune. Este permisă încălţarea mestului după spălarea picioarelor, după care se va face abluţiunea.

Umezirea (mesh) se face pe partea superioară a acestei încălţăminte şi nu pe partea inferioară, adică pe talpă.

Pentru a face mesh conform tradiţiei profetice se vor trece cele cinci degete umede de la mâna dreaptă peste mest-ul drept şi degetele de la mâna stângă peste mestul stâng, se vor lipi degetele şi se vor trece peste partea din faţă a piciorului, dinspre vârf către picior. Este obligatorie umezirea părţii din faţă a mest-ului pe o porţiune de 3 degete de la o mână.

Este acceptat să se facă mesh cu partea exterioară a mâinii, dar este tradiţie ca aceasta să se facă cu partea interioară a mâinii.

Dacă mestul se udă mergând prin iarba uda sau prin ploaie se consideră ca şi cum s-ar fi făcut mesh.

Durata mesh-ului pentru cel ce nu este într-o călătorie este de 24 de ore. Pentru cel aflat în călătorie este de trei zile şi trei nopţi, adică 72 de ore. Acest timp nu se calculează din momentul încălţării mestului ci din momentul anulării abluţiunii, după ce a fost încălţat mestul. Dacă cineva ce poartă mest porneşte într-o călătorie înainte de terminarea celor douăzeci şi patru de ore, poate să facă mesh în continuare cu acest mest trei zile şi trei nopţi. Dacă fiind oaspete rămâne pentru o perioadă lungă de timp, atunci după douăzeci şi patru de ore va scoate mestul şi îşi va spăla picioarele în timpul abluţiunii.

Nu este acceptat să se facă mesh peste un mest ce are o gaură prin care pot intra trei degete. Dacă ruptura este mai mică de trei degete se poate face mesh. Dacă un mest are mai multe găuri mici şi toate acestea sunt cât o

gaură prin care pot intra trei degete atunci nu este acceptat. Dacă la unul dintre picioare este o gaură prin care pot intra două degete, iar la piciorul celălalt o gaură prin care pot intra unul sau două degete, de asemenea se poate face mesh cu acestea. Nu este acceptat să faci mesh când prin ruptură se văd trei degete întregi şi nu doar vârful celor trei degete.

2. MESH PESTE PANSAMENT ŞI RANĂ:

Se face mesh peste pansamentul, vata, alifia sau ghipsul aplicate peste rană, furuncul, crăpături ale pielii, dacă îndepărtarea lor este dăunătoare.

Cel ce are un handicap poate face abluțiunea când doreşte. Cu această abluțiune poate împlini câte rugăciuni obligatorii sau facultative doreşte şi poate citi din Coran cât vrea. La sfârşitul timpului de rugăciune abluțiunea sa se anulează. La intrarea fiecărui timp de rugăciune va împlini abluțiunea din nou şi până la ieşirea timpului de rugăciune va împlini câte acte de adorare vrea.

Se consideră handicap atunci când ceea ce strică abluțiunea este prezent mereu. Adică la orice timp de rugăciune face abluțiunea şi nu o poate ține decât atât timp cât poate împlini rugăciunea obligatorie. Dacă ceea ce anulează abluțiunea se scurge câte un pic la fiecare timp de rugăciune, atunci se consideră că handicapul este continuu.

GUSL (îmbăierea rituală)

Pentru o rugăciune corectă, trebuie ca şi abluțiunea şi îmbăierea rituală să fie efectuate corect. Fiecare femeie şi bărbat ce se află în stare de impuritate, orice femeie după perioada de menstruație și lăuzie trebuie să facă îmbăierea rituală astfel încât până la sfârşitul timpului de rugăciune să aibă timp să împlinească rugăciunea obligatorie. Starea de impuritate apare în urma întreținerii de relații sexuale şi în urma ejaculării în timpul somnului.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune: **Cel ce se ridică să facă îmbăierea rituală va primi recompensă cât firele de păr de pe el** [adică foarte mult]**. Atât de multe păcate îi vor fi iertate. I se va înălța**

rangul în Rai. Recompensa ce i se va da pentru îmbăierea rituală va fi mai bună decât orice pe lumea aceasta. Allahu teala le va spune îngerilor: Priviți la acest rob al Meu! S-a ridicat noaptea şi a făcut îmbăierea rituală fără a-i fi lene şi gândindu-se doar la porunca mea. Fiți martori, Eu îi iert păcatele.

Într-un alt hadis Profetul aleyhisselam spune: **Grăbiți-vă să faceți îmbăierea rituală atunci când sunteți impuri. Căci îngerii Kiramen Katibin sunt întristați de oamenii ce umblă impuri.** Imam-i Gazali relatează: ”Cineva mi-a spus în vis: (Am stat o perioadă de timp în stare de impuritate şi acum m-au îmbrăcat cu o cămaşă de foc. Încă sunt în foc). Într-un hadis se relatează: **(Îngerii milei nu intră în casa în care se găsesc câini, portrete şi persoane în stare de impuritate).**

Toți cei care împlinesc sau nu rugăciunea şi petrec un timp de rugăciune în stare de impuritate vor avea parte de pedeapsă aspră. Dacă nu este posibilă curățarea cu apă se va face teyemmum. Cel ce se află în stare de impuritate nu poate face următoarele: 1. - Nu poate împlini nici o rugăciune 2. - Nu poate pune mâna pe Coran sau versete din Coran 3. - Nu poate înconjura Ka`aba 4. - Nu poate intra în moschei sau mesjid.

Obligațiile îmbăierii rituale

Conform orientării religioase Hanefi obligațiile îmbăierii rituale sunt în număr de trei:

1.-**Spălarea întregii guri.** Dacă rămâne vreun loc cât vârful acului în gură care nu s-a umezit, dacă dinții şi găurile dinților nu se umezesc, îmbăierea nu este acceptată.

2. **Spălarea nasului.** Dacă apanu pătrunde sub murdăria întărită din nas sau sub resturile de pâine mestecată ce au rămas în gură îmbăierea nu este acceptată. Conform orientării Hanbeli spălarea nasului şi a gurii sunt obligații şi în abluțiune şi în îmbăierea rituală. Conform orientării Şafi`i intenția pentru îmbăierea rituală este obligatorie.

3.-**Spălarea întregului corp.** Este obligatorie spălarea interiorului ombilicului, a mustății, a sprâncenelor, a bărbii, şi a pielii de dedesubt cât şi a părului capilar. Dacă există pe unghii, buze şi pleoape substanțe care nu

permit trecerea apei [ojă, ruj, farduri] atunci îmbăierea rituală nu se consideră valabilă.

Tradițiile îmbăierii rituale

1.-Pentru început se spală mâinile.
2.-Spălarea părților intime.
3.-Curățarea întregului corp de murdărie.
4.-Împlinirea abluțiunii înaintea îmbăierii rituale. Când ne spălăm pe față vom exprima și intenția pentru îmbăierea rituală. Conform orientării Şafi`i intenția este obligatorie.
5.-Spălarea întregului corp, frecându-se de trei ori.
6.-Spălarea pcioarelor după spălarea corpului.

Cum se face îmbăierea rituală?

Îmbăierea rituală, conform tradiției Profetului, se face astfel:

1.-Pentru început, se spală, chiar dacă sunt curate, cele două mâini şi părțile intime şi de asemenea părțile corpului atinse de murdărie.

2.-Apoi se ia abluțiunea, la spălarea feței se mărturiseşte intenția. Dacă nu se strânge apă sub picioare, se vor spăla şi picioarele.

3.-După care se toarnă apă pe tot corpul de trei ori. Mai întâi se toarnă apă de trei ori pe cap, apoi pe umărul drept, apoi pe umărul stâng. De fiecare dată partea respectivă trebuie să se ude bine. De asemenea, partea respectivă trebuie frecată când se toarnă apă prima dată.

La îmbăierea rituală, dacă apa pe care o torni pe un membru curge şi pe celelalte se consideră că s-au curățat şi acelea, deoarece în cazul îmbăierii rituale tot corpul se consideră un singur membru. În cazul abluțiunii dacă se udă şi un alt membru cu apa cu care se spală unul din membre, acesta nu se consideră spălat. Dacă îmbăierea rituală este completă se consideră faptă neagreată reefectuarea abluțiunii. Însă dacă în timpul îmbăierii rituale ceva anulează abluțiunea, aceasta va fi împlinită din nou.

EXPLICAȚIE
(Situația celor ce au plombe şi dinți îmbrăcați)

Conform orientării Hanefi, dacă spațiul dintre dinți şi cavitățile dinților nu se umezesc, îmbăierea rituală nu este acceptată. De aceea, dacă se îmbracă sau se plombează dinții, îmbăierea rituală nu este autentică. Omul nu poate ieşi din starea de impuritate. Conform orientării Hanefi dacă apa nu pătrunde sub plombe sau materialul cu care sunt îmbrăcați dinții, aur, argint sau alte materiale ce nu sunt murdare, îmbăierea rituală nu este acceptată.

Tahtavi scrie la pagina 96 a explicațiilor **Merak-il-felah** şi în traducerea acesteia (**Ni`met-i Islam)** astfel: Nu este nici o problemă ca un Hanefi să urmeze un Şafi`i, atunci când nu poate face ceva conform orientării sale religioase. La fel este scris şi în cărțile **(Bahr-ur-raik) şi (Nehr-ul-faik).** Însă, în aceste situații trebuie respectate şi condițiile acelei şcoli religioase. Cel ce procedează astfel fără a întâmpina într-adevăr o problemă şi fără a împlini condițiile cerute se numeşte mullefik, adică o persoană ce caută doar facilități. Şi acest lucru nu este permis.

Cel ce nu împlineşte o obligație conform orientării sale religioase trebuie să împlinească această obligație conform altei orientări religioase. Însă, când face acest lucru trebuie să împlinească şi celelalte condiții ale acelei orientări religioase. Dacă cineva aparținând şcolii Hanefi îşi îmbracă dinții sau îi plombează, pentru a urma orientarea Şafi`i sau Maliki, când va mărturisi intenția pentru îmbăierea rituală, abluțiune sau rugăciune va trebui să îşi amintească că îl urmează pe imamul Malik sau imamul Şafi`i. Adică, la inceputul îmbăierii rituale va mărturisi cu inima (Intenționez să fac îmbăierea rituală conform orientării Şafi`i sau Maliki, după caz), atunci îmbăierea va fi autentică. O persoană ce aparține şcolii Hanefi, care are dinți îmbrăcați sau plombe, dacă va mărturisi intenția astfel, va avea îmbăierea rituală acceptată. Va ieşi din starea de impuritate şi va deveni pur. Urmând orientarea Şafi`i sau Maliki va avea abluțiunea şi rugăciunea efectuate corect. Şi de asemenea va putea fi imam pentru cei ce nu au plombe şi dinți îmbrăcați.

Cel ce urmează orientarea Şafi`i trebuie să citească Fatiha când urmează imamul în rugăciune, dacă atinge cu palmele organele genitale ale cuiva sau ale sale şi dacă pielea sa se atinge de pielea alteia decât una din cele optsprezece categorii de femei cu care se poate căsători, trebuie să refacă abluțiunea, să facă intenția pentru abluțiune şi să se ferească de murdărie, chiar şi în cantitate mică. În momentul în care atinge Coranul trebuie să aibă abluțiune conform orientării Şafi`i. Cel care călătoreşte şi face parte din şcoala Hanefi, dar va urma orientarea Şafi`i, pentru a face rugăciunea de amiază împreună cu cea de după amiază şi pe cea de asfințit împreună cu cea de seară trebuie să aibă abluțiunea conform orientării Şafi`i.

Menstruația şi lăuzia la femei

Există unsprezece situații ce necesită îmbăierea rituală. Cinci sunt obligații. Dintre acestea, două sunt pentru a ieși din starea de impuritate din perioada de menstruație şi de lăuzie la femei.

În cartea (**Menhel-ul-varidin),** Ibni Abidin spune: S-a convenit în unanimitate de către învățații islamici că fiecare musulman, femeie sau bărbat este obligat să învețe cunoştințele islamice. Fiecare femeie musulmană trebuie să învețe cunoştințele legate de menstruație şi lăuzie. Şi fiecare bărbat musulman trebuie să învețe cunoştințele legate de aceste două chestiuni, când vine vremea să se căsătorească. Şi de asemenea trebuie să-şi învețe şi soția.

Hayz (menstruația) este sângele care se scurge de la o fată sănătoasă, care împlineşte vârsta de opt ani şi intră în al nouălea an, sau sângerarea unei femei după o perioadă de puritate deplină, succedată direct de ultimul minut al perioadei menstruale anterioare şi care continuă cel puțin trei zile. Sângele care are altă culoare decât alb şi este tulbure se numeşte sânge menstrual. Dacă o fată are menstruație se consideră că a ajuns la pubertate şi este ca şi o femeie, deci va fi responsabilă de poruncile şi interdicțiile impuse de religie. Perioada menstruală durează din prima zi în care începe hemoragia până în ziua în care aceasta încetează. Această perioadă durează cel puțin trei zile şi cel mult zece zile. Fiecare femeie trebuie să cunoască durata perioadei sale menstruale în ore și zile. Fata ce a

împlinit opt ani va fi învățată de mama ei. Dacă nu are mamă de bunicile, surorile mai mari sau mătuşi despre menstruație.

Nifas înseamnă lăuzie. Este termenul folosit pentru hemoragia post natală. Această sângerare nu are o perioadă minimă. Îmbăierea rituală în această situație se va face imediat ce hemoragia s-a sfârşit. Perioada maximă este de patruzeci de zile. Dacă sângerarea nu s-a oprit după trecerea celor patruzeci de zile se va face îmbăierea rituală şi se va începe rugăciunea. Sângele ce se elimină după patruzeci de zile este istihaza, adică se consideră ozr. Femeile de asemenea, trebuie să memoreze durata perioadei de lăuzie.

Istihaza este sângerarea vaginală ce durează mai puțin de 3 zile (adică şaptezeci şi două de ore), chiar şi cu cinci minute, sau mai mult de 10 zile, sau care apare la fetele mai mici de nouă ani, la femeile însărcinate sau la femeile de peste 55 de ani. Această sângerare este semn de boală. O hemoragie îndelungată poate fi periculoasă, de aceea trebuie consultat un doctor.

O femeie ce se află în perioada de istihaza se consideră ca o persoană care are o sângerare nazală şi poate să-şi împlinească rugăciunea şi poate ține post.

În perioada de menstruație sau de lăuzie femeia nu poate posti şi nici nu poate împlini rugăciunea. Nu poate face prosternările de mulțumire sau tilavet. Nu poate atinge Coranul. Nu poate intra în moschee sau mesjid. Nu poate înconjura Ka`baa. Nu poate întreține relații intime. După curățare îşi va recupera zilele de post însă nu-şi va recupera şi rugăciunile. Femeia trebuie să-şi anunțe soțul când începe perioada de menstruație. Profetul nostru aleyhisselam a spus: **Femeia care ascunde de soțul său începutul şi sfârşitul perioadei de menstruație este blestemată.”** Este obligatorie îmbăierea rituală imediat după încetarea hemoragiei din timpul menstruației şi lăuziei. Aceasta este porunca lui Allahu teala.

Există multe cuvinte ce duc la dezlegarea căsătoriei, adică la divorț. Aşa cum stai cu frică să nu-ți pierzi credința, tot astfel trebuie să te temi şi de pierderea căsătoriei.

Allahu teala se va răzbuna tot prin robul Său
Cel ce nu ştie despre timp şi loc crede că robul a creat secunda

Toate lucrurile sunt ale Creatorului, sunt lucrate cu mâna robului,

Să nu crezi că se mişcă vreun pai fără voia celui Minunat!

TEYEMMUM (abluțiunea în lipsa apei)

Teyemmum înseamnă curățirea cu pământ. În lipsa apei sau dacă se găseşte apă, însă folosirea ei nu este posibilă, atunci se poate face teyemmum cu pământ curat, nisip, var sau pietre, înaintea intrării timpului de rugăciune, conform orientării Hanefi. Conform celorlalte trei orientări religioase nu este acceptată efectuarea teyemmum-ului înaintea intrării timpului de rugăciune.

Teyemumul este o facilitate pentru abluțiune şi pentru îmbăierea rituală. În religia noastră curățirea cu pământ este ca şi curățirea cu apă. În religia noastră este explicat în mod clar că multe murdării pot fi curățate cu pământ.

Situațiile în care se face teyemmum sunt următoarele:

1.-Absența apei curate pentru abluțiune şi îmbăiere (în oraş este obligatorie căutarea apei).

2.-Existența unei boli ce nu permite folosirea apei, sau dacă există pericolul unei morți sau al îmbolnăvirii din cauza frigului sau a folosirii apei.

3.-Dacă în preajma apei se găsesc duşmani sau animale veninoase sau feroce.

4.-Dacă eşti în închisoare şi nu poți folosi apa.

5.-Dacă eşti amenințat cu moartea.

6.-Dacă eşti în călătorie şi nu ai apă lângă tine decât pentru băut.

7.-Dacă nu ai posibilitatea să scoți apă din fântână.

Obligațiile teyemmumului

Obligațiile teyemmumului sunt în număr de trei. Teyemmumul se face la fel pentru abluțiune şi pentru îmbăierea rituală, doar intențiile sunt diferite. Nu se poate face îmbăierea rituală cu teyemmumul ce s-a făcut

pentru abluțiune. Ca acesta să fie valabil şi pentru îmbăierea rituală trebuie să fi mărturisit intenția şi pentru îmbăiere.

1.-Intenția 2.-Trecerea palmelor prin pământ curat şi apoi trecerea lor peste față 3.-Lovirea mâinilor de pământ şi apoi trecerea mâinilor mai întâi peste brațul drept, apoi peste cel stâng.

Există şi învățați care afirmă că obligațiile teyemmumului sunt în număr de două. Spunând că cea de-a doua şi cea de-a treia obligație sunt una singură. Ambele situații sunt acceptate.

Tradițiile teyemmumului

1.- Începerea cu formula Besmele.

2.-Atingerea pământului cu palmele.

3.-Frecarea palmelor înainte şi înapoi de pământ.

4.-În cazul în care există pământ pe palme, baterea acestora una de alta, împreună cu degetele, până nu mai rămâne pământ.

5.-Desfacerea degetelor la aşezarea mâinilor pe pământ.

6.-Să faci mesh mai întâi pe față şi apoi pe mâna dreaptă urmată de cea stângă.

7.-Să se efectueze repede la fel ca şi în cazul abluțiunii.

8.-Să nu rămână loc peste care nu s-a făcut mesh pe față şi mâini.

9.-Să caute apă înainte de efectuarea teyemmumului.

10.-Să lovească mâinile de pământ.

11.-Să se facă mesh peste mâini aşa cum s-a explicat mai sus.

12.-Să se facă mesh între degete şi să se mişte inelul de pe deget.

Chestiuni cărora trebuie să le acordăm atenție când facem teyemmum

1.- Persoana ce nu are abluțiune şi face teyemmum pentru a da lecții elevului său, nu poate împlini rugăciunea cu acest teyemmum.

2.-Pentru a împlini rugăciunea cu teyemmum nu este de ajuns să se mărturisească intenția doar pentru teyemmum ci se va mărturisi intenția şi pentru rugăciune.

3.- Mai multe persoane pot face teyemmum cu acelaşi pământ, căci pământul cu care se face teyemmum nu se consideră folosit. În schimb praful care cade de pe mâini şi de pe față după teyemmum se consideră folosit.

4.-Conform şcolilor Şafi`i şi Hanbeli, teyemmum se face doar cu pământ. Conform celorlalte şcoli religioase teyemmum se face cu orice de genul pământului cu condiția să fie curat, chiar dacă nu are praf pe el. Lucrurile ce ard sau se topesc la căldură nu sunt considerate a fi de genul pământului. Astfel nu se poate face teyemmum cu iarbă, copac, lemn, metal, orez, perete vopsit cu vopsea pe bază de ulei, aramă, aur, sticlă. Se poate face cu nisip. Nu se poate face teyemmum cu perle şi coral. Se poate face teyemmum cu marmură ce s-a spălat, cu var şi ipsos, ciment, faianță mată, vase de porțelan mate şi noroi. În cazul noroiului se poate face teyemmum dacă apa este în cantitate mai mică de jumătate.

5.-Se pot împlini mai multe tipuri de rugăciune cu un teyemmum.

6.-Cel ce este în călătorie are obligația să caute apă mergând 200 de metri în fiecare direcție sau să trimită pe cineva, în cazul în care consideră că sunt semne că va găsi apă la mai puțin de doi kilometri sau i se spune acest lucru de către un musulman rațional, care a ajuns la pubertate şi este de încredere. Dacă nu consideră că va găsi apă atunci nu are obligația să caute.

7.-Dacă o persoană face teyemmum şi începe rugăciunea, iar apoi i se spune de către cineva de încredere de lângă el că există apă, va trebui să facă abluțiunea şi să-şi refacă rugăciunea.

8.-Este permis să se facă teyemmum dacă apa se află la o distanță mai mare de doi kilometri.

9.-Dacă o persoană uită că are apă printre lucrurile sale şi nu se află în oraş sau în sat îşi poate face rugăciunea cu teyemmum.

10.-Dacă cineva crezând că s-a terminat apa, după împlinirea rugăciunii observă că există apă îşi va recupera rugăciunea făcută cu teyemmum.

11.-Oaspetele trebuie să ceară apă de la cei lângă care se află. Dacă aceştia nu îi vor oferi îşi va împlini rugăciunea cu teyemmum. Dacă prietenul său îi vinde apa cu prețul pieței, musafirul ce dispune de mai mulți bani trebuie să o cumpere. Dacă proprietarul vinde apa cu un preț mult mai mare decât cel normal, atunci poate face teyemmum. Dacă nu are bani să cumpere apa chiar şi la prețul pieței poate face teyemmum.

12.-Se poate face teyemmum în deşert sau pe drum chiar dacă are apă pentru băut.

13.-Dacă apa este în cantitate mică, cel ce se află în stare de impuritate trebuie să se spele înaintea femeii ce a terminat menstruația, a celui ce nu are abluțiune şi a persoanei decedate. Proprietarul apei se va spăla înaintea tuturor. Dacă sunt mai mulți oameni care au apă, atunci se va spăla mai întâi mortul.

14.-Dacă o persoană ce se află în stare de impuritate face teyemmum și apoi își anulează aluțiunea, el nu reintră în stare de impuritate. Dacă apa este în cantitate mică va face doar abluțiunea.

15.-Dacă persoana aflată în stare de impuritate are răni pe mai mult de jumătate din corp, pojar sau vărsat de vânt, va face teyemmum. Dacă porțiunea de piele sănătoasă este mai mare şi nu există nici un inconvenient în umezirea pielii, va face îmbăierea rituală. Dacă nu se poate spăla fără a uda porțiunile de piele bolnavă, va face teyemmum.

Cum se face teyemmum?

1.-Pentru început se va mărturisi intenția de a ieşi din starea de impuritate sau de a face abluțiunea.

Pentru a împlini rugăciunea cu teyemmum nu este de ajuns să se mărturisească intenția doar pentru teyemmum. Pentru orice act de adorare, cum ar fi rugăciunea de înmormântare, prosternarea tilavet sau abluțiunea ori îmbăierea rituală trebuie mărturisită intenția pentru teyemmum.

Când se mărturiseşte intenția pentru teyemmum trebuie să se separe abluțiunea de îmbăierea rituală. Nu se poate face rugăciunea cu teyemmumul făcut pentru curățarea din starea de impuritate. Pentru abluțiune se va face un al doilea teyemmum.

2.-Se vor trece cele două palme peste pământ, pietre, sau perete văruit, iar apoi se va trece peste brațele goale în sus şi în jos, cu condiția să se atingă cu cel puțin trei degete, apoi se va va trece cu palmele peste față. Dacă palmele nu au atins un loc cât vârful acului teyemmumul nu se consideră valabil.

Pentru a putea acoperi toată fața, palmele vor fi deschise cu cele patru degete lipite iar vârfurile celor două degete lungi ale celor două mâini se vor atinge. Interiorul palmelor se va așeza la baza părului şi se va coborî încet către bărbie. Degetele, în poziție orizontală, trebuie să treacă peste frunte, pleoape, cele două laturi ale nasului, peste buze şi bărbie. În acest timp căuşul palmelor va trece peste obraji.

3.-Cele două palme se trec din nou prin pământ, se bat una de alta şi după ce s-a scuturat pământul, mai întâi cu interiorul degetelor mâinii stângi se va trece peste brațul drept, începând de la degete către cot, apoi se va trece cu partea interioară a palmei stângi peste brațul drept de la cot către palmă şi apoi cu degetul mare stâng se va trece peste partea exterioară a degetului mare drept. Inelele vor fi scoase. Se va proceda la fel cu mâna dreaptă pentru mâna stângă. Căuşul palmelor trebuie să atingă pământul. Nu este nevoie ca praful, pământul să rămână pe mână.

Teyemmumul se face la fel şi pentru abluțiune şi pentru îmbăierea rituală.

Situații care anulează teyemmumul

În momentul în care nu mai există nici o situație care să necesite teyemmumul şi se va găsi apă, situațiile care anulează abluțiunea şi îmbăierea rituală sunt valabile şi pentru teyemmum.

Binefaceri ale abluțiunii, îmbăierii rituale şi teyemmumului

Ambele metode de curățire, făcute cu intenția de acte de credință, au nenumărate beneficii pentru sănătatea corpului nostru. Pe lângă beneficiile

asupra sănătăţii corporale au beneficii şi asupra sănătăţii spirituale. Putem enumera astfel câteva din beneficiile care au fost descoperite:

1.- Zilnic mâinile noastre ating diferite locuri şi venim în contact cu nenumăraţi microbi. Iată, că atunci când facem abluţiunea, spălarea feţei, a mâinilor şi a picioarelor este o protecţie împotriva bolilor de piele şi a infecţiilor. Microbii şi unele bacterii parazite intră în corp prin piele.

2.-Prin spălarea nasului, apărătorul sistemului nostru respirator, se previne intrarea în corp a prafului şi a grupurilor de microbi.

3.-Spălarea feţei, întăreşte pielea, uşurează durerile capului şi oboseala. Activează vasele de sânge şi nervii. De aceea cei ce fac abluţiunea în mod constant, chiar şi la bătrâneţe au feţele frumoase.

4.-În situaţiile care induc starea de impuritate se consumă multă energie, inima bate mai repede, circulaţia şi respiraţia se accelerează. Corpul oboseşte în urma activităţii crescute, este epuizat şi activitatea mentală scade în totalitate. Cu ajutorul îmbăierii rituale corpul îşi recapătă forţa.

5.-În mod normal corpul nostru are un echilibru electrostatic. Sănătatea corporală este în strânsă legătură cu acest echilibru electrostatic. Acesta se dereglează din cauza tensiunilor psihologice, condiţiilor meteorologice, hainelor, locurilor de muncă şi locurilor în care trăim şi de asemenea din cauza situaţiilor ce necesită îmbăierea rituală. Această încărcătură electrică creşte de patru ori în cazurile de furie, iar în cazurile ce strică starea de puritate creşte de 12 ori. În zilele noastre s-a fotografiat cu ajutorul razelor infraroşii stratul superior de piele şi s-a constatat că după relaţiile intime toată suprafaţa pielii este mult mai încărcată cu un strat de energie electrostatică. Acest strat împiedică schimbul de oxigen şi de asemenea duce la schimbarea culorii pielii şi la ridarea ei mult mai rapidă. Pentru a putea anihila aceste efecte trebuie să ne spălăm corpul, astfel încât să nu rămână nici un loc uscat, nici măcar cât vârful acului. Astfel picăturile de apă preiau încărcătura de energie negativă şi împământează corpul făcându-l să revină la normal. Din acest punct de vedere, îmbăierea rituală este o metodă de curăţenie ce trebuie neapărat efectuată şi din punct de vedere al sănătăţii.

6.-Abluțiunea şi îmbăierea rituală au beneficii şi asupra sistemului circulator. Ele previn întărirea şi îngustarea vaselor sanguine. În timpul abluțiunii are loc o excitare a organismului. Prin spălarea părții din spate a nasului şi a amigdalelor sunt excitate unele din cele mai importante centre ale sistemului limfatic. De asemenea şi spălarea gâtului şi a părților sale laterale au efecte asupra sistemului limfatic. Uşurarea circulației limfei în urma abluțiunii şi a îmbăierii rituale face să crească imunitatea organismului şi apărarea sa de către limfocite, celulele luptătoare ale corpului, împotriva elementelor dăunătoare.

7.-În absența apei curățarea cu pământ, teyemmum, elimină în mare măsură energia statică din corp.

2.- CURĂȚENIA LOCULUI (Nejasetden taharet)

Nu trebuie să existe murdărie nici pe corp, nici pe haine şi nici pe locul unde se va împlini rugăciunea. Acoperământul capului, atât pentru femei cât şi pentru bărbați, mestul şi papucii sunt considerate piese de vestimentație. Partea ce atârnă din fularul de la gât se consideră îmbrăcăminte, căci se mişcă împreună cu persoana în timpul rugăciunii şi trebuie să fie curat, în caz contrar rugăciunea nu va fi acceptată. Dacă covorul este curat în locul unde ne aşezăm capul şi în locul unde călcăm, chiar dacă în altă parte este murdar, rugăciunea va fi acceptată. Deoarece covorul nu este precum fularul de la gât lipit de corp. Însă dacă cineva transportă şi are asupra sa urină într-un recipient închis, rugăciunea nu-i va fi acceptată. Deoarece sticla nu este locul unde s-a format urina. [De aici se înțelege că nu este acceptat să împlineşti rugăciunea având în buzunar sticlă închisă de colonie, tinctură de iod sau spirt, ori batistă murdară de sânge sau cârpă murdară, chiar şi în cutie]. Locul pe care se calcă şi locul pe care se face prosternarea trebuie să fie curate. Este acceptat, în schimb, să faci rugăciunea dacă pe locul murdar se aşează o bucată de material, sticlă sau celofan. Dacă în timpul prosternării poalele ating murdărie uscată nu se întâmplă nimic.

Dacă qaba nejaset (murdărie mare) nu este mare cât o monedă sau mai mult, pe piele, pe haine sau pe locul unde se împlineşte rugăciunea,

rugăciunea este acceptată. Dacă este mare cât o monedă este faptă aproape de interzis şi trebuie spălată. Dacă este mai mult decât o monedă atunci este obligatoriu să fie spălată. Dacă este în cantitate mică este tradiție. În cazul vinului este obligatoriu să se spele chiar dacă este doar şi o picătură. Conform celor doi imami [Imamul Ebu Yusuf şi Imamul Muhammed] şi celorlate şcoli religioase, tot ce este considerat murdărie mare trebuie spălat chiar dacă este doar o picătură. Cantitatea de murdărie nu va fi calculată în timpul murdăririi, ci în timpul începerii rugăciunii.

Cantitatea de murdărie cât o monedă înseamnă, pentru murdăria solidă 4,80 grame. În cazul murdăriei lichide cantitatea este cât căuşul palmei. Chiar dacă o cantitate mai mică decât 4,80 de grame de murdărie solidă se întinde pe haine mai mult decât o poțiune cât căuşul palmei aceasta nu împiedică rugăciunea.

Murdăria este de două feluri:

1.-**Murdăria mare (qaba nejaset):** Ceea ce iese din om şi care strică abluțiunea sau îmbăierea rituală, carnea animalelor care nu se mănâncă, în afara liliacului, pielea jupuită şi netăbăcită a puilor, carnea, mizeria, dejecțiile şi sângele animalelor şi al oamenilor, vinul, leşurile, carnea de porc, dejecțiile păsărilor de curte şi mizeria animalelor de povară, a oilor şi caprelor sunt murdării mari.

2.-**Murdăria mică (hafif nejaset):** Atunci când un membru sau o parte din haine sunt atinse de murdărie mică, aceasta nu afectează rugăciunea decât dacă acoperă mai mult de un sfert din membrul sau porțiunea atinsă. Dejecțiile animalelor cu patru picioare a căror carne se mănâncă şi mizeria păsărilor a căror carne nu se mănâncă este murdărie mică. Dejecțiile păsărilor a căror carne se mănâncă, precum porumbelul şi vrabia sunt considerate curate.

Spirtul şi rachiul, băuturile care se obțin prin distilare cu ajutorul alambicului sunt murdării mari, iar consumarea lor este interzisă ca şi consumarea vinului. Când ne pregătim pentru rugăciune trebuie să avem grijă să spălăm şi să curățăm de pe haine şi piele, sângele, spirtul şi băuturile alcoolice. Nu se consideră curățare evaporarea lor. De asemenea trebuiesc scoase din buzunar recipientele în care se găsesc acestea.

Murdăria se poate curăța cu lichide precum apa curată, cu apa cu care s-a făcut abluțiunea sau îmbăierea rituală, oțet şi apă de trandafiri. Apa folosită la abluțiune şi gusl se numeşte apă uzată, folosită. Ea este curată, însă nu poate fi folosită la curățenia corporală. Cu aceasta se poate curăța murdăria, dar nu se poate face abluțiunea sau îmbăierea rituală.

ISTINJA: Înseamnă curățirea locului după efectuarea necesităților fiziologice. Istinja, adică curățirea, este tradiție cu obligativitate continuă. Este tradiție ca orice bărbat sau femeie, după anularea abluțiunii, să îşi curețe partea din față şi pe cea din spate, de urină sau mizerie, cu apă sau pietre. Însă, dacă nu poate să se curețe lânga altcineva fără ca acea persoană să-i vadă părțile interzise spre a fi văzute, atunci chiar dacă murdăria este în cantitate mare, va renunța la curățirea cu apă. Nu-şi va expune părțile intime. Îşi va împlini rugăciunea astfel. Deoarece dacă se va expune va fi un păcat. În momentul când va găsi un loc ferit se va curăța cu apă şi îşi va împlini rugăciunea restantă. **Dacă împlinirea unei porunci va cauza împlinirea unui lucru interzis, atunci se va omite sau întârzia îndeplinirea poruncii, pentru a nu comite un lucru interzis.**

Este tahrimen mekruh curățarea cu oase, cu mâncare, cu îngrăşăminte, cu cărămidă, cu bucăți de sticlă sau oale, cu cărbuni, cu furaje, cu bunurile altcuiva şi cu lucruri ce pot fi vândute , cum ar fi mătasea, lucrurile ce au fost aruncate din moschee, cu apă zemzem, cu frunze, cu hârtie. Trebuie respectată chiar şi hârtia goală. Este acceptată curățirea cu hârtie pe care nu sunt scrise nume venerabile sau lucruri folositoare religiei şi ziare. Însă nu este acceptată curățarea cu nici o hârtie pe care sunt scrise litere islamice. Stricarea abluțiunii stând cu fața sau spatele către direcția de rugăciune, ori în picioare şi gol fără a avea o justificare este faptă neagreată şi care micşorează răsplata. Nu este acceptat să se facă îmbăierea rituală în locul în care se strânge urina. Însă, dacă urina nu se strânge şi se scurge se poate face gusl în acel loc. Apa folosită la istinja este murdară, impură. Trebuie să avem grijă să nu ne stropim cu ea pe haine. De aceea când facem istinja trebuie să găsim un loc ferit pentru a putea curăța părțile avret. Nu se consideră istinja spălarea lângă robinet, introducând mâna în lenjeria intimă şi trecând cu apa din căuşul palmei peste zona intimă. Căci dacă se amestecă o picătură de urină în apa din

căuşul palmei aceasta devine impură şi lenjeria pătată cu ea devine murdară. Dacă totalitatea locurilor unde a picat această apă este mai mare decât căuşul palmei atunci rugăciunea nu va fi acceptată.

ISTIBRA: Istibra înseamnă ca bărbaţii să meargă, să tuşească sau să se culce pe partea stângă pentru a elimina complet urina din uretră. Nu trebuie făcută abluţiunea până nu avem siguranţa că urina a fost eliminată complet. Dacă o singură picătură se scurge abluţiunea se va anula şi hainele vor deveni murdare. Dacă cantitatea ce se scurge pe lenjerie este mai mică decât căuşul palmei, rugăciunea împlinită va fi neagreată. Dacă cantitatea este mai mare, atunci rugăciunea nu va fi acceptată. Cei ce întâmpină greutăţi în istibra vor folosi un fitil de vată vegetală cât un bob de orz pe care îl vor introduce în orificiul prin care se scurge urina. Urina ce se va scurge va fi absorbită de vată. Însă capătul fitilului nu trebuie să rămână în afară.

3.-ACOPERIREA PĂRŢILOR INTERZISE A FI VĂZUTE (SETR-I AVRET)
(Părţile interzise a fi arătate şi acoperirea femeii)

Părţile din corpul omenesc care sunt interzise spre a fi arătate şi a fi privite se numesc **Avret mahalli.** La bărbaţi acest loc este cuprins între ombilic şi partea inferioară a genunchiului. Genunchiul este considerat avret. Rugăciunea împlinită având aceste porţiuni descoperite nu va fi acceptată. Este tradiţie pentru bărbaţi ca în timpul rugăciunii să aibă acoperite braţele şi capul şi să îmbrace ciorapi. Se consideră faptă neagreată împlinirea rugăciunii fără a acoperi aceste părţi.

La femei, în afara palmelor şi a feţei, tot corpul, mâinile, părul şi picioarele sunt avret conform tuturor celor patru şcoli religioase. De aceea femeia a fost numită avret. Ea este obligată să-şi acopere aceste părţi ale corpului. Dacă oricare dintre porţiunile considerate avret sunt descoperite în proporţie de o pătrime, pe durata unei poziţii de rugăciune, atunci rugăciunea se anulează. Dacă se descoperă doar puţin nu se strică

rugăciunea. Însă va fi faptă neagreată. Un material subțire prin care se poate distinge culoarea pielii sau forma membrului acoperit se consideră inexistent.

Acoperirea porțiunii dintre ombilic şi genunchi de către femei, în afara rugăciunii, când sunt singure, este obligație. Acoperirea spatelui şi a abdomenului este necesitate, iar acoperirea celorlalte porțiuni face parte din buna-cuviință.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Ochii celui ce priveşte o femeie cu poftă vor fi umpluți cu foc şi vor fi băgați în Iad. Celui ce va da mâna cu o femeie străină, îi vor fi legate mâinile la spate, la ceafă şi va fi aruncat în Iad. Cei ce vorbesc cu poftă cu o femeie străină fără a fi nevoiți, vor sta în Iad o mie de ani pentru fiecare cuvânt.**

Într-un alt hadis se relatează: **Este de zece ori mai păcat să priveşti cu poftă la femeile vecine sau la soțiile prietenilor, decât la o femeie străină. Este de o mie de ori mai păcat să priveşti la o femeie căsătorită decât la o fată necăsăorită. Astfel este şi păcatul adulterului.**

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **O, Ali! Nu-ți descoperi coapsa şi nu privi niciodată la coapsa cuiva, fie el mort sau viu!**

Într-un alt hadis se relatează: **Nu vă descoperiți părțile interzise a fi văzute, căci sunt unii ce nu se despart niciodată de lângă voi. Ruşinați-vă de ei şi respectați-i.** [Aceştia sunt îngerii Hafaza].

Tot într-un hadis se relatează: **Acoperă-ți părțile interzise a fi arătate. Nu le arăta nimănui în afara soției şi a concubinei tale. Şi când eşti singur ruşinează-te de Allahu teala!**

Blestemați fie bărbații ce se aseamănă cu femeile şi femeile ce se aseamănă cu bărbații.

Celui ce atunci când vede o fată frumoasă îşi întoarce imediat privirea, Allahu teala îi va dărui răsplata unui nou act de credință a cărui dulceață o va simți imediat.

Blestemul lui Allahu teala să fie asupra celui ce-şi descoperă părțile interzise a fi văzute şi asupra celui ce priveşte la cele ale altcuiva!

Cel ce se asemănă cu o comunitate, va fi dintre ei. Înseamnă că cel ce va copia comportamentul, vestimentaţia şi etica altei comunităţi, va fi dintre ei. Cei ce urmează moda şi obiceiurile necredincioşilor, cei ce numesc maeştrii şi progresişti pe cei ce săvârşesc păcate, numindu-le artă ar trebui să ia exemplu din aceste hadisuri, să se teamă şi să se trezească la realitate.

Este de asemenea interzis ca un bărbat să privească la părţile avret ale unui bărbat sau o femeie la cele ale unei femei. Oservăm că aşa cum este interzis ca un bărbat să privescă la părţile interzise a fi văzute ale unei femei, sau o femeie la un bărbat de asemenea este interzis ca un bărbat să privescă la părţile avret ale unui bărbat sau o femeie la cele ale unei femei. Porţiunea interzisă spre a fi văzută a unui bărbat atât pentru alt bărbat cât şi pentru o femeie este între ombilic şi genunchi. În cazul femeilor pentru alte femei porţiunea interzisă spre a fi văzută este aceeaşi adică între ombilic şi genunchi. Pentru bărbaţii străini această porţiune este tot corpul în afara mâinilor şi feţei. Este interzis să priveşti la părţile avret ale unei femei, chiar şi fără poftă.

O persoană bolnavă ce este goală sub plapumă, dacă îndeplinindu-şi rugăciunea prin semnificaţie, are capul sub plapumă, se consideră că a făcut rugăciunea goală. Dacă îşi împlineşte rugăciunea scoţând capul de sub plapumă va fi acceptată, considerându-se că a fost acoperit de plapumă.

Un bărbat poate privi la capul, faţa, gâtul, braţele, picioarele mai jos de genunchi ale optsprezece tipuri de femei cu care nu se poate căsători niciodată, dacă este sigur că nu va privi cu poftă. Acesta nu poate privi la pieptul, la subraţul, la coapsele, genunchii şi spatele acestor femei.

Pentru o femeie copiii mătuşilor şi unchilor de prim grad sunt consideraţi bărbaţi străini. De asemenea şi cumnaţii. Este interzis să vorbescă, să glumească sau să stea în acelaşi loc cu ei. Şi pentru bărbaţi este interzis să vorbească cu verişoarele şi cumnatele.

Un bărbat nu se poate căsători până la moarte cu optsprezece categorii de femei ce-i sunt interzise. Poate vorbi cu ele. Poate sta cu ele singur fiind. De asemenea femeia nu se poate căsători cu optsprezece categorii de bărbaţi ce-i sunt interzişi. Aceste optsprezece categorii de femei şi bărbaţi sunt următoarele:

Rudele de sânge:

Bărbații:	**Femeile:**
1.-Tatăl	1.-Mama
2.-Tatăl tatălui şi al mamei	2.-Mama tatălui şi a mamei
3.-Fiul şi fiii fiului sau ai fiicei	3.-Fiica şi fiica fiului sau a fiicei
4.-Fratele	4.-Sora
5.-Fii fratelui	5.-Fiicele surorii
6.-Fii surorii	6.-Fiicele fratelui
7.-Unchi	7.-Mătuşi

Rudele de lapte:

Bărbații:	**Femeile:**
8.-Tatăl de lapte	8.-Mama de lapte
9.-Tatăl tatălui şi mamei de lapte	9.-Mama tatălui şi mamei de lapte
10.-Fiul de lapte şi fiii fiului şi fiicei de lapte	10.-Fiica de lapte şi fiicele fiului și fiicei de lapte
11.-Fratele de lapte	11.-Sora de lapte
12.-Fii surorii de lapte	12.-Fiicele surorii de lapte
13.-Fii fratelui de lapte	13.-Fiicele fratelui de lapte
14.-Unchii de lapte	14.-Mătuşile de lapte

Rudele prin căsătorie:

Bărbații:	**Femeile:**
15.-Socrul	15.-Soacra
16.-Fiul vitreg	16.-Fiica vitregă
17.-Tatăl vitreg	17.-Mama vitregă
18.-Ginerele	18.-Nora

Bărbații şi femeile ce ies pe stradă cu părțile avret descoperite sau cei ce privesc la părțile avret ale altora vor arde în focul Iadului.

4.-ORIENTAREA CĂTRE KAABA
(Istikbal-i Qible)

Înseamnă împlinirea rugăciunii orientându-ne către Kaaba. Qible se numeşte direcția ce ne arată Kaaba, ce se află în oraşul Mecca cea sfântă. La început qibla a fost Ierusalimul. În al şaptesprezecelea an după emigrare, la mijlocul lunii Şaban în ziua de marți s-a primit porunca de la Allahu teala ca qibla să se schimbe către Mecca.

Qibla nu este clădirea Kaabei ci locul unde se află aceasta. Adică locul de la pământ până la Arş (cel mai înalt cer) este Qibla. De aceea o persoană ce se află pe fundul mării sau într-o fântână, pe vârfurile munților şi în avion, va putea împlini rugăciunea în acea direcție. Rugăciunea va fi valabilă dacă deschiderea dintre direcțiile în cruce ale deschiderilor nervilor optici ai ochilor includ Kaaba.

În cazul în care o persoană nu poate îndeplini rugăciunea, chiar și prin unirea a două timpuri [unirea rugăciunii de amiază cu cea de după amiază, sau unirea rugăciunii de asfințit cu cea de seară, imitând orintările Maliki sau Șafii], din cauza bolii, pericolului de a-i fi furate bunurile, teama de animale fioroase, teama de a fi detectat de duşmani, sau în cazul în care descălecând de pe animal nu va fi capabil să încalece din nou își va face rugăciunea îndreptându-se spre direcția spre care poate. Pe vapor, în avion şi în tren este obligatoriu să ne facem rugăciunea îndreptandu-ne spre Qibla.

5.-TIMPURILE DE RUGĂCIUNE

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis: **Gebrail aleyhisselam mi-a fost imam două zile lângă uşa Kaabei. Am făcut amândoi rugăciunea de dimineață la răsăritul zorilor, rugăciunea de amiază când soarele părăsea vârful, când umbra fiecărui lucru era cât înălțimea sa am făcut rugăciunea de după-amiază, la apusul soarelui, [când marginea sa superioară a dispărut] am făcut rugăciunea de apus şi când zorii s-au întunecat rugăciunea de seară. În**

cea de-a doua zi am împlinit rugăciunea de dimineață când începea să se lumineze, rugăciunea de prânz când umbra fiecărui lucru avea de două ori lungimea sa, apoi imediat rugăciunea de după-amiază, pe cea de apus când deschideam postul şi rugăciunea de seară la o treime din noapte. Apoi Gebrail aleyhisselam mi-a zis, ”O, Muhammed! Acestea sunt timpurile rugăciunilor tale şi ale profeților trecuți. Poporul tău să împlinească fiecare rugăciune între aceste două timpuri”. De aici reiese şi faptul că timpurile de rugăciune zilnice obligatorii sunt cinci.

Timpul rugăciunii de dimineață: Este între răsăritul zorilor, când în partea de răsărit începe să se observe albeața numită fajr, şi răsăritul soarelui.

Timpul rugăciunii de amiază: Începe când umbrele se scurtează şi încep să se lungească din nou şi continuă până când umbra se lungeşte încă o dată sau de două ori cât lungimea obiectului. Prima variantă este conformă celor doi imami Imamul Ebu Yusuf şi Imamul Muhammed, iar cea de-a doua variantă este conformă cu Imamul azam Ebu Hanife ”rahmetullahi teala aleyh”.

Timpul rugăciunii de după-amiază: Începe când se termină timpul rugăciunii de amiază. Şi aceasta :

1.-Conform imamilor Ebu Yusuf şi Muhammed începe când umbra unui obiect are lungimea acestuia şi continuă până dispare soarele.

2.-Conform imamului Ebu Hanife începe când umbra unui obiect are de două ori lungimea acestuia şi continuă până dispare soarele.

Însă când soarele se îngălbeneşte, adică când se apropie de orizont cât lungimea unei săgeți, este intezis să se împlinească vreo rugăciune. Adică, este interzis ca rugăciunea de după-amiază să fie întârziată până atunci. Însă trebuie împlinită până la apusul soarelui.

Timpul rugăciunii de apus: Începe după ce dispare soarele şi continuă până se înegresc zorile, adică până dispare roşeața.

Timpul rugăciunii de seară: Începe odată cu terminarea timpului rugăciunii de apus şi continuă până la albirea zorilor. Conform imamului Ebu Hanife timpul rugăciunii de seară începe când dispare albeața cerului. Astfel s-a înțeles de la rugăciunea de după-amiază. Adică, după ce s-a împlinit timpul pentru rugăciunea de seară conform celor doi imami, se mai

aşteaptă cel puțin jumătate de oră şi astfel va fi împlinită rugăciunea conform tuturor imamilor. Întârzierea rugăciunii de seară fără motiv până după miezul nopții este faptă neagreată.

Este interzis să împlineşti rugăciunile înainte sau după timpul lor. Este un păcat mare. Cotidianul Turkiye a transmis în calendarele sale de perete timpurile corecte pentru rugăciune şi post.

Timpurile în care este tahrimen mekruh să împlineşi rugăciunea sunt trei. Rugăciunile obligatorii începute în aceste trei timpuri nu vor fi valabile. Acestea sunt: răsăritul soarelui, apusul soarelui şi miezul zilei. În aceste trei timpuri nu sunt permise de asemenea nici rugăciunea de înmormântare, nici prosternările de corectare şi tilavet. La apusul soarelui se poate face doar rugăciunea de după-amiază a zilei respective.

Sunt două timpuri în care este faptă neagreată să împlineşti rugăciuni facultative. Este considerată faptă neagreată împlinirea rugăciunilor facultative după împlinirea rugăciunii obligatorii de dimineață, până la răsăritul soarelui şi după împlinirea rugăciunii de după-amiază, până la rugăciunea obligatorie de seară.

EXPLICAȚIE (Rugăciunea şi postul la poli)

Timpul de rugăciune se schimbă pentru fiecare țară în funcție de distanța ei față de ecuator, a gradelor de latitudine şi în funcție de anotimpuri.

În țările reci ce se află la nordul cercului polar nordic, ce traversează 67 de grade, în perioadele când înclinația soarelui este mare, fajr (albeața cerului) începe înainte de dispariția zorilor. De aceea în limita nordică a Mării Baltice, vara nu se face noapte şi timpul rugăciunilor de dimineață şi seară nu începe.

Conform orientării Hanefi, timpul nu este o condiție a rugăciunii ci o cauză. Neexistând cauză, rugăciunea nu este o obligație. Astfel că pentru musulmanii ce se află în aceste țări aceste două rugăciuni nu sunt obligatorii. În emisfera sudică fiind doar apă nu se găseşte nici o țară.

Dacă în cea de-a treizecea noapte a lunii Şaban se observă luna nouă într-un oraş, atunci în toată lumea trebuie să se înceapă postul. Luna nouă

ce se observă ziua este luna nouă pentru noaptea ce va urma. [Şi musulmanii ce merg la poli sau pe lună trebuie să postească, dacă nu sunt seferi (adică în călătorie). În zilele mai lungi de 24 de ore se va începe şi se va strica postul conform ceasului. Se vor urma orele musulmanilor dintr-un oraş în care zilele nu sunt atât de lungi. Dacă nu se ține post, aceste zile restante se vor recupera la întoarcerea într-un loc în care zilele nu sunt atât de lungi.]

CHEMAREA LA RUGĂCIUNE

Ezan înseamnă anunț public. Este o tradiție cu obligativitate continuă ca bărbații să rostească chemarea la rugăciune, la fiecare din cele cinci timpuri de rugăciune şi pentru rugăciunile restante şi de asemenea la rugăciunea de vineri. Este faptă neagreată ca femeile să recite chemarea la rugăciune. Ezanul se va rosti la înălțime pentru a anunța tuturor timpul rugăciunii. Este faptă agreată ca în timpul citirii ezanului să se ridice cele două mâini şi să se închidă găurile urechilor cu câte un deget. Citirea ikametului este mult mai plină de virtuți decât citirea ezanului. Ambele chemări la rugăciune se vor citi îndreptați spre qibla. În timp ce se rostesc nu se vorbeşte şi nu se răspunde la salut.

În ce situații se citeşte chemarea la rugăciune?

1.-Este tradiție ca bărbații să citescă chemarea la rugăciune cu voce tare dacă împlinesc rugăciunea restantă individual, sau în grup, pe câmp sau în grădină. Oamenii, djinii, pietrele ce aud ezanul vor fi martori în Ziua de Apoi. Când se împlinesc mai multe rugăciuni restante la un loc, mai întâi se va citi chemarea la rugăciune. La împlinirea rugăciunilor restante următoare se va rosti doar ikâmet. Este permis ca la următoarele rugăciuni restante să nu rostească ezanul.

2.-Cel ce împlineşte rugăciunea acasă individual sau în grup nu va rosti chemarea la rugăciune. Deoarece se consideră că chemarea la rugăciune ce este citită la moschee este valabilă şi rugăciunile efectuate

acasă. Însă dacă se rostește este mai bine. În moscheile de cartier şi în moscheile unde grupul de oameni este cunoscut, după ce se împlineşte rugăciunea în grup, cel ce va face rugăciunea individual nu va mai citi chemarea la rugăciune. În cazurile în care se află pe drum, sau în cazul moscheilor ce nu au imam sau muezin, ori un grup anume ce frecventează moscheea, pentru cei ce vin la un anumit timp de rugăciune se formează grupuri pentru un timp de rugăciune. Pentru fiecare grup se va citi separat chemarea la rugăciune. În cazul moscheilor de acest gen, cel ce face rugăciunea individual va citi de asemenea chemarea la rugăciune cu voce joasă cât să audă doar el.

3.-Cei ce sunt oaspeți vor citi chemarea la rugăciune şi pentru rugăciunea individuală şi pentru cea împlinită în grup. Dacă lângă cel ce-şi face rugăciunea individual se află prietenii săi, poate renunța la citirea ezanului. Cel ce este seferi va citi şi ezan şi ikâmet la împlinirea rugăciunii individuale într-o casă. Pentru că chemarea la rugăciune ce s-a citit la moschee nu este valabilă şi pentru el. Dacă unii dintre cei ce sunt seferi au rostit chemarea la rugăciune în casă, cei ce vor face rugăciunea după ei nu vor mai rosti ezanul.

Este permis ca copilul rațional, orbul, copilul provenit dintr-o relație extraconjugală, ignorantul ce ştie să recite ezanul, să recite chemarea la rugăciune. Este faptă aproape de interzis ca cineva aflat în stare de impuritate să recite ezan sau ikâmet. La fel și în cazul unei persoane fără abluțiune, a femeilor, a persoanei aflată în stare de ebrietate, a păcătosului şi copilului irațional. Chemarea la rugăciune recitată de aceştia va fi recitită. Pentru ca chemarea la rugăciune să fie valabilă este nevoie de un muezin musulman şi în deplinătatea facultăților mintale. Nu este considerat valabil ezanul citit prin megafon.

Citirea chemării la rugăciune a păcătosului nu este valabilă deoarece cuvântul său nu este acceptat în actele de credință. Nu este considerat a fi timp de rugăciune atunci când acest fapt este declarat prin recitarea ezanului de un fasîk și recitarea prin intermediul magafonului. De asemenea nici nu se poate întrerupe postul cu chemarea la rugăciune adusă în aceste două cazuri.

Cei ce respectă ezanul şi îl recită fără a-i schimba literele sau cuvintele, nerecitând ca şi cum ar cânta o melodie, urcând în minaret şi urmând tradiția Profetului vor fi înălțați.

Însă, dacă ezanul nu este recitat conform tradiției profetice, spre exemplu, dacă se schimbă unele cuvinte, dacă este tradus, dacă în unele locuri este citit ca şi cum se cântă, ori este citit prin boxe, cel ce aude ezanul recitat astfel nu va repeta după el [căci vocea ce este auzită prin boxe nu este vocea imamului sau a muezinului.Vocea acestora este transformată în electricitate şi unde magnetice. Şi se aude vocea produsă de undele electro-magnetice].

EXPLICAȚIE
(Chemarea la rugăciune se citeşte prin megafon?):

Megafoanele montate pe minarete sunt un mijloc de comoditate, şi un motiv pentru ca ezanul să nu mai fie citit conform tradiției Profetului, ci stând în camere întunecoase. Minaretele ce se înalță către cer au fost podoabele noastre spirituale secole de-a rândul, acum însă au devenit nişte stîlpi purtători de megafoane din pricina acestui obicei dăunător. Savanții islamici au folosit întotdeauna descoperirile ştiințifice în folosul binelui, spre exemplu, au încurajat stabilirea tipografiei şi au dorit răspândirea ştiinței prin tipărirea cărților utile. Bineînțeles că şi Islamul aprobă şi consideră că este o descoperire utilă folosirea megafonului şi a radioului pentru transmisiuni utile în toată lumea. Însă, privarea musulmanilor de sunetul plăcut al ezanului, şi efectuarea actelor de credință însoțit de sunetul aspru, ascuțit al microfonului este dăunător. Megafoanele ataşate minaretelor au fost o risipă inutilă. Când în locul acestor instrumente ce scot sunete asemănătoare clopotelor bisericilor, vocile dreptcredincioşilor ce atingeau inimile pline de credință recitau ezanurile şi sunetele rugilor din moschei, până și străinii erau emoționați. Grupurile ce umpleau moscheile la auzul ezanului recitat în fiecare cartier îşi împlineau rugăciunile plini de linişte sufletească exact ca pe vremea companionilor Profetului. Emoția divină a ezanului ce entuziasmează dreptcredincioşii se pierde odată cu sunetul metalic al megafonului.

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis: **”Cel ce atunci când aude chemarea la rugăciune recită încet împreună cu muezinul, va primi pentru fiecare literă o mie de binefaceri şi îi vor fi şterse o mie de păcate.”**

Cel ce aude ezanul, chiar dacă citeşte Coran, va repeta încet ceea ce aude, căci aceasta este tradiția Profetului. Când se recită **(Hayye ala)** nu va repeta ci va spune (**La havle vela kuvvete illa billah).** După terminarea ezanului se va rosti salavat (ruga pentru slăvirea Profetului). Apoi se va rosti ruga ezanului. Este faptă agreată ca la citirea celui de-al doilea (**Eşhedu enne Muhammeden Resulullah)** să se sărute unghiile celor două degete mari şi să se treacă peste ochi. La citirea ikametului nu se procedează astfel.

Recitarea Ezanului

Allahu ekber .... de 4 ori
Eşhedu en la ilahe illallah .... de 2 ori
Eşhedu enne Muhammeden Resulullah .... de 2 ori
Hayye ales-salah .... de 2 ori
Hayye alel-felah .... de 2 ori
Allahu ekber .... de 2 ori
La ilahe illallah .... 1 dată

La rugăciunea de dimineață după (Hayye alel-felah) se va rosti de două ori (**Es-salatu hayrun mine`n nevm**).

La ikamet după (Hayye alel-felah**)** se spune de două ori (**Kad kame tis-salatu).**

Rugile de ezan:

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a spus:

(Atunci când se recită ezanul rostiți această rugă:

”Ve ene eşhedu en la ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh ve raditu billah rabben ve bil-islami dinen ve bi Muhammedin sallallahu aleyhi ve selleme resulen nebiyya”.

Într-un alt hadis Profetul aleyhisselam relatează: **„O, voi poporul meu. Rostiți această rugă la terminarea ezanului.”**

(Allahumme rabbe hazihid-davetit-tammeti ves-salatil-kaimeti ati Muhammedenil-vesilete vel-fadilete ved-derejeter-refiate veb`ashu mekamen mahmudenil-lezi ve`adtehu inneke la tuflihul-miad).

Sensul cuvintelor chemării la rugăciune

ALLAHU EKBER: Allahu teala este Măreț. El nu are nevoie de nimic. El nu are nevoie nici de actele de adorare ale robilor Săi. Acestea nu au nici un beneficiu pentru El. Pentru ca acest mesaj important să se înrădăcineze bine în mințile oamenilor el se repetă de patru ori.

EŞHEDU EN LA ILAHE ILLALLAH: Cred şi mărturisesc că nimeni nu are dreptul să fie adorat în afara lui Allahu teala, deși El nu are nevoie ca cineva să Îl adore. Nimic nu I se aseamănă.

EŞHEDU ENNE MUHAMMEDEN RESULULLAH: Cred că Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem este trimisul lui Allah, este cel ce transmite calea actelor de adorare către Allahu teala şi că doar actele de adorare arătate şi transmise de el sunt potrivite pentru Allahu teala.

HAYYE ALES-SALAH, HAYYE ALEL-FELAH: Sunt două cuvinte ce cheamă musulmanii la rugăciune, motiv de izbăvire, fericire veşnică.

ALLAHU EKBER: Nimeni nu poate împlini un act de credință demn de Allahu teala. Actele de credință împlinite de oricine sunt foarte departe de a fi demne de Allahu teala.

LA ILAHE ILLALLAH: Allahu teala este singurul ce are dreptul de a fi adorat şi singurul în fața căruia trebuie să ne înclinăm. Aşa cum nu putem împlini acte de adorare demne de măreția Sa, astfel nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afara Sa.

Măreția onoarei rugăciunii ar trebui înțeleasă din aceste cuvinte grandioase ce au fost alese să vestească aceasta tuturor.

6.- INTENȚIA

Intenția se mărturiseşte când se rosteşte formula de început (iftitah tekbiri). Intenția de începere a rugăciunii reprezintă mărturisirea din inimă a timpului rugăciunii, a direcției de rugăciune şi a urmării imamului.

Intenția ce se face după rostirea formulei de început nu este valabilă, iar rugăciunea nu va fi acceptată. În cazul rugăciunilor obligatorii şi necesare trebuie să precizăm despre care rugăciune obligatorie şi care rugăciune necesară este vorba. În cazul rugăciunilor tradiționale (sunnet) este de ajuns să mărturisim intenția. În cazul rugăciunii de înmormântare se face intenția spunând (**Rugăciune pentru Allahu teala şi rugă pentru cel decedat).**

Nu este obligatoriu ca imamul să mărturisească intenția de a fi imam pentru bărbați. Dar dacă nu mărturiseşte intenția de a fi imam pentru grupul prezent, nu va primi recompensa rugăciunii în grup. Dacă face intenția, va primi şi această recompensă. În cazul unui grup de femei, imamul trebuie să mărturisească obligatoru intenția de a fi imam.

Când împlinim actele de credință, intenția nu se mărturiseşte doar prin viu grai. Dacă intenția nu este mărturisită cu inima, actele de adorare nu vor fi acceptate.

7.-TAHRIME TEKBIRI (Formula de început)

Înseamnă rostirea formulei (**Allahu ekber),** la începutul rugăciunii și reprezintă o obligație. Nu se poate rosti altă formulă .Unii învățați au afirmat că tahrime tekbiri face parte din condițiile din cadrul rugăciunii. Conform acestora şi condițiile rugăciunii şi pozițiile rugăciunii sunt în număr de şase, fiecare.

POZIȚIILE RUGĂCIUNII

Obligațiile din timpul rugăciunii sunt numite rukn. Acestea sunt în număr de cinci:

1.-KIYAM (poziția în picioare): Este prima din cele cinci poziții de rugăciune. Kîyam înseamnă să stai în picioare. Cel ce este bolnav şi nu poate sta în picioare, va efectua rugăciunea stând. Cel ce nu poate sta, va face rugăciunea cu capul, culcat pe spate. I se va aşeza o pernă sub cap pentru a nu sta cu fața îndreptată spre cer, ci spre qibla. Îşi va îndoi picioarele şi nu va sta cu ele întinse către qibla. Pentru cei ce împlinesc rugăciunea în picioare, picioarele trebuie să fie depărtate, distanța dintre ele fiind de patru degete.

Bolnavii ce nu pot împlini rugăciunea în picioare, cei ce amețesc când stau în picioare, cei ce au dureri mari de dinți, de ochi sau de cap, cei ce suferă de incontinență urinară sau de gaze, cel ce are o rană sângerândă, cel ce se teme că poate fi reperat de duşman, cel ce se află în pericolul de a-i fi furate bunurile, cel care îşi va strica postul sau recitarea din Coran dacă stă în picioare, ori cel căruia stând în picioare i se vor descoperi părțile avret, vor face rugăciunea stând. Se vor apleca puțin pentru plecăciune, iar pentru prosternare vor atinge podeaua cu capul. Cei ce nu pot atinge podeaua cu capul, se vor apleca puțin pentru plecăciune, iar pentru prosternare se vor apleca mai mult. Dacă nu se vor apleca pentru prosternare mai mult decât pentru plecăciune, rugăciunea nu va fi valabilă. Dacă vor aşeza pe jos pietre sau bucăți de lemn şi în timpul prosternării vor pune capul pe ele, chiar dacă rugăciunea va fi acceptată, va fi considerat un păcat. Adică va fi o faptă aproape de interzis.

2.-KIRAET: Este obligație să se citească un verset din Coran, în picioare, la fiecare unitate de rugăciune tradițională şi necesară şi la două unități de rugăciune obligatorie împlinită individual. Este mult mai bine să recităm capitole scurte din Coran.

Este necesar să se recite sura Fatiha şi pe lângă aceasta la fiecare unitate de rugăciune tradițională sau necesară şi doar la primele două unități de rugăciune obligatorie să se recite o altă sură sau trei versete. În cazul rugăciunilor obligatorii este necesar sau sunnet ca la primele două unități de rugăciune să se recite Fatiha şi o sură scurtă. De asemenea trebuie ca sura Fatiha să fie recitată înaintea recitării celeilalte sure. Dacă se uita una dintre aceste cinci necesități se va efectua prosternarea de corectare.

Nu este permis ca în această poziție să fie recitată traducerea Coranului.

Este tradiție ca imamul, în afara a ceea ce recită la rugăciunile de vineri şi de sărbătoare, să recite în cadrul fiecărei rugăciuni de două ori mai mult la prima unitate de rugăciune decât va recita la cea de-a doua. Cînd împlineşte rugăciunea individual poate recita la fiecare unitate de rugăciune versete de aceeaşi lungime. Este faptă neagreată ca imamul să obişnuiască să recite aceleași versete, la aceleaşi unități de rugăciune ale aceleiași rugăciuni. Este tahrimen mekruh să se recite şi la a doua unitate de rugăciune ceea ce s-a recitat la prima unitate. Este faptă neagreată să se recite la a doua unitate de rugăciune sărind o sură după sura ce s-a recitat la prima unitate de rugăciune. Coranul trebuie recitat la rugăciune în ordinea sa din carte.

3.-RUKU (plecăciunea): În picioare după ce se recită din Coran, se va spune Allahu ekber şi se va apleca pentru ruku. La plecăciune bărbații îşi vor aşeza palmele cu degetele deschise pe genunchi şi îşi vor ține spatele şi capul drepte în aceeaşi linie.

Este tradiție atât pentru imam, cât şi pentru cel ce-şi împlineşte rugăciunea individual să recite de cel puțin trei ori **Subhane rabbiyel azim.** Dacă imamul îşi ridică capul până ce persoana ce-l urmează în rugăciune apucă să spună de trei ori, atunci şi acesta îşi va ridica capul imediat. La plecăciune mâinile şi picioarele se vor ține drepte. Femeile nu-şi vor desface degetele. Ele nu-şi vor ține spatele, picioarele şi brațele drepte.

Este tradiție atât pentru cel ce face rugăciunea individual cât şi pentru imam, ca la ridicarea din plecăciune să recite **Semi`allahu limen hamideh.** Grupul nu va repeta. Imediat după aceasta va spune **Rabbena lekel hamd** şi se va îndrepta, apoi va spune **Allahu ekber** şi va merge la prosternare, punând jos mai întâi genunchiul drept, apoi genunchiul stâng, urmate de mâna dreaptă, mâna stângă, nasul şi fruntea.

4.-SEJDE (prosternarea): La prosternare palmele cu degetele lipite, îndreptate către direcția de rugăciune, trebuie să fie în dreptul urechilor, iar capul între cele două mâini. Este obligatoriu să atingem cu fruntea un loc curat, adică să ne aşezăm fruntea pe piatră, pământ, lemn, covor şi este

necesitate să atingem şi cu nasul. Nu este acceptat să atingem doar cu nasul, fără a avea un motiv.Este neagreat să atingem doar cu fruntea.

Este tradiție ca la prosternare să ne întoarcem vârfurile degetelor de la picioare către direcția de rugăciune.

Bărbații îşi vor ține brațele şi coapsele depărtate de abdomen. Este tradiție să atingem solul cu mîinile şi picioarele. În picioare, călcâiele trebuie să fie depărtate, distanța dintre ele fiind de patru degete, însă la plecăciune şi la prosternare este tradiție ca ele să fie apropiate.

Când mergem la prosternare se consideră faptă neagreată să ne ridicăm tivul pantalonilor şi de asemenea este faptă neagreată să ne aşezăm pentru rugăciune cu tivul pantalonilor ridicat şi suflecat.

Se consideră faptă neagreată să ne facem rugăciunea cu mânecile, pantalonii, poalele fustei suflecate sau scurte. De asemenea este faptă neagreată şi împlinirea rugăciunii în capul gol, din comoditate sau negândindu-ne la importanța împlinirii rugăciunii cu capul acoperit. Se consideră necredință neacordarea importanței cuvenite împlinirii rugăciunii. Împlinirea rugăciunii cu haine murdare sau cu haine de lucru este faptă neagreată.

5.-KA`DE-I AHIRE (ultima poziție de aşezare): Este obligație să se stea la ultima poziție de aşezare atât timp cât să se citească **Ettehiyyatu.** Când se stă în această poziție nu se fac semne cu degetele mâinii. Bărbații îşi vor aşeza piciorul stâng cu vârfurile degetelor întoarse spre dreapta. Vor sta pe acest picior şi vor ține piciorul drept în poziție verticală. Degetele acestuia vor atinge solul. Vârfurile degetelor vor fi întoarse un pic spre direcția de rugăciune. Face parte din tradiția Profetului să se stea astfel.

Femeile vor sta sprijinite pe coapse. Copasele vor fi apropiate una de alta. Piciorul drept va fi îndreptat în partea dreaptă spre exterior. Piciorul stâng, va rămâne dedesubt cu vârfurile degetelor îndreptate spre dreapta.

CUM SE ÎMPLINEŞTE RUGĂCIUNEA? RUGĂCIUNEA INDIVIDUALĂ A BĂRBATULUI

Spre exemplu **Rugăciunea tradițională de dimineață** se împlinește astfel:

1.-Pentru început ne vom întoarce spre direcția de rugăciune. Picioarele vor fi paralele, depărtate unul de altul cât patru degete. Degetele mâinilor vor atinge lobii urechilor, palmele vor fi deschise către qibla. După ce se va face următoarea intenție din inimă: **Mărturisesc intenția să împlinesc pentru voia lui Allahu teala tradiția rugăciunii de dimineață a zilei de azi, mă întorc spre qibla.** Apoi spunând **Allahu ekber** vom așeza mâinile pe abdomen cuprinzând mâna stângă cu mâna dreaptă.

2.-Fără a ne lua ochii de la locul prosternării vom recita: a) **Subhaneke,** b) după E'uzu besmele **Fatiha,** c) după Fatiha fără a mai spune Besmele vom recita o sură scurtă, spre exemplu Elem terekeyfe.[12]

3.-După recitarea surei scurte vom spune Allahu ekber și vom face plecăciunea. Vom cuprinde genunchii cu mâinile, spatele va fi drept și privirea ațintită spre picioare și vom rosti de trei ori **Subhane Rabbiyel-azim.** Se poate spune și de cinci sau șapte ori.

4.-Când ne îndreptăm rostind **Semi'allahu limen hamideh** nu vom trage de pantaloni în sus și nici nu ne vom lua privirea de la locul prosternării. Vom rosti **Rabbena lekel hamd** când vom fi în poziție dreaptă. Această poziție se numește kavme.

5.-Fără a sta prea mult în picioare vom merge la prosternare zicând **Allahu ekber.** Mergând la sejde pe rând a) vom așeza jos genunchiul drept, apoi pe cel stâng, mâna dreaptă, apoi pe cea stângă, fruntea și nasul, b) vom îndoi degetele picioarelor spre direcția de rugăciune, c) capul se va poziționa între cele două mâini, d) degetele de la mâini se vor lipi, e) palmele se vor lipi de podea însă coatele nu, f) în această poziție vom recita de cel puțin trei ori **Subhane Rabbiyel a'la**.

6.-Spunând **Allahu ekber** piciorul stâng se va întinde, degetele piciorului drept se vor îndoi către direcția de rugăciune și vom sta sprijiniți pe coapse. Palmele se vor așeza pe genunchi și degetele se vor lăsa în voie.

7.-Fără a sta mult pe coapse, spunând **Allahu ekber** vom face a doua prosternare. [Șederea dintre două prosternări poartă numele de jelse].

8.-După ce la cea de-a doua prosternare vom spune din nou de cel puțin trei ori **Subhane Rabbiyel a'la,** vom rosti **Allahu ekber** și ne vom

[12] Conform orientării religioase Șafi'i se citește besmele între Fatiha și sura scurtă.

ridica în picioare. Ne vom ridica fără să ne sprijinim în mâini şi fără a mişca picioarele. Când ne ridicăm din prosternare vom ridica mai întâi fruntea, apoi nasul, mâna stângă şi cea dreaptă, apoi genunchiul stâng şi cel drept.

9.-În picioare vom recita Besmele, urmată de și o sură adițională, după care spunând **Allahu ekber** vom merge la plecăciune.

10.-A doua unitate de rugăciune se va împlini la fel cum a fost explicată prima unitate de rugăciune doar că, după a doua prosternare spunându-se **Allahu ekber** nu ne vom ridica în picioare ci ne vom aşeza sprijiniți pe coapse şi:

a) După citirea rugilor **Ettehiyyatu, Allahumme Salli, Allahumme Barik şi Rabbena atina** vom da selam mai întâi spre partea dreaptă spunând, **Esselamu aleykum ve rahmetullah** şi apoi spre stânga, spunând **Esselamu aleykum ve rahmetullah.**

b) După terminarea rugăciunii se rosteşte (**Allahumme entesselam ve minkesselam tebarekte ya zel-jelali vel ikram)** şi fără a vorbi ne vom ridica în picioare pentru obligația rugăciunii de dimineață. Conversația între tradiția rugăciunii şi obligația acesteia chiar dacă nu strică rugăciunea îi micşorează recompensa.

După rugăciune, vom spune de trei ori **Estagfirullah,** apoi vom recita **Ayetel-kursi** şi vom rosti de 33 de ori Subhanallah, de 33 de ori Elhamdulillah, de 33 de ori Allahu ekber şi o dat **La ilahe illallah vahdehu la şerike leh lehul-mulku ve lehul hamdu ve huve ala kulli şey'in kadir (**kelime-i tehlil**).** Acestea trebuie rostite cu voce joasă, rostirea lor cu voce tare fiind considerată bid`at.

Apoi se va rosti ruga. La rugă bărbații îşi vor ridica mâinile în dreptul pieptului. Brațele nu vor fi îndoite din coate. Palmele se vor deschide şi se vor îndrepta cu partea interioară spre cer. Căci aşa cum pentru rugăciune direcția este qibla, pentru rugă direcția este cerul. După rugă se va rosti versetul (**Subhanerabbike...),** iar apoi palmele se vor trece peste față.

După rugăciunile tradiționale de patru unități şi după cea de-a doua unitate a rugăciunilor obligatorii, după tehiyyat ne vom ridica în picioare. La cea de-a treia şi a patra unitate de rugăciune tradițională, după sura

Fatiha se va recita o sură scurtă. La cea de-a treia şi cea de-a patra unitate de rugăciune obligatorie nu se va recita decât Fatiha, nerecitându-se sură scurtă. La fel se procedează şi în cazul rugăciunii obligatorii de apus. Adică la a treia unitate de rugăciune nu se va recita sură scurtă. În cazul rugăciunii necesare (vitr) se recită la toate cele trei unități sură scurtă după sura Fatiha. Apoi spunând Allahu ekber se vor ridica palmele în dreptul urechilor și se vor rosti rugile **Kunut.** Primele rugăciuni tradiționale ale rugăciunilor de după-amiază şi seară sunt la fel ca celelalte rugăciuni tradiționale de patru unități. Însă, după cea de-a doua unitate de rugăciune, după tehiyyat vom rosti şi Allahumme salli, Allahumme barik.

RUGĂCIUNEA INDIVIDUALĂ A FEMEII

Spre exemplu rugăciunea tradițională de dimineață se va împlini astfel:

1.-Femeia se va acoperi din cap până în picioare cu haine ce nu vor lăsa să se cunoască forma corpului. Doar mâinile şi fața vor fi descoperite. Surele şi rugile sunt la fel ca cele explicate mai sus în fragmentul (Rugăciunea individuală a bărbatului). Deosebirile sunt următoarele:

a) Nu-şi va ridica mâinile precum bărbații în dreptul urechilor, ci îşi va ridica mâinile în dreptul umerilor. Va mărturisi intenția, va rosti formula de început, îşi va aşeza mâinile pe piept, va începe rugăciunea.

b) Nu va sta dreaptă la plecăciune.

c) La prosternare va pune coatele jos.

d) La tehiyyat va sta sprijinită pe coapse. Adică picioarele vor fi în partea dreaptă şi va sta aşezată pe coapsa stângă.

Pentru femei cea mai uşoară metodă de a fi acoperită la rugăciune este de a avea un acoperământ pentru cap destul de mare cât să-i acopere şi mâinile şi o fustă lungă şi largă care să-i acopere picioarele.

NECESITĂȚILE RUGĂCIUNII

Necesitățile rugăciunii sunt următoarele:

1.-Recitarea capitolului Fatiha.

2.-Recitarea unei sure scurte sau a cel puțin trei versete scurte, după sura Fatiha.

3.-Recitarea surei Fatiha înaintea surei scurte.

4.-Recitarea surei Fatiha şi a surei de după Fatiha la primele două unități de rugăciune obligatorie şi la toate unitățile rugăciunilor tradiționale şi necesare.

5.-Împlinirea prosternărilor una după alta.

6.-La rugăciunile de trei sau patru unități să se stea la cea de-a doua unitate cât să se recite Ettehiyyatu. Ultima şedere este obligatorie.

7.-Să nu se stea la cea de-a doua unitate de rugăciune mai mult decât timpul necesar recitării rugii Ettehiyyatu.

8.-La prosternare să se atingă pământul cu fruntea împreună cu nasul.

9.-În ultima poziție de aşezare să se recite Ettehiyyatu.

10.-Respectarea timpului fiecărei poziții.

11.-La sfârşitul rugăciunii să se rostească Esselamu aleykum ve rahmetullah.

12.-Să se recite ruga kunut la sfârşitul celei de-a treia unități a rugăciunii vitr.

13.-Să se spună tekbir la rugăciunile de sărbătoare.

14.-Imamul să recite cu voce tare Fatiha şi surele în timpul rugăciunii de dimineață, de asfințit, de vineri şi de sărbătoare.

15.-Este necesitate ca imamul şi cel ce împlineşte rugăciunea individual să recite cu voce joasă în cadrul rugăciunilor obligatorii de amiază şi după-amiază şi la a treia unitate a rugăciunii obligatorii de apus şi la a treia şi a patra unitate a rugăciunii obligatorii de seară. În locurile unde este necesar ca imamul să recite cu voce tare, cel ce face rugăciunea individual poate recita atât cu voce tare cât şi cu voce joasă.

Începând cu rugăciunea de dimineață a zilei ce precedă sărbătoarea sacrificiului şi până la rugăciunea de după-amiază a celei de-a patra zile de sărbătoare, la sfârşitul fiecărei rugăciuni obligatorii, din cele 23, este necesar să se rostească **Tekbir-i teşrik.**

PROSTERNAREA DE CORECTARE (Sejde-i sevh):

Dacă cel ce împlineşte rugăciunea uită sau omite voit ceva ce este obligatoriu în rugăciune, rugăciunea se anulează. Dacă uită ceva ce este necesitate, rugăciunea nu se va anula. Însă va trebui să facă prosternarea de corectare. Pentru cel ce nu face prosternarea de corectare sau omite una din necesitățile rugăciunii cu bună-ştiință va fi necesar să reîmplinească rugăciunea respectivă. Dacă nu o va repeta va deveni păcătos. Pentru omiterea tradiției nu va fi nevoie de prosternarea de corectare. Aceasta se face la întârzierea unei obligativități sau la omiterea ori întârzierea unei necesități.

În cazul în care este necesară efectuarea a mai multor prosternări de corectare în cadrul unei rugăciuni, împlinirea unei singure prosternări va fi de ajuns. Dacă imamul greşeşte va trebui ca şi cei ce-l urmeză în rugăciune să facă prosternarea de corectare. Dacă greşeşte o persoană ce urmează imamul în rugăciune, atunci va face prosternarea de corectare singur, separat de imam.

Pentru a face prosternarea de corectare, se va recita Ettehiyyatu şi după ce se va da selam într-o parte se vor face două prosternări şi se va aşeza, după care va recita Ettehiyyatu, Allahumme salli, Allahumme barik şi Rabbena şi astfel va încheia rugăciunea. Se poate face prosternarea de corectare şi dacă dăm selam spre ambele părți, ori chiar deloc.

Situații în care este necesară prosternarea de corectare:

În cazul în care ne ridicăm în picioare când ar trebui să ne aşezăm. Dacă ne aşezăm când ar trebui să ne ridicăm. Recitarea cu voce joasă acolo unde se cere să recităm cu voce tare. Recitarea cu voce tare acolo unde se cere să recităm cu voce joasă. Recitarea din Coran în locurile unde se cere rostirea rugilor şi invers. Spre exemplu, să citim în locul surei Fatiha, ruga Ettehiyyatu, sau în locul rugii Ettehiyyatu să recităm sura Fatiha. În acest caz se consideră că s-a omis sura Fatiha. Să se dea selam fără a termina rugăciunea. Recitarea surelor scurte după Fatiha, la cea de-a treia şi cea de-a patra unitate de rugăciune obligatorie. Nerecitarea surelor scurte după

Fatiha, la primele două unități de rugăciune. Omiterea tekbirului la rugăciunile de sărbătoare. Omiterea rugilor kunut la rugăciunea vitr.

PROSTERNAREA TILAVET:

În Coranul cel Sfânt sunt paisprezece versete pentru care se face prosternarea tilavet. Este necesar ca cel ce citeşte sau aude unul din aceste versete să facă o prosternare, chiar dacă nu înțelege acel verset. Cel ce scrie sau silabiseşte aceste versete nu trebuie să facă prosternarea.

Nu este necesară prosternarea în cazul în care cineva aude ecoul sunetului reverberat din munți sau deşert, ori din alte părți şi nici pentru ceea ce aude de la păsări. Trebuie să fie voce umană. Aşa cum am explicat şi mai sus vocea ce se aude la radio sau prin microfon este o voce a unui aparat fără viață ce doar seamănă cu vocea celui ce recită Coran. De aceea nu este necesară prosternarea tilavet în cazul versetelor de sejde ce sunt recitate la radio sau casetofon.

Pentru a face prosternarea tilavet trebuie să avem abluțiune şi îndreptându-ne spre direcția de rugăciune, în picioare, fără a ridica mâinile la nivelul urechilor vom spune **Allahu ekber** şi vom coborî la sejde. Vom spune de trei ori **Subhane rabbiyyel a'la.** Apoi spunând Allahu ekber ne vom ridica. Astfel prosternarea tilavet este împlinită. La început trebuie mărturisită intenția. Fără mărturisirea intenției prosternarea nu este valabilă.

Când versetele sunt recitate în cadrul rugăciunii, se va face imediat o plecăciune şi o prosternare separat şi apoi persoana care împlinește rugăciunea se va ridica în picioare şi va continua să recite din Coran. Dacă după versetul de prosternare se vor mai recita două, trei versete şi apoi se va face plecăciunea sau prosternările normale din timpul rugăciunii, acestea vor trece drept prosternare tilavet. În cazul rugăciunii în grup, când imamul citeşte versetul de sejde, chiar dacă cineva nu a auzit acel verset, va face împreună cu imamul o plecăciune şi două prosternări. Grupul trebuie să mărturisească intenția la plecăciune. De asemenea poate fi lăsată şi în afara rugăciunii şi împlinită ulterior.

PROSTERNAREA DE MULȚUMIRE:

Se împlineşte la fel ca şi prosternarea tilavet. Este mustehab ca cel ce este binecuvântat sau care scapă de o nenorocire să facă prosternarea de

mulțumire pentru Allahu teala. La prosternare va spune mai întâi **Elhamdulillah.** Apoi va rosti glorificarea de prosternare. Nu este agreat să se împlinească prosternarea după rugăciune.

Cel ce nu împlineşte rugăciunea respectând timpul fiecărei poziții (tadil-i erkan) va avea un efect dăunător pentru toate vietățile. Căci din cauza păcatului său, se afirmă că nu va ploua, nu se vor coace recoltele şi va ploua la un timp nepotrivit, ceea ce va produce stricăciuni în locul beneficiilor.

TRADIȚIILE RUGĂCIUNII

1.-Ridicarea mâinilor în dreptul urechilor, la începutul rugăciunii.

2.-Îndreptarea palmelor către Qibla.

3.-Împreunarea brațelor imediat după tekbir.

4.-Aşezarea mâinii drepte peste cea stângă.

5.-Împreunarea mâinilor în dreptul abdomenului pentru bărbați şi în dreptul pieptului pentru femei.

6.-Recitarea rugii **Subhaneke** după rostirea formulei de început (tekbir-i iftitah).

7.-Rostirea formulei **E'uzu** de către imam şi de către cel ce face rugăciunea singur.

8.-Rostirea formulei Besmele.

9.-Rostirea de trei ori a rugii **Subhane Rabbiyyel-azim** în timpul plecăciunii.

10.-Rostirea de trei ori a rugii **Subhane Rabbiyyel a'la** în timpul prosternării.

11.-Rostirea rugilor salavat, Allahumme salli..,Allahumme barik.., în timpul ultimei șederi.

12.-Întoarcerea spre dreapta şi spre stânga la selam.

13.-Cu excepția rugăciunii de Vineri și a celor de sărbătoare, recitarea unei sure de două ori mai lungă în primul rekat, decât cea recitată în cel de-al doilea rekat. Această regulă se aplică imamului.

14.-Atât imamul cât şi cel ce face rugăciunea individual să recite când se îndreaptă după plecăciune **Semi'allahu limen hamideh.**

15.-După plecăciune se va rosti **Rabbena lekel hamd.**

16.-Îndoirea, la prosternare, a vârfurilor degetelor de la picioare căre direcția de rugăciune.

17.-Rostirea formulei **Allahu ekber** când ne aplecăm pentru plecăciuni şi când ne aplecăm şi ne ridicăm pentru prosternări.

18.-Mâinile şi genunchii se vor lipi de sol.

19.-Călcâiele vor fi depărtate cât patru degete când stăm în picioare, iar la plecăciune şi în prosternare vor fi lipite unul de altul.

20.-Să se spună **amin** după Fatiha, să se spună Allahu ekber înainte de plecăciune, să se cuprindă genunchii cu palmele cu degetele deschise, să se spună Allahu ekber pentru prosternare, să se aşeze ținând piciorul stâng pe sol, iar piciorul drept, vertical, să stea între două prosternări.

La rugăciunea de apus se vor recita sure scurte. La rugăciunea de dimineață, prima unitate de rugăciune se va face mai lungă în comparație cu cea de-a doua. Cel ce urmează imamul în rugăciune nu va recita Fatiha şi surele ce preced Fatiha. Va recita Subhaneke. Va spune tekbirurile şi va spune rugile Ettehiyyatu şi salevat.

FAPTELE AGREATE DIN TIMPUL RUGĂCIUNII

1.-În timpul rugăciunii să se privescă la locul prosternării.

2.-În timpul plecăciunii să se privească picioarele.

3.-La prosternare să se privească locul unde se atinge cu nasul.

4.-La tehiyyat să se privească genunchii.

5.-Versetul sau versetele ce se recită după Fatiha, la rugăciunile de dimineață şi amiază să fie lungi, iar la rugăciunea de apus scurte.

6.-Cel ce urmează imamul la rugăciune să rostească tekbirurile în gând.

7.-Să aşeze palmele cu degetele deschise pe genunchi la plecăciune.

8.-La plecăciune să țină capul şi gâtul pe aceeaşi linie.

9.-Când merge la prosternare să aşeze jos mai întâi genunchiul drept, apoi pe cel stâng.

10.-Să facă prosternarea între cele două mâini.

11.-La prosternare să-şi aşeze jos nasul urmat de frunte.

12.-Să-şi acopere gura cu dosul palmei drepte, dacă cască în timpul rugăciunii.

13.-Bărbații să-şi ridice coatele la prosternare, iar femeile să şi le lipească de pământ.

14.-În timpul prosternării, bărbații să-şi țină brațele şi picioarele depărtate de abdomen.

15.-La plecăciune şi la prosternare să stea atât cât să rostească de trei ori tesbih.

16.-Să ridice mâinile după ce şi-a ridicat capul de la prosternare.

17.-După ridicarea mâinilor să ridice genunchii.

18.-La tehiyyat să-şi aşeze mâinile pe coapse, să-şi țină degetele drepte, îndreptate spre direcția de rugăciune fără a le îndoi sau mişca.

19.-Să-şi întoarcă capul când dă selam spre dreapta şi spre stânga.

20.-Când dă selam să privească către umeri.

FAPTE MEKRUH ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII

1.-Să nu te imbraci ci doar să iei haina pe umeri.

2.-Când se coboară la sejde să se ridice poalele fustei sau pantalonii.

3.-Să faci rugăciunea cu mânecile şi poalele suflecate.

4.-Să faci mişcări inutile.

5.-A împlini rugăciunea cu haine de lucru sau cu haine cu care nu ar putea ieşi în fața celor mai în vârstă.

6.-A avea ceva în gură ce nu împiedică recitarea din Coran. Dacă împiedică recitarea din Coran, rugăciunea se anulează.

7.-Împlinirea rugăciunii cu capul descoperit.

8.-A face rugăciunea simțind nevoia de a merge la toaletă.

9.-A curăța cu mâna locul de prosternare de pietre sau pământ, în timpul rugăciunii.

10.-Trosnirea degetelor în timpul rugăciunii.

11.-A pune mâna pe coaste.

12.-A face rugăciunea întorcând capul şi fața împrejur, sau privind împrejur. Dacă se întoarce cu pieptul rugăciunea se anulează.

13.-A sta în poziția câinelui în timpul rostirii rugii Ettehiyyatu.

14.-În timpul prosternării bărbații să-şi aşeze brațele lipite de pământ.

15.-A face rugăciunea privind la fața unui om şi a face rugăciunea privind la spatele celui ce vorbeşte cu voce tare.

16.-A răspunde la salut cu mâna sau cu capul.

17.-A căsca în timpul rugăciunii sau în afara ei.

18.-A închide ochii în timpul rugăciunii.

19.-Aşezarea imamului altundeva decât în mihrab.

20.-Este tenzihi mekruh ca imamul să înceapă rugăciunea singur într-un loc cu o jumătate de metru mai înalt decât locul unde se află comunitatea.

21.-De asemenea este mekruh ca imamul să înceapă rugăciunea singur într-un loc mai jos decât cel unde se află grupul.

22.-Să împlinești rugăciunea în rândul din spate atunci când este loc liber în rândul din față și să împlinești rugăciunea de unul singur în rândul din spate când nu este loc în rândul din față.

23.-Să faci rugăciunea cu haine ce au pe ele desenate ființe vii.

24.-Să faci rugăciunea având în față, deasupra capului, în dreapta sau în stânga desenat pe perete, pe material textil sau pe hârtie un desen cu ochi. De asemenea semnul crucii este ca şi desenele cu ființe vii.

25.-A face rugăciunea îndreptat spre foc.

26.-A număra versetele şi pomenirile din timpul rugăciunii pe degete.

27.-A face rugăciunea înfăşurat din cap până-n picioare într-un prosop.

28.-A înfăşura în jurul capului o batistă sau ceva asemănător, iar creştetul să rămână descoperit.

29.-A acoperi nasul şi gura în timpul rugăciunii.

30.-A curăța gâtul fără motiv.

31.-Mișcarea mâinii de două sau trei ori.

32.-A omite una dintre tradițiile rugăciunii.

33.-A începe rugăciunea cu copilul în brațe, fără a avea un motiv

34.-În cazul în care nu există zaruret, împlinirea rugăciunii îndreptat spre lucruri ce distrag inima sau împiedică liniştea rugăciunii cum ar fi lucruri decorative, de podoabă, muzică, dans şi mâncăruri la care pofteşte.

35.-A se sprijini de perete sau de un stâlp la rugăciunea obligatorie, fără a avea un motiv.

36.-Ridicarea mâinilor în dreptul urechilor când ne aplecăm şi când ne ridicăm de la plecăciune.

37.-Completarea recitării din Coran după ce se apleacă la plecăciune.

38.- A apleca şi a ridica capul la plecăciuni şi prosternări înaintea imamului.

39.-A împlini rugăciunea în locuri ce ar putea fi murdare, impure.

40.-A face rugăciunea îndreptat către morminte.

41.-A nu sta aşezat la ultima poziție de aşezare, conform tradiției Profetului.

42.-A recita la cea de-a doua unitate de rugăciune cu trei versete mai mult decât la prima.

CEEA CE ESTE NEINDICAT ÎN AFARA RUGĂCIUNII

1.-A sta cu fața sau spatele la direcția de rugăciune în timp ce îşi satisface nevoile fiziologice.

2.-Satisfacerea nevoilor fiziologice îndreptat fiind către soare sau lună.

3.-A ține copilul îndreptat către direcția de rugăciune pentru a-şi face nevoile, este faptă neagreată pentru adult. De aceea, dacă pui un copil să împlinească ceea ce este interzis pentru adult, atunci păcatul este al adultului.

4.-A întinde picioarele sau un singur picior către qibla, fără a avea un motiv.

5.-A întinde picioarele spre Coran sau cărți religioase. Dacă sunt la înălțime nu se consideră faptă neagreată.

FAPTE CARE ANULEAZĂ RUGĂCIUNEA

1.-Curățarea gâtului sau tusea intenționată şi fără motiv.

2.-Să-i spui cuiva care strănută, **Yerhamukellah**, în timpul rugăciunii.

3.-Celui ce-şi face rugăciunea individual şi avertizează imamul ce conduce rugăciunea într-o cameră alăturată că a greşit, i se va anula rugăciunea. Dacă imamul ia în considerare acest avertisment şi se conformează în rugăciune, se va anula rugăciunea imamului.

4.-Dacă în timpul rugăciunii o persoană spune „la ilahe illallah”, cu intenția de răspuns, i se anulează rugăciunea. Însă dacă intenția sa este de informare, atunci rugăciunea nu i se va anula.

5.-Descoperirea părților avret.

6.-A plânge de durere sau din alte motive (dacă se plânge reflectând la Rai şi Iad, atunci nu dăuneză rugăciunii).

7.-A răspunde la salut cu mâna sau vorbind.

8.-Să-şi amintească rugăciunile restante în timpul rugăciunii, dacă numărul acestora este mai mic de cinci.

9.-Să faci o asemenea mişcare în timpul rugăciunii, încât cel care te vede să creadă că nu te afli în rugăciune.

10.-A bea sau a mânca ceva în timpul rugăciunii.

11.-A vorbi în timpul rugăciunii.

12.-A corecta pe altcineva în afara imamului.

13.-A râde în timpul rugăciunii.

14.-A geme şi a zice „ah” în timpul rugăciunii.

SITUAȚII ÎN CARE ESTE PERMISĂ ÎNTRERUPEREA RUGĂCIUNII

1.-Pentru a omorî un şarpe.

2.-Pentru a prinde animalul care a fugit.

3.-Pentru a salva turma de lup.

4.-Pentru a lua de pe foc oala ce a dat în foc.

5.-Atunci când nu se îngrijorează că va expira timpul rugăciunii sau că va întârzia în a se alătura grupului în rugăciune, pentru a îndepărta ceva ce conform altei şcoli religioase ar anula rugăciunea, cum ar fi curățarea murdăriei mai mică decât o monedă şi refacerea abluțiunii aducându-şi aminte că a atins o femeie străină. În aceste cazuri este acceptat să se întrerupă rugăciunea.

6.-Dacă are nevoie urgentă la toaletă.

SITUAȚII ÎN CARE ESTE OBLIGATORIE ÎNTRERUPEREA RUGĂCIUNII

1.-Pentru a salva pe cineva ce strigă după ajutor, pentru a salva un orb ce este în pericol să cadă într-o fântână, pentru a salva pe cineva de la înec, de la incendiu.

2.-În cazul în care eşti chemat de către mamă, tată, bunici, nu este necesar să întrerupi rugăciunea obligatorie. Este permis, dar dacă nu este necesar, este mai bine să nu întrerupi rugăciunea. Însă rugăciunile facultative, inclusiv cele tradiționale se vor întrerupe. În cazul în care aceştia cer ajutor se vor întrerupe şi rugăciunile obligatorii.

RUGĂCIUNEA ÎN COMUNITATE

La rugăciune, grupul se formează din cel puțin doi oameni din care unul va fi imam. Pentru bărbați împlinirea obligațiilor celor cinci rugăciuni zilnice cu grupul este tradiție. Este obligatoriu ca rugăciunile de vineri şi de sărbătoare să se împlinească în grup. În hadisuri ni se arată că vom primi recompense mult mai mari pentru rugăciunile efectuate în comunitate. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem relatează: **Cel ce împlineşte rugăciunea în grup va primi o recompensă de douăzeci şi şapte de ori mai mare decât cel ce împlineşte rugăciunea individual.** Într-un alt hadis se spune: **Celui ce va face abluțiunea, va merge la una dintre moschei şi va face rugăciunea în comunitate, Allahu teala, îi va scrie o**

binecuvântare şi îi va şterge un păcat din cartea faptelor sale pentru fiecare pas făcut şi îl va înălța în Rai.

Rugăciunea împlinită în grup asigură unitatea şi comuniunea musulmanilor, creşte dragostea şi loialitatea. Grupul se adună şi oamenii discută între ei, îşi împărtăşesc problemele şi necazurile, astfel se poate afla foarte uşor cine este bolnav. Comunitatea este cel mai frumos exemplu că musulmanii sunt ca un singur trup, o singură inimă.

Pentru persoanele ce sunt bolnave, paralizate, sau au un picior amputat, cele în vârstă ce nu se pot deplasa sau oarbe, nu este obligatoriu să se alăture comunității.

Persoana ce conduce rugăciunea în grup este numit **imam.** Există anumite condiții pentru a fi imam şi pentru comunitatea care îl urmează.

CONDIȚIILE PENTRU A FI IMAM

Pentru a putea fi imam sunt necesare şase condiții. Persoana despre care se ştie că nu întruneşte una din aceste condiții nu va fi urmată în rugăciune.

1.-Să fie musulman. Cel ce nu crede că Ebu Bekkr-i Sîddîk şi Omer-ul Faruk radiyallahu anhum sunt califi, cel ce nu crede în pedeapsa din mormânt şi în înălțarea la cer a Profetului nu poate fi imam.

2.-Trebuie să fi ajuns la vârsta pubertății.

3.-Trebuie să posede judecată. Cel aflat în stare de ebrietate şi cel senil nu pot fi imami.

4.-Trebuie să fie bărbat. Femeia nu poate fi imam pentru bărbați.

5.-Să poată recita corect cel puțin Fatiha şi încă un verset. Cel ce nu a memorat un verset şi chiar dacă l-a memorat nu îl recită cu tejvid, adică o pronunție corectă conform unor anumite reguli, nu poate fi imam.

6.-Nu trebuie să aibă vreun ozr .Cel ce are un ozr nu poate fi imam celor ce nu au nici un handicap.

Imamul trebuie să recite Coranul cu tejvid. O recitare frumoasă înseamnă o recitare cu tejvid. Nu se împlineşte rugăciunea în spatele unui imam ce nu acordă importanța cuvenită rugăciunii. Hadisul în care se spune **„Împliniți rugăciunea urmând pe cel drept şi pe cel păcătos”** nu a fost

relatat pentru imamii moscheilor ci pentru conducătorii, prefecții ce conduc rugăciunile de vineri.

Cel mai potrivit pentru a fi imam este cel ce cunoaşte cel mai bine tradiția profetică [adică cunoştințele religioase]. Dacă există persoane egale în această condiție, atunci cel ce recită Coranul cel mai bine va fi imam. Dacă şi aici sunt egali, atunci va fi imam cel ce evită cel mai mult ceea ce este interzis şi se fereşte de ceea ce este îndoielnic. Dacă şi de această dată este egalitate, atunci va fi preferat cel ce este mai în vârstă.

Nu este indicat ca sclavul, servitorul, beduinul, păcătosul, orbul şi bastardul să fie imami. Imamul nu va prelungi rugăciunea astfel încât să plictisească comunitatea.

Nu este indicat ca femeia să împlinească rugăciunea singură împreună cu comunitatea de bărbați.

Imamul ce va face rugăciunea însoțit de o singură persoană, o va aşeza în dreapta sa. Dacă va fi imam pentru două persoane, atunci va trece în fața lor. Nu este permis ca bărbatul să urmeze în rugăciune femeia sau copilul.

Bărbații vor forma rând în spatele imamului, apoi în spatele lor se vor așeza copiii şi în urma acestora femeile.

Dacă imamul a mărturisit intenția de a fi imam şi pentru femei, atunci rugăciunea bărbatului se anulează dacă la aceeaşi rugăciune bărbatul şi femeia stau alăturați. Dacă imamul nu a mărturisit intenția de a fi imam şi pentru femeie atunci nu dăunează cu nimic rugăciunii bărbatului să stea alături de femeie. Însă rugăciunea femeii nu va fi acceptată. Este permis pentru cel ce împlineşte rugăciunea în picioare să-l urmeze în rugăciune pe cel ce împlineşte rugăciunea stând. Cel ce este rezident poate urma în rugăciune pe cineva ce este în călătorie. Cel ce împlineşte o rugăciune obligatorie nu poate urma pe cel ce împlineşte o rugăciune facultativă. Cel ce face o rugăciune facultativă poate urma pe cel ce împlineşte o rugăciune obligatorie. Cel ce a făcut rugăciunea cu imamul va repeta rugăciunea după terminarea acesteia dacă află că imamul nu avea abluțiune.

Este neindicat ca rugăciunile din nopțile Regaib, Berat şi Kadr să fie împlinite în grup.

Este aproape de interzis ca în cadrul rugăciunii obligatorii, imamul să recite din Coran şi să spună rugile mai mult decât îi permite tradiția profetică, chiar dacă comunitatea doreşte contrariul.

Pentru cel ce nu ajunge imamul la plecăciune nu se consideră că ar fi făcut acea unitate de rugăciune cu imam. Cel ce vine când imamul este la plecăciune, va mărturisi intenția de a împlini rugăciunea, va spune în picioare formula de început, Allahu ekber, se va apleca imediat şi va urma rugăciunea. Dacă imamul se va ridica de la plecăciune până ce acesta se va apleca se consideră că nu a ajuns la plecăciune.

Este faptă aproape de interzis să te ridici de la plecăciune, să te apleci sau să te ridici de la prosternare înaintea imamului. Este acceptat ca după rugăciunile obligatorii să se strice rândurile.

Dacă un dreptcredincios îşi împlineşte cele cinci rugăciuni zilnice în comunitate va primi răsplată ca şi cum şi-ar fi împlinit rugăciunile împreună cu toți profeții ”aleyhimusselam”.

Rugăciunea în grup are toate aceste virtuți atâta timp cât rugăciunea imamului este acceptată.

Dacă o persoană părăseşte rugăciunea în comunitate fără motiv, nu va putea simți mirosul Raiului. Cei ce părăsesc comunitatea fără motiv au fost numiți în toate cele patru cărți blestemați.

Trebuie să încercăm să ne împlinim cele cinci rugăciuni zilnice în comunitate. În Ziua Judecății, Allahu teala va pune într-o parte a balanței cele şapte ceruri, cele şapte straturi ale pământului, Arş, Tronul Său şi toate creațiile Sale şi în cealaltă parte recompensa unei singure rugăciuni împlinită în comunitate, respectând condițiile. Recompensa rugăciunii cu grupul va cântări mai greu.

CELE ZECE CONDIȚII PENTRU CA URMAREA IMAMULUI ÎN RUGĂCIUNE SĂ FIE VALABILĂ

1.-Mărturisirea intenției de urmare a imamului în rugăciune înaintea rostirii formulei de început, Allahu ekber. Vom rosti şi vom mărturisi cu inima: „**Urmez imamul prezent.”**

2.-Imamul trebuie să mărturisească intenția de a fi imam pentru femei. Pentru bărbați nu este nevoie să-şi mărturisească intenția de a fi imam. Însă dacă mărturiseşte va primi şi recompensa grupului.

3.-Călcâiele membrilor grupului trebuie să fie în spatele călcâielor imamului.

4.-Imamul şi grupul trebuie să împlinească aceeaşi rugăciune obligatorie.

5.-Nu trebuie să existe nici un rând de femei între imam şi grup.

6.-Imamul şi grupul pe care îl conduce nu trebuie să fie despărțiți de un râu pe care să poată trece o barcă sau un drum pe care să poată trece o maşină.

7.-Imamul şi grupul nu trebuie să fie despărțiți de un perete fără fereastră, prin care să nu se vadă şi să nu se audă nimic.

8.-Imamul nu trebuie să fie mai sus decât comunitatea şi nici invers.

9.-Imamul şi grupul nu trebuie să se afle în două vapoare ce nu sunt alipite.

10.-Există două relatări în privința valabilității rugăciunii celor ce urmează un imam aparținând altei şcoli religioase: Conform primei relatări, grupul nu trebuie să ştie că imamul prezintă ceva care conform orientării lor religioase anulează abluțiunea. Conform celei de-a doua relatări dacă rugăciunea imamului, conform orientării sale religioase este valabilă, atunci îl pot urma în rugăciune şi cei ce au o altă orientare religioasă. Dacă sunt două persoane sau mai multe vor sta în spatele imamului.

Rugăciunea împreună cu imamul se face la fel ca rugăciunea împlinită individual. Doar că, atunci când imamul este în picioare chiar dacă recită cu voce tare, chiar dacă recită în gând, grupul nu va recita nimic. [Conform orientării religioase Şafi`i, grupul va recita împreună cu imamul, cu voce joasă Fatiha.] La prima unitate de rugăciune va recita doar **Subhaneke.** Când imamul va termina Fatiha recitată cu voce tare, grupul va spune încet **amin.** Aceasta nu trebuie spusă cu voce tare. În momentul când se ridică de la plecăciune imamul va spune **Semi`allahu limen hamideh**, grupul va spune doar **Rabbena lekel hamd.** Apoi se vor apleca zicând **Allahu ekber,** împreună se vor apleca pentru prosternare. La

plecăciuni, la prosternări şi la tehiyyat grupul va recita la fel ca la rugăciunile individuale.

Rugăciunea vitr în luna Ramazan se va împlini în comunitate. În afara acestei luni se va face individual.

Rugăciunea celui ce întârzie

Sunt patru categorii ce urmează imamul în rugăciune. Aceştia sunt **Mudrik, Muktedi, Mesbuk, Lahik.**

Mudrik, este cel ce începe rugăciunea, spunând formula de început, Allahu ekber împreună cu imamul.

Muktedi, este cel ce nu a ajuns la formula de început.

Mesbuk, este cel ce nu ajunge imamul la prima unitate de rugăciune.

Lahik, este cel ce a început rugăciunea cu imamul, dar după aceea a fost nevoit să-şi strice abluțiunea. Va face abluțiunea şi va intra din nou în rugăciune. Acesta, ca şi înainte nu va recita nimic şi va spune rugile de la plecăciuni şi prosternări. Dacă în tot acest timp nu a rostit o vorbă lumească, se consideră ca şi cum ar urma imamul în rugăciune. Însă, după ce părăseşte moscheea va trebui să facă abluțiunea în cel mai apropiat loc. S-a declarat că dacă se îndepărtează rugăciunea sa s-ar anula.

Mesbuk, adică cel ce nu ajunge la prima unitate de rugăciune, după ce imamul dă selam în ambele părți, se va ridica în picioare şi va continua rugăciunea cu unitățile la care nu a ajuns.

Va recita din Coran ca şi cum ar împlini prima unitate de rugăciune, apoi pe a doua şi după aceea pe a treia. Pozițiile de aşezare le va face începând de la sfârşit, mai întâi pe cea de la a patra unitate, apoi cea de la a treia unitate şi apoi pe cea de la a doua unitate. Spre exemplu; cineva care ajunge la a patra unitate de rugăciune, după ce imamul va da selam se va ridica, la prima şi a doua unitate de rugăciune va recita Fatiha şi sură scurtă. La prima unitate se va aşeza. La a doua nu se va aşeza.

Cinci lucruri pe care dacă nu le face imamul, nu le face nici grupul

1.-Dacă imamul nu recită ruga kunut, nu va recita nici grupul.

2.- Dacă imamul nu rostește tekbirurile la rugăciunile de sărbătoare, nu o va face nici grupul.

3.-Dacă imamul nu se aşează la a doua unitate a unei rugăciuni de patru unități, nu se va aşeza nici grupul.

4.-Dacă imamul recită versete de sejde, dar nu face prosternarea tilavet, nu va face nici grupul.

5.-Dacă imamul nu face prosternarea de corectare, nu va face nici grupul.

Patru lucruri pe care dacă le va face imamul, grupul nu le va face

1.-Dacă imamul va face mai mult de două prosternări, grupul nu va face.

2.-Dacă imamul la rugăciunea de sărbătoare va rosti mai mult de trei tekbiruri la o unitate de rugăciune, grupul nu va face.

3.-Dacă imamul va rosti mai mult de patru tekbiruri la rugăciunea de înmormântare, grupul nu va face.

4.-Dacă imamul se va ridica la cea de-a cincea unitate de rugăciune, grupul nu se va ridica, va aştepta imamul şi vor face selam împreună.

Zece lucruri pe care dacă nu le face imamul, grupul le va face

1.-Ridicarea mâinilor la rostirea formulei de început (Allahu ekber).

2.-Recitarea rugii Subhaneke.

3.-Să spună Allahu ekber când merge la plecăciune.

4.-Rostirea de pomeniri la plecăciune.

5.-Rostirea de pomeniri la aplecarea şi ridicarea de la prostenări.

6.-Rostirea de pomeniri la prosternare.

7.-Dacă imamul nu rosteşte Semi'allahu, grupul va spune Rabbena lekel hamd.

8.-Să recite ruga Ettehiyyatu până la sfârşit.

9.-Să dea selam la sfârşitul rugăciunii.

10.-La sărbătoarea sacrificiului, după cele 23 de rugăciuni obligatorii, să rostească pomeniri, imediat după selam. Aceste 23 de pomeniri poartă denumirea de tekbir-i teșrik.

VIRTUȚILE POMENIRII DE ÎNCEPUT

Dacă o persoană rostește pomenirea de început, Allahu ekber, împreună cu imamul i se vor ierta păcatele, aşa cum se scutură frunzele copacilor toamna la bătaia vântului.

Într-o zi, când Profetul sallallahu aleyhi ve sellem împlinea rugăciunea, cineva nu a ajuns la pomenirea de început a rugăciunii de dimineață. Atunci acea persoană a eliberat un rob. Apoi a venit la Profet aleyhisselam şi l-a întrebat „O, Trimis al lui Allah! Eu astăzi nu am ajuns la pomenirea de început. Am eliberat un rob. Am reuşit, oare, să câştig aceeaşi recompensă cu cea pentru pomenirea de început?” Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îl întrebă pe Ebu Bekr-i Sîddîk ”radiyallahu anh”: **Tu ce spui despre pomenirea de început?**. Ebu Bekr-i Sîddîk spuse „O, Trimis al lui Allah! Dacă aş avea patruzeci de cămile şi toate ar fi încărcate cu bijuterii, pe care le-aş da milostenie nevoiaşilor, tot nu aş putea să primesc răsplata pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul”.

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: **O, Omer! Tu ce spui în această privință?** Hazreti Omer radiyallahu anh răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă aş avea cămile cât să umplu drumul de la Mekka la Medina şi acestea ar fi încărcate cu bijuterii pe care le-aş da pomană săracilor tot nu aş putea primi răsplata pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: **„O, Osman! Tu ce spui în privința pomenirii de început?”** la care hazreti

Osman radiyallahu anh răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă noaptea aş împlini două unități de rugăciune şi la fiecare unitate aş recita tot Coranul cel Sfânt, tot nu aş primi răsplata pomenirii de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem întrebă: **„O, Ali! Tu ce spui despre pomenirea de început?”** Hazreti Ali răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă între apus şi răsărit ar fi doar necredincioşi, dacă Domnul meu mi-ar da putere şi m-aş lupta cu toți, tot nu aş putea avea răsplata pomenirii de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: **O, poporul meu şi voi companionii mei! Dacă cele şapte ceruri şi pământuri ar fi hârtie şi râurile cerneală şi toți copacii ar fi creioane şi toți îngerii scribi şi ar scrie până în Ziua de Apoi, tot nu ar reuşi să scrie recompensa pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul.**

Povestire:
Moscheea din palat

Imamul Ebu Yusuf rahmetullahi teala aleyh, elevul imamului Ebu Hanife, era cadiu în timpul califului Harun Raşid. Într-o zi, pe când Harun Raşid se afla lângă el, o persoană veni şi se plânse de o alta.Vizirul lui Harun Raşid afirmă că el este martor. Imamul Ebu Yusuf nu acceptă mărturia vizirului. Califul îl întrebă motivul. Imamul răspunse:

Într-o zi i-ați cerut să facă ceva, iar el v-a spus că este robul, sclavul vostru. Dacă a spus adevărul, atunci mărturia robului nu este valabilă. Dacă a mințit, atunci mărturia mincinosului nu este ascultată.

Califul întrebă atunci:

-Dacă depun eu mărturie, vei accepta?

-Nu, spuse imamul.

-De ce, întrebă califul.

-Tu nu-ți faci rugăciunile în comunitate, spuse.

-Eu sunt răspunzător de treburile musulmanilor, spuse califul.

Imamul spuse:

-Acolo unde trebuie să urmezi porunca Creatorului, nu poți să urmezi creaturile.

-Este adevărat, spuse califul şi porunci să fie construită o moschee în palat. Numi un imam şi un muezin şi apoi îşi împlini toate rugăciunile în comunitate.

RUGĂCIUNEA DE VINERI

Allahu teala a făcut ziua de vineri specială pentru musulmani. Este porunca lui Allahu teala ca vineri la prânz să se împlinească rugăciunea de vineri.

Allahu teala a spus în ultimele versete ale surei Jum'a: ”**O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah şi lăsați negoțul! Aceasta este o binefacere mai mare penru voi, dacă vreți să ştiți. Apoi, după ce Rugăciunea a fost împlinită, răspândiți-vă pe pamânt şi căutați harul lui Allahu teala şi pomeniți-L mult pe Allah, pentru ca voi să izbândiți!**

După rugăciune cine vrea poate pleca să muncească, cine vrea poate rămâne în moschee să împlinească rugăciuni, să citească Coran sau să se roage. Când intră timpul rugăciunii de vineri este păcat să faci negoț.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus în nenumărate hadisuri: (**Dacă un musulman, în ziua de vineri, va face îmbăierea rituală, va merge la rugăciunea de vineri, îi vor fi iertate păcatele din săptămâna respectivă şi pentru fiecare pas va primi binecuvântare).**

(Allahu teala va pecetlui inimile celor ce nu împlinesc rugăciunea de vineri. Aceştia vor fi fără apărare).

(Cea mai prețioasă dintre zile este ziua de vineri. Ziua de vineri este mai presus decât zilele de sărbătoare şi aşura. Ziua de vineri este sărbătoarea dreptcredincioşilor atât pe pământ cât şi în Rai).

(Dacă o persoană nu împlineşte rugăciunea de vineri timp de trei vineri la rând, fără a avea o scuză, Allahu teala îi va pecetlui inima. Adică nu va mai putea împlini fapte bune).

(Există un moment după rugăciunea de vineri, în care ruga dreptcredinciosului nu este niciodată refuzată.)

(Dacă după rugăciunea de vineri se recită sau se citeşte de şapte ori sura Ihlas şi surele Nas şi Felak, Allahu teala îl va feri pe cel ce recită sau citeşte de nenorociri, lucruri rele şi necazuri, de-a lungul unei săptămâni).

(Aşa cum ziua de sâmbătă le-a fost dată evreilor, cea de duminică nazaritenilor [creştinilor], ziua de vineri le-a fost dată musulmanilor. Pentru musulmani sunt binefaceri, belşug şi virtuți).

Pentru actele de credință împlinite vineri se vor primi recompense cel puțin de două ori mai mari decât pentru cele împlinite în celelalte zile. La fel şi păcatele înfăptuite în ziua vineri se vor scrie de două ori.

În ziua de vineri sufletele se vor aduna şi se vor cunoaşte între ele. Se vor vizita mormintele. În această zi se va opri pedeapsa mormântului. Conform unora dintre învățați, pedeapsa dreptcredinciosului nu va mai începe. Însă pedeapsa necredinciosului va dura până în Ziua de Apoi, fiind oprită în luna Ramazan şi zilele de vineri. Dreptcredincioşii ce mor în această zi şi această noapte nu vor avea parte de pedeapsa mormântului. În ziua de vineri Iadul nu este atât de fierbinte. Profetul Adem aleyhisselam a fost creat în ziua de vineri. Tot în ziua de vineri a fost scos din Rai. Cei ce se vor afla în Rai îl vor vedea pe Allahu teala în ziua de vineri.

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII DE VINERI

În ziua de vineri se împlinesc şaisprezece unități de rugăciune. Două dintre acestea sunt obligatorii. Este o obligație mai puternică decât rugăciunea de amiază. Pentru ca rugăciunea de vineri să fie obligatorie sunt două categorii de condiții**:**

1**.-** Condiții reale, de validare a rugăciunii de vineri.

2.-Condiții indispensabile.

Condițiile pentru ca rugăciunea de vineri să fie valabilă sunt în număr de şapte:

1.-Locul împlinirii rugăciunii de vineri trebuie să fie în oraş. (Oraşul este locul a cărui comunitate nu poate încăpea în cea mai mare moschee.)

2.-Rugăciunea să fie oficiată cu aprobarea conducătorului statului sau prefectului. Oratorul, imamul desemnat de aceştia poate alege pe altcineva în locul său.

3.-Să fie împlinită în timpul rugăciunii de vineri.

4.-În acest rimp să se țină predica. [Învățații musulmani, au spus că aceasta se aseamănă cu începerea rugăciunii prin rostirea formulei Allahu ekber.

Cele două predici trebuie ținute doar în limba arabă. Oratorul, va rosti în gând E'uzu, apoi va rosti cu voce tare mulțumiri şi slăviri lui Allahu teala, va rosti mărturisirea de credință, va aduce pomeniri şi binecuvântări asupra Profetului. Apoi va aminti lucrurile ce aduc binecuvântări şi atrag păcatele şi va citi versete din Coran. Se va aşeza şi se va ridica. Va citi a doua predică şi în locul predicii se va ruga pentru dreptcredincioşi. Este dintre faptele acceptate să amintească numele celor patru califi. Este nepermisă amestecarea cuvintelor lumeşti în predică. Predica nu trebuie să fie ca o conferință sau ca un discurs. Este dintre tradițiile Profetului ca predica să fie scurtă, prelungirea ei fiind neagreată.]

5.-Predica să fie citită înainte de rugăciune.

6.-Împlinirea rugăciunii de vineri în comunitate.

7.-Locul unde se oficiază rugăciunea de vineri să fie deschis pentru toată lumea.

Condițiile indispensabile ale rugăciunii de vineri sunt în număr de nouă:

1.-Persoana ce împlineşte rugăciune de vineri să fie rezidentă, să locuiască în oraş. Pentru musafiri, călători nu este obligatorie.

2.-Să fie sănătos. Pentru cel bolnav, pentru cel ce are în grijă un bolnav şi nu îl poate lăsa singur şi pentru bătrâni nu este obligatorie.

3.-Să fie liber.

4.-Să fie bărbat. Pentru femei nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

5.-Să fie responsabil, adică să fi ajuns la pubertate şi să fie rațional.

6.-Să nu fie orb. Chiar dacă are un însoțitor, pentru orb nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

7.-Să se poată deplasa .Chiar dacă are un mijloc de transport, pentru persoanele paralizate şi invalide nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

8.-Să nu fie prizonier, să nu se teamă de duşmani, de cei răi şi de guvern.

9.-Să nu fie foarte frig, zăpadă foarte mare, furtună sau ploaie foarte puternică.

Cum se împlineşte rugăciunea de vineri?

În ziua de vineri, când se cheamă la rugăciunea de amiază, se va împlini rugăciunea de vineri care are şaisprezece unități.Aceste sunt în ordinea următoare:

1.-Întâi se vor împlini primele patru unități tradiționale ale rugăciunii de vineri. Această rugăciune tradițională se va împlini ca şi prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază. Pentru aceasta se va mărturisi intenția în felul următor: ”Mărturisesc intenția să împlinesc, pentru voia lui Allahu teala, prima tradiție a rugăciunii de vineri, mă îndrept spre kibla.”

2.-Apoi se va citi în moschee cea de-a doua chemare la rugăciune şi predica.

3.-După citirea predicii, se va citi ikamet şi se vor împlini în grup, cele două unități obligatorii ale rugăciunii de vineri.

4.-După împlinirea rugăciunii obligatorii se va împlini ultima rugăciunea tradițională de patru unități. Aceasta se va face la fel ca prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază.

5.-Apoi se va mărturisi intenția pentru rugăciunea de amiază astfel: ”Mărturisesc intenția de a împlini ultima rugăciune obligatorie de amiază care este obligație pentru mine şi pe care nu am putut-o împlini.” şi se va împlini rugăciunea de amiază. Împlinirea acestei rugăciuni de patru unități este la fel cu rugăciunea obligatorie de amiază.

6.-Apoi se vor împlini cele două unități tradiționale ale rugăciunii de amiază. Se împlineşte la fel cu rugăciunea tradițională de dimineață.

7.-După aceea se va recita Ayetel-kursi şi pomenirile, iar apoi se va face ruga.

Tradițiile şi comportamentul zilei de vineri

1.-Să întâmpini ziua de vineri începând cu seara zilei de joi.

2.-Să se facă îmbăierea rituală în ziua de vineri.

3.-Să te tunzi. Să se scurteze barba, care este mai lungă de o palmă şi unghiile. Să se îmbrace haine curate.

4.-Să se meargă pe cât posibil devreme la rugăciunea de vineri.

5.-Să nu se agațe de umerii celorlalți pentru a trece în primul rând.

6.-În moschee să nu se treacă prin fața celui ce este la rugăciune.

7.-După ce imamul trece să citească predica, să nu se mai vorbească, să nu se răspundă nici măcar prin semne celui ce vorbeşte şi să nu se repete după chemarea la rugăciune.

8.-Recitarea după rugăciunea de vineri a surelor Fatiha, Kafirun, Ihlas, Nas, Felak de şapte ori.

9.-Să se rămână în moschee până la rugăciunea de după-amiază şi să împlinească acte de credință.

10.-Să se asculte predicile şi lecțiile învățaților ce relatează din scrierile învățaților musulmani.

11.-Ziua de vineri să fie petrecută împlinind acte de credință.

12.-Aducerea de pomeniri Profetului în ziua de vineri.

13.-Citirea Coranului Sfânt. Citirea surei Kehf.

14.-Să se dea pomană.

15.-Vizitarea părinților sau a mormintelor lor.

16.-Să se pregătească mâncare mai multă şi să se pregătească dulciuri.

17.-Să se împlinească multe rugăciuni. Cei ce au rugăciuni restante să-şi recupereze aceste rugăciuni.

RUGĂCIUNILE DE SĂRBĂTOARE

În prima zi a lunii Şevval este sfârşitul postului, adică prima zi a Sărbătorii de Ramazan, iar în cea de-a zecea zi a lunii Zilhijje este prima zi a Sărbătorii Sacrificiului. În aceste două zile, după ce răsare soarele şi iese

timpul interzis, este necesar ca bărbații să împlinească rugăciunea de sărbătoare de două unități.

Condițiile rugăciunilor de sărbătoare sunt la fel cu condițiile rugăciunii de vineri. Însă la acestea predica este tradiție şi se citeşte după rugăciune.

Sunt considerate fapte agreate consumarea dulciurilor [curmale sau zahăr] înaintea rugăciunii de sărbătoare de Ramazan, îmbăierea rituală, folosirea misvakului, să dai pomana fitr înaintea rugăciunii de sărbătoare, să te îmbraci cu cele mai bune haine, iar pe drum să rosteşti încet „Allahu ekber”.

Sunt considerate fapte agreate să nu mănânci nimic înaintea rugăciunii de sărbătoarea sacrificiului, să mănânci din carnea animalului sacrificat după rugăciune, să rosteşti cu voce tare „Allahu ekber” pe drumul către moschee, cel ce nu poate va rosti cu voce joasă.

Rugăciunile de sărbătoare sunt de două unități. Se împlinesc în grup, nu se fac individual.

Cum se împlineşte rugăciunea de sărbătoare?

1.-Mai întâi se va mărturisi intenția astfel: ”Intenționez să împlinesc rugăciunea de sărbătoare necesară şi să urmez imamul prezent”. Se va recita „**Subhaneke”.**

2.-După Subhaneke, se vor ridica mâinile în dreptul urechilor de trei ori rostind tekbir, după prima şi cea de-a doua ridicare, mâinile se vor lăsa libere, iar după cea de-a treia se vor împreuna sub abdomen. Imamul va recita Fatiha apoi o sură după care împreună se vor apleca pentru plecăciune.

3.- La a doua unitate de rugăciune imamul va recita mai întâi Fatiha şi o sură. Apoi va ridica ambele mâini în dreptul urechilor rostind tekbir. La a treia ridicare mâinile se vor lăsa libere. La al patrulea tekbir nu se vor mai ridica mâinile şi se va merge la plecăciune. Se poate memora pe scurt astfel: **De două ori laşi liber, o dată împreunezi, de trei ori laşi liber, o dată te apleci!**

Teşrik Tekbirleri:

Este necesar ca atât pelerinii cât şi cei ce nu împlinesc pelerinajul, femei sau bărbați, cei ce împlinesc rugăciunea individual sau în grup să rostească o dată teşrik tekbiri după rugăciunea obligatorie, imediat după selam, începând de la rugăciunea de dimineață a zilei dinaintea sărbătorii sacrificiului şi până în cea de-a patra zi a sărbătorii la rugăciunea de după-amiază.

Nu se vor rosti teşrik tekbirleri după rugăciunea de înmormântare şi de asemenea nu este nevoie să fie rostite după ieşirea din moschee sau după ce s-a vorbit.

Dacă imamul uită să rostească tekbir, grupul va rosti. Bărbații pot spune cu voce tare. Femeile însă, vor spune încet.

Teşrik tekbiri:

„ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER. LA ILAHE ILLALLAH VALLAHU EKBER. ALLAHU EKBER VE LILLAHILHAMD."

PREGĂTIREA PENTRU MOARTE

Cea mai bună povață pentru om este să-şi amintească de moarte. Face parte din tradiția Profetului ca cel credincios să-şi amintească mereu de moarte. Amintirea morții este un motiv să îndeplineşti poruncile şi să te fereşti de ceea ce este interzis. Aceasta micşorează îndrăzneala de a împlini păcate. Preaiubitul nostru Profet sallallahu aleyhi ve sellem a spus: (**Amintiți-vă mult de moarte, cea care nimiceşte poftele şi pune capăt distracțiilor).** Unii dintre mai marii religiei noastre obişnuiau să se gândească la moarte în fiecare zi. Muhammed Behaeddin-i Buhari, unul dintre dreptcredincioşii iubiți de Allahu teala, se gândea de douăzeci de ori pe zi că a murit şi că este aşezat în mormânt.

Dorința de a trăi cât mai mult înseamnă să îți doreşti o viață lungă. Să îți doreşti o viață lungă pentru a împlini cât mai multe acte de credință sau pentru a ți-o petrece în slujba lui Allah, nu înseamnă că îți doreşti să trăieşti cât mai mult posibil. Cei ce îşi doresc asta nu îşi pot împlini actele

de adorare la timp. Vor renunța să se mai căiască. Inimile li se vor împietri. Vor uita de moarte. Nu vor învăța nimic din sfaturi şi predici.

Cel ce îşi doreşte să trăiască cât mai mult îşi va petrece viața în încercarea de a atinge ranguri înalte în această lume şi de a aduna averi lumeşti, uitând de lumea de apoi și gândindu-se doar la pofte şi plăceri.

În hadisuri se relatează:

”Muriți înainte de a veni moartea la voi. Trageți-vă la răspundere înainte de a fi traşi la răspundere!”

”Dacă şi animalele ar fi ştiut ce urmează după moarte, aşa cum ştiți voi, nu ați mai fi găsit animale grase pentru mâncare.”

”Cel ce se gândeşte la moarte zi şi noapte, va fi împreună cu martirii în Ziua judecății de apoi.”

Motivele acestei dorințe de a trăi mult sunt iubirea plăcerilor lumeşti, uitarea morții şi falsa încredere în sănătatea şi tinerețea sa. Pentru a scăpa de această boală, trebuie mai întâi să nimiceşti aceste motive. Trebuie să te gândeşti că moartea poate veni în orice moment. Trebuie să înveți prejudiciile dorinței unei vieți lungi şi binefacerile de a te gândi la moarte. Într-un hadis se relatează:

”Amintiți-vă mult de moarte. Amintirea ei vă va feri de a face păcate şi în ziua de apoi va fi motiv de a evita ceea ce este dăunător.”

Ce este moartea?

Moartea nu înseamnă să dispari pur şi simplu. Moartea înseamnă sfârşitul comuniunii sufletului cu trupul, despărțirea corpului de suflet. Moartea înseamnă trecerea de la un stadiu la altul, precum mutarea dintr-o casă în altă casă. Omer bin Abdulaziz a spus (Voi ați fost creați pentru nemurire, pentru infinit. Însă, vă mutați dintr-o casă în alta). Pentru drept credincios moartea este un dar, o binecuvântare. Pentru cel păcătos ea este o nenorocire. Omul nu își vrea moartea. Cu toate că moartea este mai bună decât sedițiunea. Omului îi place să trăiască. Cu toate că moartea este mai bună pentru el. Dreptcredinciosul se va elibera de chinurile şi truda acestei lumi prin moarte. Prin moartea celor răi, a tiranilor, se eliberează oamenii şi țările. La moartea unui om rău s-au spus următoarele versuri:

Nici el nu a fost liniştit, nici lumii nu i-a dat pace,
S-a prăbuşit din această lume, să reziste cei din morminte.

Despărțirea sufletului dreptcredinciosului de trup este ca eliberarea prizonierului din închisoare. Acesta nu-şi mai doreşte reîntoarcerea în această lume după moarte. Doar martirii îşi doresc să revină în această lume penru a fi martirizați din nou. Moartea este un dar pentru orice musulman. Credința unui om va fi apărată doar de mormânt. Viața din mormânt se aseamănă ori cu grădinile Raiului, ori cu gropile Iadului.

Moartea este inevitabilă

Este posibil să scapi de moarte? Bineînțeles că nu. Nimeni nu poate să facă posibil să trăiască măcar o secundă în plus. Cel căruia îi vine ceasul, moare. Aceasta se întâmplă într-o secundă, cât clipeşti din ochi. În Coranul cel Sfânt într-un verset se zice: ”**Şi când le vine lor ceasul morții, nu pot ei să-l întârzie sau să-l facă să vină mai repede”.**

Omul îşi lasă averea, familia şi moare acolo unde i-a sortit Allahu teala.

Allahu teala ştie de câte ori respirăm noi pe zi. Nu există nimic pe care să nu îl ştie. Dacă ți-ai mărturisit credința şi ți-ai petrecut viața adorându-l pe Allahu teala, atunci vei avea un sfârşit fericit. Allahu teala îi va spune lui Azrail aleyhisselam: ”**Ia-le viața uşor celor pe care îi iubesc şi greu duşmanilor mei!”** Ce veste minunată pentru credincioşi. Şi ce nenorocire pentru cei ce nu au credință.

RUGĂCIUNEA DE ÎNMORMÂNTARE

Este obligație compensatorie pentru bărbați, sau pentru femei în absența bărbaților, să împlinească rugăciunea de înmormântare, la moartea unui musulman. Rugăciunea de înmormântare este rugăciune pentru Allahu teala, şi rugă pentru cel decedat. Cel ce nu acordă atenție acestei chestiuni îşi poate pierde credința.

Condițiile rugăciunii de înmormântare

1.-Persoana decedată să fie musulmană.

2.-Să fie spălată. Cel îngropat fără a fi spălat, va fi scos şi spălat dacă nu s-a aruncat pământ pe el şi abia apoi se va face rugăciunea de înmormântare. Locul unde se află persoana decedată şi imamul trebuie să fie curat.

3.-Persoana decedată să se afle complet sau cu jumătatea corpului, cu capul sau mai mult din jumătatea corpului fără cap, în fața imamului.

4.-Persoana decedată trebuie aşezată jos sau în apropiere, ținută pe brațe sau aşezată pe pietre. Capul său va fi aşezat în dreapta imamului şi picioarele în stânga. Este păcat să se procedeze invers.

5.-Persoana decedată trebuie să fie gata pregătită în fața imamului.

6.-Atât părțile avret ale decedatului cât şi cele ale imamului trebuie să fie acoperite.

Obligațiile rugăciunii de înmormântare

1.-Să se rostească tekbir de patru ori.

2.-Să se împlinească în picioare.

Tradițiile rugăciunii de înmormântare

1.-Să se recite Subhaneke.

2.-Să se aducă pomeniri Profetului.

3.-Să se rostească rugile ştiute, din cele indicate pentru iertarea şi izbăvirea celui decedat, a celui ce face rugăciunea şi a tuturor musulmanilor.

Rugăciunea de înmormântare nu se împlinește în moschee.

Copilului viu, ce moare după naştere, i se va pune numele, va fi spălat, va fi învelit în giulgiu şi apoi i se va face rugăciunea de înmormântare.

Pentru transportarea sicriului se va ține de cele patru mânere ale acestuia. Mai întâi se va lua partea dinspre capul celui decedat pe umărul drept, apoi partea dinspre picioare pe umărul drept, apoi partea dinspre cap pe umărul stâng şi partea dinspre picioare pe umărul stâng şi se va duce fiecare câte zece paşi. Când se ajunge la mormânt, nimeni nu se va aşeza până când sicriul nu va fi coborât de pe umeri. În timpul înmormântării cei ce nu au treabă se pot aşeza.

Cum se împlineşte rugăciunea de înmormântare?

La rugăciunea de înmormântare fiecare din cele patru tekbiruri este ca o unitate de rugăciune. Dintre cele patru tekbiruri doar la primul se vor ridica mâinile în dreptul urechilor. La celelalte trei nu se vor ridica.

1.-După ce se rosteşte primul tekbir, mâinile se vor împreuna, se va recita Subhaneke şi în timpul recitării se va spune şi **vejelle senauke.** Nu se va recita Fatiha.

2.-După cel de-al doilea tekbir se vor rosti pomenirile aduse Profetului ce se rostesc în poziția de şedere, adică Allahumme salli, Allahumme barik.

3.-După cel de-al treilea tekbir se va spune ruga de înmormântare. [În locul acestei rugi se poate spune şi **„Rabbena ati-na..."** sau doar **Allahummagfirleh** sau se poate recita **Fatiha-i șerife** cu intenția de rugă.]

4.-După al patrulea tekbir se va da imediat selam spre dreapta şi apoi spre stânga. Se dă selam cu intenția de a da selam pentru grup şi pentru persoana decedată.

Imamul va rosti cu voce tare doar tekbirurile şi selamul, în rest el recitând cu voce joasă.

După rugăciunea de înmormântare nu este permis să se rostească rugi lângă sicriu. Este faptă neagreată.

RUGĂCIUNEA TERAVIH

Rugăciunea teravih este tradiție pentru bărbați şi femei. Se împlineşte în fiecare noapte a lunii Ramazan. Împlinirea sa în comunitate este obligație compensatorie. Timpul său este după rugăciunea de seară şi înaintea rugăciunii vitr. Se poate împlini şi după rugăciunea vitr. Spre exemplu, cel ce ajunge doar la o parte din rugăciunea teravih, împlineşte rugăciunea vitr cu imamul şi împlineşte unitățile de rugăciune neîmplinite din rugăciunea teravih după rugăciunea vitr.

Rugăciunea teravih rămasă restantă nu se va recupera. Dacă se recuperează va fi rugăciune facultativă, nu va fi teravih.

Rugăciunea teravih are douăzeci de unități.

Cum se împlinește rugăciunea teravih?

Rugăciunea vitr se împlineşte în grup doar în luna Ramazan. Este de preferat ca rugăciune teravih să se împlinească dând selam de zece ori, la fiecare două unități de rugăciune şi după fiecare patru unități să se facă o pauză în care să se rostească pomeniri (tesbih). Cei ce au rugăciuni restante le vor împlini pe acestea în locul rugăciunilor tradiționale şi a rugăciunii teravih, încerca să termine de recuperat şi abia apoi vor începe să împlinească aceste rugăciuni.

Rugăciunea teravih poate fi împlinită şi acasă individual, în timp ce alții o împlinesc la moschee în grup. Aceasta nu este un păcat, însă nu se va primi răsplata rugăciunii în grup împlinită la moschee. Dacă se va împlini această rugăciune acasă împreună cu încă o persoană sau mai multe, va primi răsplată de douăzeci şi şapte de ori mai mare decât dacă ar împlini rugăciunea individual. Este mai bine să se mărturisească intenția împlinirii rugăciunii la fiecare tekbir de început. Cei ce nu împlinesc rugăciunea de seară (yatsi) în grup nu pot împlini nici rugăciunea teravih în grup. Cel ce nu împlineşte rugăciunea de seară în grup, poate face rugăciunea obligatorie de seară individual şi apoi se va alătura grupului pentru rugăciunea teravih.

Al Cincilea Capitol
RUGĂCIUNEA ÎN CĂLĂTORIE

Persoana care aparţine şcolii religioase Hanefi, care va călători pe o distanţă de o sută patru kilometri sau mai mare, unde intenţionează să rămână mai puţin de cincisprezece zile, este considerată musafir.

Musafir sau seferi, înseamnă să fi călător. Cel ce se află în călătorie va împlini două unităţi de rugăciune în locul rugăciunilor de patru unităţi. Dacă va urma un imam rezident va împlini rugăciunea tot de patru unităţi. Dacă imamul va fi cel ce se află în călătorie atunci va da selam după a doua unitate de rugăciune, iar grupul ce l-a urmat va mai împlini două unităţi de rugăciune pentru a termina.

Călătorul poate face mesh peste mest trei zile şi trei nopţi. Îşi poate strica postul. Dacă este confortabil este mai bine pentru el să nu-şi strice postul. Nu este necesar pentru el să sacrifice un animal. De asemenea rugăciunea de vineri nu este obligatorie pentru cel aflat în călătorie.

Dacă se pleacă în călătorie la sfârşitul timpului de rugăciune şi nu s-a împlinit rugăciunea respectivă, aceasta se va face de două unităţi. Însă, cel ce se întoarce din călătorie la sfârşitul timpului de rugăciune şi nu a împlinit rugăciunea respectivă, va face patru unităţi.

În cartea **Ni'met-i Islam** se relatează: Chiar dacă ai putere să împlineşti rugăciunile facultative în picioare este permis oriunde şi oricând să le împlinești stând. Când se împlinesc stând se va apleca cu corpul pentru plecăciune. Iar pentru prosternare se va atinge solul cu capul. Însă, dacă nu are vreun ozr, cel ce împlineşte rugăciunile facultative stând va primi jumătate din răsplata celui ce împlineşte rugăciunea în picioare. Tradiţiile celor cinci rugăciuni zilnice şi rugăciunea teravih sunt rugăciuni facultative. Pe drum, adică în afara oraşului, satului, este permisă împlinirea rugăciunii pe animalul de transport. Nu este necesar să se îndrepte spre direcţia de rugăciune şi nici să se meargă la plecăciune şi la prosternare. Se va împlini rugăciunea prin semnificaţie. Adică pentru plecăciune, se va apleca puţin corpul. Pentru prosternare se va apleca mai mult. Chiar dacă este o cantitate mare de murdărie pe animal, aceasta nu va împiedica rugăciunea, când eşti pe animal. Este permis pentru cel ce

obosește în timpul rugăciunii facultative, să se sprijine de baston, perete sau de un alt om. Nu este valabilă rugăciunea împlinită în timpul mersului, acesta anulând rugăciunea.

Nu este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii şi a celor necesare, pe animal, fără a exista un zaruret. Motivele care sunt acceptate pentru împlinirea rugăciunilor pe animal sunt: aflarea în pericol a propriei vieți, a bunurilor şi a animalului său, pericolul de furt în cazul coborârii de pe animal a bunurilor de pe animal sau de lângă el, ori a animalului, animale fioroase, duşmani, dacă jos este noroi, dacă plouă, dacă celui bolnav urcând şi coborând de pe animal i se va întârzia însănătoşirea sau se va îmbolnăvi mai rău, dacă se va afla în pericol nefiind aşteptat de prieteni, dacă după coborâre nu se va mai putea urca singur pe animal. Dacă este posibil se va întoarce animalul spre direcția de rugăciune şi apoi se va împlini rugăciunea. Dacă nu este posibil va împlini rugăciunea spre direcția de deplasare. La fel se va proceda şi în cazul împlinirii rugăciunii în coşurile de pe spatele animalelor. Dacă se va opri animalul şi se va aşeza sub acest coş un stâlp, va fi precum o masă sau o canapea şi se va considera că se împlineşte rugăciunea pe sol. Va trebui atunci să împlinească rugăciunea în picioare îndreptat spre qibla. Cel ce poate coborî nu-şi va împlini rugăciunile obilgatorii în coş.

Rugăciunea pe vapor se împlineşte aşa cum Profetul sallallahu aleyhi ve sellem l-a învățat pe Jafer-i Tayyar, în timpul emigrării în Etiopia, astfel: Pe corabia care este în mişcare, dacă nu există un motiv anume se vor împlini şi rugăciunile obligatorii şi cele necesare. Pe corabie se poate împlini rugăciunea în grup. Pe corabia în mişcare, nu este permisă împlinirea rugăciunilor prin intenție, ci se vor efectua plecăciunile şi prosternările. De asemenea, persoana care împlinește rugăciunea trebuie să se îndrepte spre direcția de rugăciune. La începutul rugăciunii se va îndrepta spre qibla. Dacă corabia se întoarce şi persoana ce împlineşte rugăciunea se va întoarce spre qibla, de asemenea. De asemenea pe vapor este necesară şi curățirea de murdărie. Conform imamului Ebu Hanife este permisă împlinirea rugăciunii obligatorii stând, pe vapor, chiar dacă nu există motiv.

Vaporul ancorat în larg care se leagănă foarte tare este considerat ca un vapor în mişcare. Dacă se leagănă puţin atunci este considerat ca un vapor ancorat la mal. Pe vaporul ancorat la mal rugăciunile obligatorii nu se vor împlini stând. Dacă este posibil să se coboare pe mal, nu este acceptat să se împlinească rugăciunea în picioare pe vas ci trebuie să se coboare pe mal. Dacă există pericolul pierderii bunurilor sau a vieţii, ori al plecării vasului, este permisă împlinirea rugăciunii pe vas în picioare.

Ibni Abidin spune: (Împlinirea rugăciunii în căruţa cu două roţi, ce nu stă în echilibru fără a fi legată de un animal este ca împlinirea rugăciunii pe animal atât când se află în repaus cât şi în mişcare. Căruţa cu patru roţi (maşina) în repaus este ca o masă, ca un pat din lemn. În timpul deplasării, conform motivelor indicate mai sus, se poate împlini în ea rugăciunea obligatorie. Se va opri maşina şi se va împlini rugăciunea îndreptându-se către qibla. Dacă nu se poate opri atunci se va împlini ca în cazul vaporului în mişcare. Cel ce nu se poate îndrepta spre qibla în timpul deplasării se va conforma orientării religioase Şafi'i şi va împlini două rugăciuni împreună. Dacă nici asta nu este posibil, atunci îndreptarea spre qibla se va anula. Nu este acceptat pentru nimeni să împlinească rugăciunea prin intenţie stând pe scaun sau pe canapea. Împlinirea rugăciunii în avion sau autobuz este la fel cu rugăciunea împlinită în maşină.

Nu este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii şi necesare pe animal, în absenţa unei necesităţi. Trebuie oprite mijloacele de transport şi împlinite rugăciunile în picioare, îndreptaţi către qibla. De aceea înainte de a urca în mijlocul de transport trebuie luate măsurile necesare.

Cel aflat în călătorie, în tren sau pe vapor, trebuie să aşeze o busolă lângă locul de prosternare, la rugăciunile obligatorii. Pe măsură ce trenul sau vaporul îşi schimbă direcţia şi el se va întoarce spre qibla. În momentul în care pieptul său nu se mai află spre direcţia de rugăciune, rugăciunea va fi anulată. Deoarece cei ce călătoresc cu autobuzul, trenul sau pe marea agitată nu se pot îndrepta către qibla şi rugăciunile obligatorii nu vor fi valabile, aceştia în timpul călătoriei vor proceda conform orientării Şafi'i şi vor împlini rugăciunea de amiază împreună cu cea de după-amiază şi pe cea de apus cu cea de seară. Adică, în călătorie, aceste rugăciuni se vor împlini una după alta. Deoarece, conform orientării Şafi'i în timpul unei

călătorii mai lungi de 80 de kilometri este permis ca rugăciunea de după-amiază să se împlinească în timpul rugăciunii de amiază şi cea de seară în timpul rugăciunii de apus, sau să se întârzie rugăciunea de amiază până la timpul rugăciunii de după-amiază şi rugăciunea de apus până la timpul rugăciunii de seară. De aceea cel ce aparţine şcolii religioase Hanefi dar nu se poate îndrepta spre qibla în timpul călătoriei, când poposeşte undeva, în timpul rugăciunii de amiază va împlini imediat şi rugăciunea de după-amiază, când poposeşte noaptea la timpul rugăciunii de seară va împlini rugăciunea de apus şi imediat şi pe cea de seară. Când va mărturisi intenţia pentru aceste patru rugăciuni va trebui să se gândescă astfel (**Împlinesc rugăciunea conform orientării religioase Şafi'i**), adică să îşi treacă această intenţie prin inimă. Înaintea ieşirii în călătorie sau după încheierea ei nu se vor mai împlini două timpuri de rugăciune împreună.

RUGĂCIUNEA ÎN CAZ DE BOALĂ

Dacă ceea ce anulează abluţiunea iese din corp şi este continuu se numeşte ozr, scuză. Persoana care urinează, are diaree, scapă gaze, sângerează nazal, căreia îi curge sânge sau limfă din rană, căreia îi curg lacrimile din cauza durerii sau a umflării ochilor, în mod continuu, de-a lungul unui timp de rugăciune şi femeia care are sângerare vaginală mai puţin de 3 zile şi mai mult de 10 zile sunt considerate scuzate. Trebuie să încerce să oprească aceste scurgeri prin medicaţie, prin astuparea canalelor respective şi prin împlinirea rugăciunii stând sau prin intenţie. Bărbatul care suferă de incontinenţă urinară va folosi un tampon de vată ca un fitil cu care va astupa canalul urinar. Tamponul va absorbi urina ce curge şi o va împiedica să picure în afară. Astfel abluţiunea nu se va anula. La urinare tamponul va fi eliminat de la sine. Dacă pierderea de urină este mare atunci tamponul se va umezi, surplusul va ieşi în afară şi abluţiunea se va anula. Trebuie ca urina care se prelinge să nu murdărească lenjeria. Femeile trebuie să folosească mereu o bucată de material numită Kursuf. Dacă nu pot opri scurgerile astfel, atunci vor face abluţiunea la fiecare timp de rugăciune. Cei ce au o scuză pot împlini cu o abluţiune rugăciunile obligatorii, facultative şi restante în cadrul unui timp de rugăciune. Ei pot

ține Coranul în mână. La ieşirea timpului de rugăciune abluțiunea se va anula. De asemenea abluțiunea se poate anula şi înaintea ieşirii timpului de rugăciune din alte motive decât handicapul respectiv. Spre exemplu, dacă îi sângerează o nară şi după ce face abluțiunea începe să sângereze şi cealaltă, i se anulează abluțiunea. Pentru a fi scuzat trebuie ca ceea ce anulează abluțiunea să fie continuu de-a lungul unui timp de rugăciune. Dacă se ia abluțiunea şi nu există scurgeri cât se împlineşte rugăciunea obligatorie nu se consideră scuză. Conform orientării Maliki se consideră scuză chiar şi dacă se scurge o picătură. Cel ce este scuzat, dacă şi la celelalte timpuri de rugăciune are scurgere chiar şi o picătură, o dată, va fi considerat în continuare scuzat. Dacă pe parcursul unui timp de rugăciune, nu are nici o scurgere, atunci nu mai este scuzat. Dacă murdăria ce motivează handicapul pătează hainele pe o porțiune mai mare de o monedă, locul trebuie spălat, dacă se poate împiedica murdărirea din nou.

Cel ce se teme că se va îmbolnăvi, ori că boala i se va agrava sau prelungi, va face teyemmum. Acest lucru trebuie indicat de un doctor musulman, drept sau în urma propriei experiențe. Se va accepta şi indicația unui doctor care nu este cunoscut ca fiind fasîk. Frigul, lipsa unui adăpost, lipsa unui loc de încălzire a apei, lipsa banilor pentru hamam pot fi motive de îmbolnăvire. Conform şcolii Hanefi cu un teyemmum se pot împlini mai multe rugăciuni obligatorii. Conform şcolii Şafi'i şi Maliki pentru fiecare rugăciune obligatorie se va face teyemmum separat.

Cel ce prezintă rană pe jumătate din membrul ce trebuie spălat în timpul abluțiunii va face teyemmum. Dacă rana este pe mai puțin din jumătatea membrului atunci se va spăla porțiunea sănătoasă, iar peste cea rănita se va face mesh. În timpul îmbăierii rituale, deoarece tot corpul este considerat un singur membru, se va face teyemmum dacă există rană pe jumătate din corp. Dacă rana este pe mai puțin din jumătatea corpului, atunci se va spăla porțiunea sănătoasă, iar peste răni se va face mesh. Dacă meshul peste răni este dăunător, atunci se va face mesh peste bandaj. Dacă şi acesta dăunează, atunci nu se va mai face mesh. Dacă în timpul abluțiunii sau îmbăierii rituale este dăunător să se facă mesh pe cap, se va renunța la mesh. Cel ce are eczemă sau rană pe mână şi nu poate folosi apa, va face teyemmum. Îşi va trece mâinile peste perete văruit, din piatră sau din

pământ. Cel ce are mâinile şi picioarele tăiate şi fața rănită va împlini rugăciunea fără abluțiune. Cel ce nu găseşte pe cineva să îi facă abluțiunea va face teyemmum. Copilul, robul şi persoana plătită sunt obligați să îl ajute. Poate cere ajutor şi de la alții. Însă aceştia nu sunt obligați să ajute. Nici soțul şi soția nu sunt obligați să se ajute la abluțiune.

Cel ce nu se poate spăla cu apă rece sau caldă, ce nu poate să facă mesh pe locul de unde s-a luat sânge, pe rană, furuncul, pe bandajul de pe osul rupt sau deplasat [vată, ghips, unguent], cel căruia i s-au pus lipitori, la abluțiune şi la îmbăierea rituală va face mesh, o dată, pe o porțiune mai mare de jumătate din locul pe care nu-l poate spăla. Dacă desfacerea bandajului dăunează rănii atunci porțiunile sănătoase de sub bandaj nu se vor spăla. Se va face mesh peste porțiunile de piele sănătoasă ce se văd printre bandaje. Nu este nevoie ca bandajul să fie aplicat având abluțiune. După ce se face mesh, chiar dacă se schimbă bandajul, sau se aplică un altul deasupra, nu mai este nevoie să se facă mesh peste cel nou.

Cel ce nu poate sta în picioare sau consideră că dacă stă în picioare boala i se va agrava, îşi va împlini rugăciunea stând, iar pentru plecăciune îşi va apleca corpul puțin. Apoi se va îndrepta, iar după aceea va face două prosternări. Va sta cum i se pare mai uşor. Poate sta în genunchi, sau cu picioarele încrucişate, ori sprijinit pe coapse cu mâinile împreunate în jurul genunchilor. Durerile de cap, de ochi sau de dinți se consideră boală. De asemenea teama de a fi văzut de duşmani este considerată tot scuză. Şi cel ce îşi strică postul, abluțiunea, în picioare, va împlini rugăciunea, stând. Cel ce poate sta în picioare sprijinit, va face rugăciunea sprijinindu-se. Cel ce nu poate sta prea mult în picioare va spune pomenirea de început în picioare şi când durerea va apărea va continua rugăciunea stând.

Cel ce nu poate face prosternarea, va recita din Coran în picioare, iar plecăciunile şi prosternările le va face stând, prin intenție. Stând, se va apleca pentru plecăciune puțin, iar pentru prosternare mai mult. Cel ce nu-şi poate apleca corpul, îşi va apleca capul. Este faptă neagreată să se facă prosternare pe ceva, chiar dacă rugăciunea va fi valabilă pentru că s-a aplecat mai mult. Dacă este posibil să se împlinească rugăciunea stând sprijinit, nu este permis să se facă rugăciunea în poziție culcată. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a vizitat un bolnav. Când a văzut că acesta a luat

o pernă şi a făcut prosternarea pe ea, i-a luat-o. Bolnavul a ridicat atunci un lemn şi a făcut prosternarea pe el. I-a luat şi lemnul şi i-a zis: ”**Dacă eşti în putere, fă prosternarea jos! Dacă nu te poți apleca, nu ridica nimic până la nivelul feței tale pentru a face prosternarea pe el! Fă rugăciunea prin intenție şi apleacă-te la prosternare mai mult ca la plecăciune!”** Aşa cum s-a indicat în **Bahr-ur râik,** în sura Al-i Imran versetul 191 se spune: **Rugăciunea va fi împlinită în picioare, de cel ce este în putere. Cel slab va împlini rugăciunea stând. Cel şi mai slab va face rugăciunea culcat.** Profetul sallallahu aleyhi ve sellem i-a spus lui Imran bin Husayn când era bolnav: (**Împlineşte rugăciunea în picioare! Dacă nu-ți ajung puterile împlineşte-o stând! Dacă nu ai putere nici pentru asta, atunci fă rugăciunea culcat pe o parte sau pe spate!).** Se observă deci că bolnavul ce nu poate sta în picioare va face rugăciunea stând. Cel ce nu poate sta, va face rugăciunea culcat. Nu este permis să se împlinească rugăciunea stând pe scaun sau fotoliu. Bolnavului şi călătorului din autobuz sau avion nu le este permis să împlinească rugăciunea stând pe scaun. Cel ce nu poate împlini rugăciunea în comunitate în picioare, acasă va face rugăciunea în picioare. Douăzeci de lucruri se consideră scuze pentru a nu împlini rugăciunea în comunitate: ploaia, frigul sau căldura excesivă, teama de duşmanii ce atentează la viața sau bunurile sale, teama de a rămâne singur pe drum dacă prietenii pleacă, întunericul foarte adânc, frica celui sărac şi datornic de a fi prins şi închis, orbirea, paralizia, a avea un picior tăiat, boala, infirmitatea, noroiul, imposibilitatea deplasării, bătrânul ce nu poate merge, pierderea lecțiilor de jurisprudență religioasă ce sunt foarte rare, teama de a pierde mâncarea preferată, călătoria, îngrijitorul bolnavului ce nu găseşte pe nimeni să-l înlocuiască, vântul puternic din timpul nopții, nevoia imperioasă de a merge la toaletă. Se consideră scuză pentru a nu merge la rugăciunea de vineri teama bolnavului de a nu i se agrava sau prelungi boala, teama îngrijitorului unui bolnav că acesta va rămâne fără supraveghere şi deplasarea cu greutate din cauza bătrâneții. Este mai bine să se meargă pe jos la rugăciunea în comunitate decât cu vreun mijloc de transport. Nu este permis ca în moschee să se împlinească rugăciunea prin intenție, stând pe scaun sau fotoliu. Se consideră bid'at să împlineşti acte de adorare altfel decât au fost indicate de

Islam. Este indicat în cărțile de fikh că este un mare păcat să faci fapte ce contravin tradiției profetice.

Bolnavul ce nu poate sta sprijinit îşi va face rugăciunea culcat pe spate, dacă nu poate nici astfel, atunci culcat pe partea dreaptă, va împlini rugăciunea cu capul. Cel ce nu se poate îndrepta spre direcția de rugăciune, se va îndrepta spre ce direcție îi vine mai uşor. Se va aşeza o pernă sub capul celui ce stă culcat pe spate astfel încât fața sa să se îndrepte spre qibla. Este bine să îşi ridice genunchii. Celui ce nu poate face rugăciunea cu capul îi este permis să îşi lase rugăciunea restantă. Dacă se îmbolnăveşte în timpul rugăciunii, va continua cum îi stă în putere. Cel ce împlineşte rugăciunea stând, dacă se însănătoşeşte în timpul rugăciunii va continua în picioare. Cel ce îşi pierde rațiunea, cunoştința, nu va îndeplini rugăciunea. Dacă îşi revine până trec cele cinci timpuri de rugăciune, va îndeplini cele cinci rugăciuni restante. Dacă trec şase timpuri de rugăciune nu le va mai îndeplini.

Chiar şi prin intenție este obligatoriu să se îndeplinească rugăciunile restante cât mai repede. Dacă moartea survine înainte de a îndeplini rugăciunile restante, atunci este necesar să se ceară prin testament să se plătească răscumpărare din bunurile sale. S-a afirmat că este permis ca părintele sau chiar un străin să plătească din bunurile proprii răscumpărare, dacă persoana în cauză nu lasă prin testament să i se răscumpere rugăciunile din bunurile proprii.

RUGĂCIUNILE NEÎNDEPLINITE (RESTANȚE)

Deoarece rugăciunea este un act de adorare ce se împlineşte cu trupul, nu poate fi împlinită de cineva în locul altcuiva. Fiecare trebuie să-şi împlinească propriile rugăciuni. Împlinirea rugăciunilor la timp se numeşte „ Eda”. Împlinirea din nou a rugăciunii, la un oricare alt timp se numeşte „Iade”. Spre exemplu imposibilitatea împlinirii rugăciunii înaintea ieşirii timpului său este faptă aproape de interzis, iar recuperarea ei la orice alt timp este necesitate. Împlinirea rugăciunilor obligatorii sau necesare, după trecerea timpului de rugăciune se numeşte „Kaza”, rugăciune restantă.

Este obligatorie împlinirea rugăciunilor obligatorii şi a rugăciunii vitr zilnice şi a restanțelor respectând ordinea lor. Cel ce nu are mai mult de cinci rugăciuni restante este considerat organizat în rugăciune. Rugăciunea obligatorie de vineri trebuie împlinită în timpul rugăciunii de amiază a aceleiaşi zile. Cel ce nu s-a putut trezi la rugăciunea de dimineață a zilei de vineri, dacă îşi aduce aminte, îşi va recupera rugăciunea chiar şi în timpul predicii. Nu este permisă împlinirea celorlalte cinci rugăciuni următoare înaintea îndeplinirii rugăciunii ce le precede. Într-un hadis se relatează: **”Cel ce petrece un timp de rugăciune în somn sau uită şi îşi aduce aminte când împlineşte următoarea rugăciune în comunitate, să termine rugăciunea împreună cu imamul, apoi să împlinească imediat rugăciunea restantă! Apoi să împlinească din nou rugăciunea făcută cu imamul!”**

Este obligatoriu să se recupereze rugăciunile obligatorii şi necesar să se recupereze cele necesare. Nu a fost poruncită recuperarea rugăciunilor tradiționale. Învățații şcolii religioase Hanefi au indicat de comun acord; (S-a poruncit împlinirea rugăciunilor tradiționale doar în timpul lor. Cele ce nu sunt împlinite la timp nu sunt o datorie asupra omului. De aceea nu s-a poruncit recuperarea lor după trecerea timpului. Rugăciunea tradițională de dimineață fiind aproape necesitate se va recupera împreună cu rugăciunea obligatorie, înainte de amiază. Rugăciunea tradițională de dimineață nu se va recupera după amiază, iar celelalte rugăciuni tradiționale nu se vor recupera deloc. Dacă există rugăciuni restante, nu se va primi răsplata de rugăciune tradițională. Se vor considera rugăciuni facultative. **Ibn-i Abidin** relatează în cartea sa (**Tergib-us salat**) la pagina 162: (Este permis să se împlinească rugăciunile tradiționale stând, fără a avea o scuză. Neîmplinirea lor este păcat. Este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii stând doar dacă există o scuză).

Este un păcat foarte mare neîmplinirea rugăciunilor obligatorii, cu bună-ştiință şi fără a avea o scuză. Rugăciunile obligatorii ce nu se pot împlini la timp trebuie recuperate. Există două scuze pentru ca rugăciunile obligatorii şi necesare să fie lăsate cu bună ştiință restante: Prima, să te afli în fața duşmanului. Cea de-a doua, teama celui ce se află în călătorie, chiar dacă nu intenționează să călătorească trei zile, de hoți, animale fioroase,

inundații şi furtuni. Dacă nu le poate împlini nici stând sau îndreptându-se în orice parte, sau prin intenție pe animal, atunci le poate lăsa restante. Nu se consideră păcat neîndeplinirea rugăciunilor obligatorii la timp din aceste două motive şi din cauza somnului şi a uitării. În comentariul la **(Eşbah)** se spune că este permisă împlinirea rugăciunii după trecerea timpului dacă trebuie să salvezi pe cineva de la înec sau în alte situații asemănătoare ce implică amenințarea vieții. Însă imediat ce scuza ia sfârşit este obligatorie recuperarea rugăciunii. În afara celor trei timpuri în care este interzisă împlinirea rugăciunii, aceasta se poate împlini oricând în timpul liber şi este permisă întârzierea recuperării cât să poată asigura mijloacele de întreținere ale familiei sale. Dacă întârzie mai mult intră în păcat. Astfel, Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a împlinit cele patru rugăciuni rămase restante din cauza intensității luptei de la Hendek chiar în acea noapte în grup, cu toate că companionii săi radiyallahu anhum erau foarte obosiți şi răniți. Preaiubitul nostru Profet a spus: „**Să împlineşti două rugăciuni obligatorii la un loc este dintre păcatele mari.”** Adică să nu împlineşti o rugăciune la timp şi să o efectuezi după ce trece timpul este un păcat mare. Într-un hadis se relatează: **Pe cel ce împlineşte o rugăciune după ce trece timpul ei, Allah îl va ține în Iad 80 hukbe.** Un hukbe durează cât 80 de ani în lumea de apoi, iar o zi din lumea de apoi durează cât o mie de ani ai lumii noastre. Dacă aceasta este pedeapsa pentru cel ce-şi împlineşte rugăciunea după ce trece timpul, atunci ar trebui să ne gândim care este pedeapsa pentru cel ce nu împlineşte rugăciunea deloc.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce împlineşte rugăciunea îşi consolidează religia. Cel ce nu împlineşte rugăciunea dărâmă religia.** Allahu teala va spune: ”**O, robul meu! Dacă vei trece de socoteala rugăciunii, izbăvirea e a ta. Îți voi uşura celelalte socoteli”.** În Coranul cel Sfânt, în sura Ankebut, versetul 45 se spune: ”**O rugăciune împlinită corect împiedică de la ceea ce este ruşinos şi de la ceea ce este oprit”.** Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune: **Omul este cel mai aproape de Domnul Său atunci când împlineşte rugăciunea.**

Un musulman nu va împlini rugăciunea la timp în două situații: 1.-Având o scuză, 2.-Cu toate că ştie că rugăciunea este o misiune şi îi acordă importanță, din lene o va abandona.

A lăsa rugăciunea obligatorie, restanță, fără a avea un motiv este un mare păcat. Acest păcat nu este iertat dacă rugăciunea este împlinită după trecerea timpului său. Când se îndeplineşte rugăciunea restantă se iartă doar păcatul neîmplinirii rugăciunii. Dacă rugăciunile restante nu se împlinesc acest păcat nu se iartă doar prin căință. După recuperarea rugăciunilor, dacă se căieşte, se speră că va fi iertat. Când se căieşte trebuie să-şi împlinească şi rugăciunile neîndeplinite. Dacă este apt să-şi împlinească rugăciunile restante, dar nu o face, atunci împlineşte un alt păcat mare. Pedeapsa pentru acest mare păcat se multiplică la fiecare lungime de timp petrecută fără nici un rost, în care s-ar fi putut împlini rugăciunea restantă [aproximativ 6 minute]. Pentru că este obligatorie împlinirea rugăciunii restante imediat în timpul liber. Cel ce nu acordă atenția cuvenită împlinirii rugăciunilor restante va arde pe veci. În cărțile **Umdet-ul-Islam** şi **Jami'-ul Fetava** se scrie (Dacă este posibil să împlineşti rugăciunea obligatorie în fața duşmanului, abandonarea ei este un păcat mare cât şapte sute de păcate). Păcatul pentru întârzierea îndeplinirii rugăciunii restante este mai mare decât neîmplinirea rugăciunii la timp. Toate aceste păcate ne sunt iertate când împlinim o rugăciune restantă, intenționând să împlinim prima rugăciune restantă.

EXPLICAȚIE: Se împlinesc rugăciunile restante în locul rugăciunilor tradiționale?

În cartea sa Futuh-ul Gazb, Abdulkadir-i Geylani spune: Drepcredinciosul trebuie să-şi împlinească mai întâi obligațiile. După ce-şi termină obligațiile va împlini tradițiile. Apoi va împlini rugăciunile facultative. Este dovadă de prostie să te ocupi de tradiții când ai rugăciuni obligatorii neîmplinite. Celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu i se vor accepta rugăciunile tradiționale. Ali ibni Ebi Talib radiyallahu anh relatează: Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Cel ce are rugăciuni obligatorii restante şi împlineşte rugăciuni facultative înainte**

de a-şi îndeplini rugăciunile restante, se va chinui în zadar. Rugăciunile facultative ale acestuia nu vor fi acceptate de Allahu teala până ce nu-şi va îndeplini rugăciunile obligatorii neîmplinite. Abdulhak-i Dehlevi, unul dintre învățații orientării Hanefi, comentând hadisul scris de Abdulkadir Geylani spune: (Acest hadis ne dă de ştire că celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu i se vor accepta rugăciunile tradiționale şi facultative. Ştim că rugăciunile tradiționale completează rugăciunile obligatorii. Sensul acesteia este că dacă se pierde ceva ce împiedică perfecțiunea rugăciunii obligatorii, împlinind rugăciunea tradițională ne ajută să împlinim perfecțiunea rugăciunii obligatorii. Rugăciunile tradiționale neacceptate ale celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu ne ajută cu nimic).

Muhammed Sadîk Efendi, cadiul Ierusalimului, ne relatează următoarele, vorbind despre recuperarea rugăciunilor ce nu au fost împlinite la timp: Marele învățat Ibni Nujeym a fost întrebat, (Dacă cineva are rugăciuni restante şi împlineşte rugăciunile tradiționale de dimineață, amiază, după-amiază, apus şi seară mărturisindu-şi intenția de a le împlini în locul rugăciunilor restante, se consideră că a abandonat rugăciunile tradiționale?). El a răspuns: (Nu se consideră ca a abandonat rugăciunile tradiționale. Pentru că scopul împlinirii rugăciunilor tradiționale de cinci ori pe zi este de a mai împlini o altă rugăciune în cadrul aceluiaşi timp pe lângă rugăciunea obligatorie. Diavolul vrea să nu mai împlinim deloc rugăciunea. Prin împlinirea unei alte rugăciuni lângă rugăciunea obligatorie, îi facem în ciudă şi îl batjocorim pe diavol. Prin împlinirea rugăciunii restante în locul rugăciunii tradiționale se împlineşte de asemenea şi tradiția. Cei ce au rugăciuni de recuperat trebuie să împlinească la fiecare timp şi rugăciunile restante pe lângă cele obligatorii pentru a împlini şi tradiția. Deoarece mulți oameni nu recuperează rugăciunile restante şi împlinesc rugăciunile tradiționale, aceştia vor merge în Iad. Însă cei ce recuperează rugăciunile neîndeplinite vor fi salvați de Iad).

Cum se împlinesc rugăciunile restante?

Prin împlinirea rugăciunilor restante şi căinţă ne putem salva de la o pedeapsă aspră. Cei ce nu împlinesc rugăciunile din lene, ce au rugăciuni neîndeplinite de ani de zile, la începutul rugăciunii când se împlineşte rugăciunea tradiţională, vor împlini rugăciunea, mărturisind intenţia de a împlini prima rugăciune restantă a timpului respectiv. Împlinirea rugăciunilor tradiţionale, mărturisind intenţia de a recupera rugăciunile restante este necesară conform tuturor celor patru orientări religioase. Conform orientării religioase Hanefi neîndeplinirea rugăciunii la timp fără un motiv anume este un păcat foarte mare. Acest păcat se multiplică cu fiecare timp în care se poate împlini rugăciunea dar pe care îl petrecem fără rost. Pentru că şi recuperarea rugăciunilor neîmplinite imediat în timpul liber este obligatorie. Pentru a ne elibera de acest păcat foarte mare şi de pedeapsă, trebuie să mărturisim intenţia de a împlini prima rugăciune obligatorie de amiază restantă când împlinim cele patru unităţi ale rugăciunii tradiţionale de amiază. Când facem ultima rugăciune tradiţională de amiază vom mărturisi intenţia de a recupera prima rugăciune obligatorie de dimineaţă neîmplinită. În timpul rugăciunii tradiţionale de după-amiază vom intenţiona recuperarea rugăciunii obligatorii rstante de după-amiază. La rugăciunea tradiţională de apus se vor recupera cele trei unităţi ale rugăciunii obligatorii de apus nerecuperate. Când se va împlini prima rugăciune tradiţională de seară se va face intenţia pentru recuperarea rugăciunii obligatorii de seară, iar la ultima rugăciune tradiţională se va intenţiona recuperarea celor trei unităţi ale rugăciunii vitr. Astfel se vor recupera toate rugăciunile restante ale unei zile. De asemenea când împlinim rugăciunea teravih vom mărturisi intenţia pentru a recupera rugăciunile neîmplinite. Trebuie să facem acest lucru atâţia ani, câţi ani de rugăciuni restante avem. Când vor fi recuperate toate rugăciunile, vom începe să împlinim din nou rugăciunile tradiţionale. De asemenea dacă avem timp, rugăciunile neîmplinite la timp vor fi recuperate la fiecare ocazie ivită pentru a termina cât mai repede. Păcatul rugăciunilor restante nerecuperate creşte cu fiecare zi ce trece.

Al şaselea capitol
CEI CE NU ÎMPLINESC RUGĂCIUNEA

Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh spune că, atunci când vine timpul celor cinci rugăciuni zilnice îngerii spun: (O, voi fii ai lui Adem! Stingeți focul ce a fost pregătit pentru a-i arde pe oameni, împlinind rugăciunea). Într-un hadis se relatează: **Ceea ce diferențiază un musulman de un necredincios este rugăciunea.** Adică, musulmanul împlineşte rugăciunea pe când necredinciosul nu. Ipocriții însă, uneori împlinesc rugăciunea, alteori nu. Aceştia vor avea pedeapsă aspră în Iad. Abdullah ibni Abbas, cel mai de seamă dintre comentatorii Coranului spune: Am auzit de la Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem că, **Cei ce nu împlinesc rugăciunea, în Ziua Judecății de Apoi îl vor întâlni pe Allahu teala, mânios.**

Imamii hadisurilor spun în unanimitate că: Cel ce împlineşte rugăciunea după trecerea timpului său şi nu se întristează că nu a împlinit rugăciunea la timp devine necredincios, sau va muri în necredință. Dar cei ce nici măcar nu se gândesc la rugăciune, ce nu consideră că rugăciunea este o datorie, ce se va întâmpla cu aceştia? Învățații comunității ehl-i sunnet au aprobat în unanimitate că actele de adorare nu sunt parte din credință. Doar în ceea ce priveşte rugăciunea părerile s-au împărțit. **Imamul Ahmed ibni Hanbel, Ishak ibni Raheveyh, Abdullah ibni Mubarek, Ibrahim Nehai, Hakem bin Uteybe, Eyyub Sahtiyani, Davud Tai, Ebu Bekr bin Şeybe, Zubeyr bin Harb** şi mulți alți savanți islamici, au convenit că cel ce nu împlineşte rugăciunea cu bună-ştiință devine necredincios. Aşa că, frate al meu întru credință, nu pierde nici o rugăciune şi nu o împlini indiferent! Împlineşte-o cu bucurie, cu dragoste! Dacă în Ziua de Apoi Allahu teala ne va pedepsi conform spuselor acestor învățați, ce vom face atunci?

Conform orientării religioase Hanbeli cel ce nu împlineşte o rugăciune fără a avea o scuză, va muri precum un necredincios. Nu va fi spălat, nu va fi înfăşurat în giulgiu şi nu i se va face rugăciunea de înmormântare. Nu va fi îngropat în cimitirul musulman şi mormântul nu i se va face cunoscut. Va fi îngropat într-o groapă pe munte.

Conform orientării Şafi'i chiar dacă cel ce nu împlineşte rugăciunea nu va deveni necredincios, pedeapsa sa este moartea. Conform orientării Maliki regulile sunt aceleaşi cu cele ale orientării Şafi'i.

Conform orientării Hanefi,cel ce nu împlineşte rugăciunea va fi închis sau va fi bătut crunt, până va începe să împlinească rugăciunea.

Cinci lucruri care neîmplinite ne lipsesc de cinci lucruri:

1.-Cel ce nu dă dania bunurilor sale, nu se va putea bucura de acestea.

2.-Cel ce nu va da dania produselor agricole, nu va mai avea belşug în câştiguri.

3.-Cel ce nu dă pomană, nu va avea parte de sănătate.

4.-Celui ce nu se roagă, nu i se vor împlini dorinţele.

5.-Cel ce nu vrea să împlinească rugăciunea când vine timpul acesteia, nu va putea rosti mărturisirea de credinţă (Kelime-i Şehadet) la ultima suflare.

Într-un hadis se relatează:

Celui ce nu împlineşte rugăciunea fără a avea un motiv, Allahu teala îi va da cincisprezece necazuri. Şase în această lume, trei în momentul morţii, trei în mormânt şi trei când se va ridica din mormânt.

Cele şase necazuri din lumea aceasta:

1.-În viaţa celui ce nu împlineşte rugăciunea nu va exista bunăstare.

2.-Pe faţa lui nu se va vedea frumuseţea ce se vede pe feţele celor iubiţi de Allahu teala.

3.-Nu îi va fi recompensată nici o faptă bună.

4.-Nu îi vor fi acceptate rugile.

5.-Nu va fi iubit de nimeni.

6.-Rugile binecuvântate ale musulmanilor nu îi vor fi de folos.

Chinurile din momentul morţii:

1.-Va muri într-un mod urât, josnic.

2.-Va muri înfometat.

3.-Chiar dacă va bea multă apă, va muri însetat.

Chinurile din mormânt:

1.-Mormântul îl va strânge. Oasele îi vor intra unele în altele.

2.-Mormântul îi va fi umplut cu foc. Va fi ars zi şi noapte.

3.-Allahu teala îi va trimite un şarpe foarte mare în mormânt, ce nu seamănă cu şerpii lumeşti. Îl va muşca în fiecare zi, la fiecare timp de rugăciune şi nu îl va lăsa în pace nici un moment.

Greutățile pe care le va întâmpina în ziua judecății de apoi:

1.-Îngerii pedepsitori ce duc în Iad nu se vor despărți nici o secundă de lângă el.

2.-Allahu teala îl va întâmpina mânios.

3.-Judecata sa va fi foarte grea şi va fi aruncat în Iad.

VIRTUȚILE CELOR CE ÎMPLINESC RUGĂCIUNEA

Există multe hadisuri în care ni se relatează virtuțile şi răsplata pe care o vor primi cei ce împlinesc rugăciunile. În hadisurile ce ne relatează despre importanța rugăciunilor din cartea lui Abdulhak bin Seyfuddin Dehlevi, **Eşi'at-ul-leme'at,** se relatează:

1.-Ebu Hureyre radiyallahu anh relatează. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Cele cinci rugăciuni zilnice şi rugăciunea de vineri, postul în luna Ramazan, sunt ispăşire pentru păcate până la următoarea zi de vineri şi lună Ramazan. Sunt motiv de iertare a păcatelor mici pentru cei ce se feresc de împlinirea păcatelor mari.** Vor anula păcatele mici dacă între ele nu există vreo faptă ce încalcă un drept al omului. Vor face ca păcatele mici să fie iertate şi astfel anulate, iar pedeapsa pentru păcatele mari să fie uşurată. Pentru iertarea păcatelor mari trebuie de asemenea să ne căim. Dacă nu are păcate mari atunci va fi ridicat în rang. Acest hadis este relatat în culegerea lui **Muslim.** Rugăciunea de vineri este ajutor pentru iertarea păcatelor celor ce au restanțe la cele cinci rugăciuni zilnice. Dacă şi rugăciunea de vineri nu este perfectă atunci postul lunii Ramazan îi va fi de ajutor.

2.-Abdullah ibni Mes'ud radiyallahu anh relatează că l-a întrebat pe Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem care sunt faptele cele mai

plăcute lui Allahu teala. **Rugăciunea împlinită la timp,** mi-a răspuns. În unele hadisuri s-a relatat, **Rugăciunea împlinită imediat ce a intrat timpul de rugăciune.** După aceasta ce Îi place, am întrebat. **Binefacerile făcute părinților,** mi-a răspuns. Apoi, ce Îi place am întrebat. **Lupta sfântă pe calea lui Allah,** mi-a răspuns. Acest hadis este relatat în două culegeri de hadisuri autentice **Buhari** şi **Muslim.** Într-un alt hadis s-a relatat că: **Cea mai bună faptă este oferirea mâncării.** Într-un altul se relatează că: **Răspândirea salutului.** Într-un alt hadis se spune: **Împlinirea rugăciunii noaptea, când toată lumea doarme.** Într-un alt hadis se spune : **Cea mai prețioasă faptă este să nu răneşti pe nimeni cu vorba sau fapta.** Într-un hadis se relatează: **Cea mai bună faptă este războiul sfânt.** Într-un hadis se spune: **Cea mai bună faptă este pelerinajul acceptat.** Adică pelerinajul împlinit fără a păcătui. De asemenea sunt şi hadisuri în care se spune **Pomenirea lui Allah** şi **Fapta continuă.** S-au dat mai multe răspunsuri în conformitate cu situațiile celor ce puneau întrebarea. Ori s-a răspuns conform timpului în care s-a pus întrebarea. Spre exemplu la începutul Islamului cea mai prețioasă faptă era războiul sfânt. [În zilele noastre cea mai bună faptă este răspunsul dat necredincioşilor prin scrieri, prin media, răspândirea ideologiei Ehl-i sunnet. Cei ce îi ajută pe cei ce luptă pe această cale prin mijloace materiale sau fizice vor fi părtaşi la răsplata acestora. Este indicat şi în versete şi hadisuri că rugăciunea este mai presus decât dania şi milostenia. Însă oferirea a ceva celui ce se află în pragul morții, salvarea lui de la moarte este mai presus decât rugăciunea. Deci în anumite condiții unele lucruri sunt mai presus decât altele.]

3.-Ubade bin Samit radiyallahu anh ne dă de veste. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Allahu teala a poruncit împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice. Dacă cineva va face abluțiunea corect, va împlini rugăciunile la timp şi va face plecăciunile cu sinceritate, Allahu teala promite că îl va ierta. Celor ce nu fac asta însă, nu li se promite iertarea. Pe aceştia îi va ierta sau îi va pedepsi aşa cum va dori.** Acest hadis a fost relatat şi de către Imamul Ahmed, Ebu Davud şi Nesai. De aici reiese că trebuie să acordăm atenție plecăciunilor şi prosternărilor din timpul rugăciunii. Allahu teala îşi va respecta promisiunea. Îi va ierta pe cei ce împlinesc rugăciunea corect.

4.-Unul dintre cunoscuții companioni ai Profetului aleyhisselam Bureyde-i Eslemi radiyallahu teala anh ne vesteşte. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spune, **Jurământul dintre noi, este rugăciunea. Cel ce abandonează rugăciunea devine necredincios.** De aici reiese că cel ce împlineşte rugăciunea este musulman. Cel ce nu acordă importanță rugăciunii, ce nu o împlineşte deoarece nu consideră că este prima datorie a unui om, devine necredincios.Acest hadis a fost relatat de Imamul Ahmed, Tirmizi, Nesai şi Ibni Maje.

5.-Ebu Zer Gîffari radiyallahu teala anh povesteşte că într-o zi de toamnă a ieşit pe stradă împreună cu Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Frunzele se scuturau. Profetul a rupt dintr-un copac două crenguțe ale căror frunze s-au scuturat imediat. **Eba Zer! Când un musulman împlineşte rugăciunea pentru voia lui Allah, păcatele i se scutură aşa cum se scutură frunzele acestor crengi,** a spus Profetul. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed.

6.-Zeyd bin Halid Juheni ne vesteşte. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Dacă un musulman împlineşte corect şi sincer două unități de rugăciune, păcatele îi vor fi iertate.** Adică Allahu teala îi va ierta păcatele mici. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed.

7.-Abdullah ibn Amr-ibni As relatează că Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Dacă cineva îşi împlineşte rugăciunea, această rugăciunea în ziua Judecății de apoi va deveni lumină divină şi mărturie şi va ajuta la salvarea de Iad. Dacă nu va împlini rugăciunea aceasta nu va fi lumină divină şi mărturie şi nu va duce la izbăvire. Acea persoană va fi împreună cu Karun, cu Faraon, cu Haman şi cu Ubey bin Halef.**

Se observă că dacă cineva îşi împlineşte rugăciunea respectând obligațiile, tradițiile, necesitățile şi buna-cuviință atunci această rugăciune în ziua de apoi îl va ajuta să fie acoperit de lumină divină. Cel ce nu face rugăciunea urmând aceste reguli, va fi în ziua de apoi împreună cu necredincioşii amintiți mai sus. Adică va avea pedeapsă aspră în Iad. Ubey bin Halef a fost unul dintre necredincioşii cei mai violenți din Mekka. Profetul aleyhisselam, în timpul bătăliei de la Uhud, l-a trimis cu propriile mâini în Iad. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed şi Darimi. Şi

Beyheki l-a citat în cartea sa **Şua'bul iman**. Abdullah bin Şakik, unul dintre cei mai de seamă dintre cei ce i-au văzut pe companionii Profetului spune: Companionii Profetului radiyallahu anhum au spus că dintre toate actele de credință, abandonarea rugăciunii duce la necredință. Aceasta a fost relatată de Tirmizi. Abdullah bin Şakik a relatat hadisuri de la Omer, Ali, Osman şi Aişe radiyallahu teala ahum. A decedat în al 108-lea an al hegirei.

8.-Ebudderda radiyallahu anh relatează, Cel prea iubit mi-a spus: **Chiar dacă vei fi rupt în bucăți sau ars în foc să nu-i asociezi nimic lui Allahu teala! Nu abandona rugăciunile obligatorii! Cel ce abandonează cu bună-ştiință rugăciunile obligatorii devine necredincios. Nu consuma băuturi alcoolice! Acestea sunt cheia tuturor răutăților.** Acest hadis a fost relatat de Ibni Maje. Se observă de aici că cel ce nu dă importanță rugăciunilor obligatorii şi nu le împlineşte devine necredincios. Dacă nu împlineşte rugăciunea din lene chiar dacă nu devine necredincios, face un păcat mare. Dacă abandonarea rugăciunii se datorează celor cinci scuze indicate de Islam, atunci nu împlineşte un păcat. Vinul şi băuturile alcoolice duc la pierderea rațiunii. Cel ce-şi pierde rațiunea poate face orice lucru rău.

9.-Abdullah ibni Omer radiyallahu anhuma realatează. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Allahu teala este mulțumit de cei care îşi împlinesc rugăciunile imediat ce intră timpul lor. Iar pe cei ce împlinesc rugăciunile la sfârşitul timpului îi iartă.** Acest hadis a fost transmis de Tirmizi.

10.-Umm-i Ferve radiyallahu anha spune. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a fost întrebat care faptă este mai virtuoasă. El a răspuns: **Cea mai virtuoasă faptă este rugăciunea împlinită la începutul timpului ei.** Acest hadis a fost transmis de Imam-i Ahmed, Tirmizi şi Ebu Davud. Rugăciunea este cel mai presus dintre actele de adorare. Dacă se împlineşte imediat ce a intrat timpul ei este şi mai presus. Aişe radiyallahu anha spune: ”Nu l-am văzut pe Profet să-şi împlinească rugăciunea de două ori la sfârşitul timpului de rugăciune. Adică în toată viața lui doar o dată a împlinit rugăciunea la sfârşitul timpului de rugăciune”.

11.-Aişe radiyallahu anha a relatat: Dintre actele de credință facultative pe care Profetul le făcea în mod constant, cel mai mult urma rugăciunea tradițională de dimineață. Această relatare se găseşte şi în culegerile lui Buhari şi Muslim. Se vede că Aişe radiyallahu anha numeşte rugăciunile tradiționale împlinite împreună cu rugăciunile obligatorii, rugăciuni facultative.

Marele savant islamic, conducătorul oamenilor lui Allah, cel mai puternic protector al Ehl-i sunnet, marele luptător ce a nimicit tot ceea ce nu aparține religiei, Imam-i Rabbani, Ahmed bin Abdul-ehad Faruki Serhendi rahmetulahi teala aleyh, relatează în cartea sa fără seamăn în Islam, Mektubat, volumul 1, a douăzeci şi noua scrisoare:

Rugăciunile obligatorii şi cele facultative sunt faptele agreate de Allahu teala. Lângă cele obligatorii, cele facultative nu au nici un preț. Împlinirea unei rugăciuni obligatorii la timp este mai de preț decât împlinirea a o mie de ani de rugăciuni facultative fără întrerupere. Orice act facultativ precum, rugăciunea, postul, dania, pomenirile sunt astfel. Chiar şi împlinirea unei tradiții sau a unui fapt agreat al unei rugăciuni obligatorii sunt mult mai presus decât rugăciunile facultative. Conducătorul musulmanilor, Omer-ul Faruk radiyallahu anh, împlinind rugăciunea de dimineață în grup, observă lipsa unui membru al grupului. Întrebă despre lipsa sa şi i se răspunse că acel om împlineşte în fiecare noapte rugăciuni facultative. Poate a adormit şi nu a putut veni la rugăciunea în grup, au zis. Aunci el a zis, (Mai bine dormea toată noaptea şi împlinea rugăciunea de dimineață în grup). Se observă că împlinirea rugăciunii obligatorii este mult mai importantă decât împlinirea unei bune-cuviințe sau evitarea a ceva neagreat, decât pomenirea şi reflectarea asupra lui Allahu teala. Bineînțeles că dacă obligațiile se vor împlini împreună cu buna-cuviință şi ne vom feri de neîmplinirea faptelor neagreate, este mult mai bine. Însă, dacă se vor împlini fără ele, nu vor ajuta cu nimic. Spre exemplu, oferirea unui ban ca danie este mult mai presus decât oferirea a o mie de bani ca milostenie. Când se oferă acel ban, respectarea unei bune-cuviințe cum ar fi oferirea lui unei rude apropiate este mult mai presus decât oferirea acelei pomeni. [De aici reiese că cei ce vor să împlinească rugăciunea de noapte, ar trebui să recupereze rugăciunile restante]. Cartea Mektubat este scrisă în limba

persană. Imam-i Rabbani a decedat în 1034 [1624 calendarul gregorian] în Serhend, India. Acestea sunt scrise în detaliu în cărțile (Hak sozun vesikalari), (Seadet-i Ebediyye) (Eshab-i Kiram) şi cartea în limba persană (Berekat).

ADEVĂRUL RUGĂCIUNII

Marele savant islamic Abdullah-i Dehlavi rahmetulahi teala aleyh relatează în cea de-a 85-a scrisoare din cartea sa Mekatib-i şerife:

Allahu teala ne-a transmis prin Profetul Său să împlinim rugăciunea în grup şi cu tumaninet (să țină memrele nemișcate la ruku, kavme și sejde), să se stea în picioare după plecăciune cât să se spună Subhane rabiyyel azim (kavme) şi să se stea între două prosternări (jelse). Unii savanți afirmă că kavme şi jelse sunt obligații. Kadihan, unul dintre muftii orientării religioase Hanefi, afirmă că acestea sunt necesități şi la omiterea uneia dintre ele este necesară împlinirea prosternării de corectare, iar pentru cel ce le abandonează cu bună ştiință este necesară împlinirea din nou a rugăciunii. Cei ce au afirmat că sunt tradiții cu obligativitate continuă, au spus că sunt tradiție foarte apropiată de necesitate. Este considerată dovadă de necredință neacordarea atenției tradițiilor şi abandonarea lor. Toate pozițiile rugăciunii au fiecare în parte alte calități. Rugăciunea cuprinde toate actele de credință. Recitarea Coranului, pomenirea [adică Subhanallah], pomenirea şi lauda Profetului, cererea iertării păcatelor şi rugile către Allahu teala, toate sunt adunate în rugăciune. Copacii, ierburile stau în picioare ca şi cum ar fi la rugăciune. Animalele par a fi în plecăciune, iar cele fără viață stau întinse pe jos de parcă ar sta în poziția de aşezare. Cel ce împlineşte rugăciunea face toate aceste acte de adorare. Rugăciunea a devenit obligație în noaptea Miraj. Cel ce în acea noapte împlineşte rugăciunea cu intenția de a-l urma pe Profet, ce a fost onorat cu această călătorie, la fel ca şi Profetul, va fi înălțat în ranguri ce îl vor apropia de Allahu teala. Cei ce vor împlini rugăciunea în pace, cu bună-cuviință față de Allah şi preaiubitul său Profet, vor simți că vor fi înălțați în rang. Allahu teala şi Profetul Său, în mila lor, au făcut o mare binefacere acestei comunități, poruncind rugăciunea. De aceea trebuie să-i mulțumim

lui Allah! Şi să-i aducem laude şi pomeniri Profetului şi să ne rugăm! Sunt uimitoare pacea şi bucuria sufletului ce apar în timpul rugăciunii. Învățătorul meu [Mazher-i Can-i Canan] spune, (În rugăciune chiar dacă nu este posibil să-l vezi pe Allahu teala, intervine o stare de parcă L-ai vedea). Această stare a fost mărturisită în unanimitate de către marii mistici. La începuturile Islamului rugăciunea se împlinea îndreptat către Ierusalim. Când s-a poruncit să se abandoneze îndreptarea către Ierusalim şi a fost poruncită îndreptarea către qibla lui Ibrahim aleyhisselam, evreii din Medina s-au revoltat. Au întrebat ce se va întâmpla cu rugăciunile împlinite în direcția Ierusalimului. Atunci a fost revelat versetul 143 din capitolul Bakara: **Allahu teala nu va lăsa să fie în deşert rugăciunea voastră**. S-a arătat astfel că rugăciunile împlinite nu vor rămâne nerăsplătite. Rugăciunea a fost transmisă prin cuvântul credință. De aici reiese că neîmplinirea rugăciunii conform tradiției profetice duce la pierderea credinței. Profetul aleyhisselam a zis, **Lumina și plăcerea ochilor mei stă în rugăciune.** În acest hadis se spune că ”Allahu teala se manifestă și este perceput în rugăciune. De aceea ochii noștri se relaxează”. Într-un alt hadis se relatează, ”**O, Bilal! Linişteşte-mă!”** Ceea ce vrea să însemne (O, Bilal, fă-mă să-mi găsesc liniştea recitând chemarea la rugăciune). Căci nu este linişte în altă parte decât în rugăciune. Cel ce pierde rugăciunea va pierde mult mai mult din alte acte de credință.

SUPERIORITATEA RUGĂCIUNII

Imam-i Rabbani rahmetullahi teala aleyh, în primul capitol, a 261-a scrisoare din cartea sa Mektubat scrie:

Trebuie neapărat să amintim că rugăciunea este cea de-a doua condiție a Islamului din cele cinci. Ea cuprinde toate actele de credință. Chiar dacă este o parte din cele cinci, datorită faptului că cuprinde toate actele de credință, poate fi numită singură, Islam. Este prima dintre faptele care îl fac pe om să câştige dragostea lui Allah. Onoarea de a-L vedea pe Allahu teala în Rai, ce i-a fost făcută în noaptea Miraj, stăpânului lumilor şi celui mai presus dintre profeți sallallahu aleyhi ve sellem, i-a mai fost oferită doar în rugăciune, după ce a fost coborât pe pământ, adecvat cu

situația din această lume. De aceea s-a zis: **Rugăciunea este mirajul musulmanului.** Într-un hadis se relatează : **Omul se află cel mai aproape de Allahu teala, în rugăciune.** De aceea cei ce îi urmează calea cu credință vor primi în rugăciune o mare parte din onoarea de a-L vedea pe Allahu teala. Este adevărat că nu-L putem vedea pe Allahu teala în această lume, căci ea nu este adecvată pentru aceasta. Însă, mai marii, care sunt supuşi lui Allahu teala, vor avea plăcerea de a se bucura de o parte de ru`yet. Dacă nu ar fi poruncit rugăciunea, cine ar fi ridicat vălul pentru acest scop frumos? Cum s-ar fi găsit cei iubiți unul pe altul? Rugăciunea aduce bucuria în sufletele triste. Rugăciunea aduce linişte bolnavilor. Este hrana sufletului, vindecarea sufletului. Hadisul care porunceşte chemarea la rugăciune (**O, Bilal! Linişteşte-mă!)** ne arată aceasta. Hadisul, (**Rugăciunea este bucuria sufletului meu şi lumina ochilor mei)** ne indică această dorință. Oricare dintre plăceri, extaz, cunoştințe, merite, ranguri, lumini, culori, pacea şi culorile inimii, aspectele înțelese şi neînțelese, aparițiile cu însuşire sau fără, ce apar în afara rugăciunii şi care împiedică înțelegerea adevărată a rugăciunii, apar doar din cauza umbrelor şi a aparențelor. Poate că nu sunt altceva decât iluzii şi idei, temeri fără temei. Un învățat ce a înțeles adevărul rugăciunii, se va simți începând rugăciunea ca şi cum ar părăsi această lume şi ar ajunge în lumea eternă, iar acolo ar primi din binefacerile specifice acelei lumi. Va simți acea plăcere cu adevărat, fără să intervină iluziile şi temerile neîntemeiate. Deoarece în această lume toate binefacerile şi frumusețile provin din apariții, iluzii şi imagini. Pentru a primi toate acestea în această lume, fără a exista iluzii, este nevoie de miraj (ridicare la cer). Acest miraj este rugăciunea musulmanului. Această binecuvântare îi este specifică doar acestui popor. Şi ei pot atinge mirajul doar urmându-l întru totul pe Profet. Căci Profetul musulmanilor sallallahu aleyhi ve sellem, în noaptea Mirajului, a părăsit această lume şi a călătorit în lumea de dincolo. A intrat în Rai şi acolo a primit onoarea şi binecuvântarea de a-L vedea pe Allah. O, Doamne! Binecuvântează-l pe acest mare Profet aleyhisselam, din partea noastră cu toate binefacerile potrivite măreției sale! Şi dăruieşte-le tuturor profeților aleyhimusselam binefaceri şi binecuvântări căci ei au chemat oamenii să Te cunoască, să caute voia Ta şi au arătat calea acceptată de Tine.

Multora din cei aflați pe calea misticismului doarece nu li s-a arătat adevărul rugăciunii şi nu le-a fost indicată perfecțiunea proprie rugăciunii, au căutat remediu pentru durerile lor în altceva. Pentru a-şi atinge scopurile au îmbrățişat alte mijloace. Şi chiar unii dintre ei au considerat rugăciunea în afara acestei căi, inutilă. Au considerat postul superior rugăciunii. Mulți dintre cei ce nu au înțeles adevărul rugăciunii au ales muzica şi extazul pentru a-şi linişti sufletele şi a-şi calma chinurile. Au crezut că dragostea se află în spatele perdelei muzicii. De aceea au îmbrățişat muzica, dansul. Cu toate că aveau cunoştință de hadisul în care se spune: **Allahu teala nu a făcut remediu pentru nimic, din ceea ce este interzis.** E devărat că un proaspăt înotător pentru a se salva de la înec se va agăța de orice buruiană. Dragostea pentru ceva face omul orb şi surd. Dacă aceştia ar fi luat gustul perfecțiunii rugăciunii, nu ar mai fi rostit cântece, nici măcar nu s-ar fi gândit la această pierdere de sine.

O, fratele meu! Pe cât de departe sunt rugăciunea şi muzica, atât de depărtate sunt şi perfecțiunea rugăciunii şi pierderea de timp ce provine din muzică. Cel ce gândeşte va trage multe învățăminte din atâtea semne.

Să simți plăcere din împlinirea actelor de credință este cea mai mare binecuvântare a lui Allahu teala asupra oamenilor. Şi a simți gustul rugăciunii nu le este destinat decât celor ce ating perfecțiunea rugăciunii. Iar plăcerea rugăciunilor obligatorii le este proprie doar lor. Deoarece, cei ce sunt aproape de perfecțiune vor simți gustul rugăciunilor facultative, pe când gustul rugăciunilor obligatorii este propriu doar celor ce au atins maturitatea religioasă. Ei vor considera împlinirea rugăciunilor obligatorii un mare câştig şi rugăciunile facultative fără plăcere.

[Rugăciunile facultative sunt toate rugăciunile în afara celor obligatorii şi necesare. Rugăciunile tradiționale zilnice şi celelalte rugăciuni ce nu sunt necesități sunt toate rugăciuni facultative. Toate rugăciunile tradiționale cu obligativitate continuă sau nu, sunt rugăciuni facultative.]

Din această dulceață a rugăciunii, nu este nici o parte pentru sine. Când omul simte acest gust, sinele țipă şi se chinuie. O, Doamne! Ce rang înalt! Pentru cei ca noi, ce au sufletele bolnave, este o mare binefacere şi adevărata fericire să auzim aceste cuvinte.

Să luați aminte că rangul rugăciunii în această lume este ca rangul de a-L vedea pe Allah în lumea de apoi. În această lume omul se află cel mai aproape de Allahu teala, în timpul rugăciunii. În lumea de apoi cel mai aproape se va afla când îl va vedea pe Allahu teala. Toate actele de credință împlinite în această lume sunt pentru a pregăti omul pentru rugăciune. Scopul principal este împlinirea rugăciunii. Doar prin împlinirea rugăciunii se vor atinge fericirea veşnică şi binecuvântările eterne.

Rugăciunea, este mai prețioasă decât postul şi toate actele de adorare. **Rugăciunea,** umple de plăcere inimile frânte. **Ea** duce la iertarea păcatelor. Apără omul de tot ce este rău. În hadis-i șerif se relatează: (**Rugăciunea este bucuria inimii mele şi izvor de fericire). Rugăciunea** aduce plăcerea în sufletele triste. Este hrana sufletului. **Rugăciunea** este vindecarea sufletului. În rugăciune există momente în care limba învățatului este precum copacul ce i-a vorbit lui Moise aleyhisselam.

Imam-i Rabbani rahmetullahi aleyh scrie în scrisoarea 266, din primul volum al cărții Mektubat:

Este cu siguranță necesar să învețe regulile de fikh (adică, faptele poruncite și cele interzise de religie) după corectarea credinței și a ideologiei. Ar trebui să învețe, atât cât este nevoie, obligațiile, necesitățile, cele permise și cele interzise, tradițiile, faptele neagreate și lucrurile îndoielnice și să acționeze în conformitate cu aceste cunoștințe. Este necesar ca fiecare musulman să învețe cunoștințele de fikh. [Căci nu poate fi musulman fără să cunoască acestea]. O persoană ar trebui să se străduiască să împlinească poruncile lui Allahu teala și să trăiască într-un mod care să îl mulțumească pe Allahu teala. Ceea ce Îi place cel mai mult și poruncește sunt cele cinci rugăciuni zilnice. Rugăciunea este stâlpul religiei. Voi menționa câteva lucruri despre importanța rugăciunii și modul de împlinire. Ascultați cu deosebită atenție! În primul rând ar trebui să împlinească abluțiunea conform tradiției profetice [adică, așa cum este menționat în cărțile de fikh]. Ar trebui să acorde mare atenție la spălarea de trei ori a porțiunilor ce trebuie spălate și la spălarea completă a fiecăruia în parte. Astfel, se va efectua abluțiunea conform tradiției Profetului. Atunci

când se face mesh pe cap se vor trece mâinile pe tot capul. Ar trebui să se facă mesh bine pe urechi și pe ceafă. S-a comunicat că în timp ce se spală spațiul dintre degetele de la picioare, degetul mic de la mâna stângă se introduce printre degetele de la picioare, pe dedesubt. O persoană ar trebui să acorde importanță acestui aspect și nu ar trebui să îl neglijeze deoarece este mustehab. Nu trebuie să considere lipsite de importanță faptele mustehab. Acestea sunt fapte apreciate și plăcute de Allahu teala. Dacă se știe că un anumit act iubit de Allahu teala poate fi împlinit sacrificând întreaga lume, cel ce poate împlini acest act ar avea un mare câștig, ca și cum ar primi un diamant prețios în schimbul a câteva bucățele sparte dintr-un ghiveci de flori, ori ca și învierea unei persoane dragi în schimbul unui pumn de pietricele.

Rugăciunea este Miraj, ascensiunea dreptcredincioșilor. Adică, binecuvântările oferite Profetului nostru sallallahu aleyhi ve sellem, în noaptea Miraj, vor putea fi gustate de comunitatea sa, în această lume, doar în rugăciune. Bărbații ar trebui să acorde mare atenție împlinirii rugăciunilor obligatorii, în grup, ba chiar nu ar trebui să piardă oportunitatea de a rosti primul tekbir, împreună cu imamul. [Este un păcat ca femeile să se amestece cu bărbații în moschei, pentru a împlini rugăciunea în grup, ori pentru a asculta persoanele care recită Coran sau mevlid, ori să meargă în mod special la rugăciunea de vineri, pentru a primi răsplată.]

Este esențial ca cel ce împlinește rugăciunea să o împlinească la timp și [să știe faptul că împlinește rugăciunea la timpul ei]. [Când se împlinește rugăciunea individual, aceasta trebuie împlinită la începutul timpului ei, iar rugăciunea de după-amiază și cea de seară trebuie împlinite conform declarației lui Imma-i azam. Cu cât se efectuează mai târziu rugăciunea, cu atât se va micșora răsplata ei. Timpurile ce sunt mustehab, sunt pentru împlinirea rugăciunii în grup, pentru a merge la moschee. Dacă timpul unuei rugăciuni expiră, fără ca o persoană să își fi împlinit rugăciunea, acesta va păcătui ca și cum ar fi ucis un om. Acest păcat nu este iertat prin recuperarea rugăciunii. În acest caz, acea persoană nu ăși plătește decât datoria. Pentru ca acest păcat să îi fie iertat, persoana trebuie să împlinească tevbe-i nasuh sau hajj-i mebrur. (**Ibn-i Abidin**)]

În rugăciune trebuie să recităm Coran, atât cât este sunnet. În timpul ruku` și al prosternărilor corpul trebuie să rămână nemişcat, în orice circumstanțe. Deoarece acest lucru este farz sau vajib. Atunci când ne îndreptăm de la ruku`, corpul se va ine atât de drept, încât oasele să revină în poziția lor naturală. Se spune că este farz sau vajib sau sunnet să se stea astfel un timp. Tot astfel se procedează și între două prosternări. Trebuie să acordăm o deosebită atenție acestor condiții. Pomenirile rostite la ruku` și prosternări vor fi în număr de minim trei. Iar numărul maxim este de șapte sau unsprezece. În ceea ce privește imamul, depinde de starea grupului pe care îl conduce în rugăciune. Ce rușinos este pentru cineva aflat în putere să rostească pomenirile în număr minim, când împlinește rugăciunea individual. Ar trebui să le rostească de cel puțin cinci ori. În timp ce se merge la prosternare, trebuie să ne așezăm pe sol membrele ce sunt cel mai aproape de sol. Astfel, mai întâi genunchii, apoi mâinile, apoi nasul și în cele din urmă fruntea se vor lipi de sol. În timp ce ne ridicăm din prosternare ne vom ridica mai întâi membrele ce sunt la un nivel mai ridicat. Astfel, mai întâi ne vom ridica fruntea. În timp ce suntem în picioare vom privi la locul prosternării, în timp ce suntem la ruku` vom privi către picioare, în timp ce suntem în prosternare vom privi la vârful nasului și atunci când suntem în poziția de ședere vom privi către mâini sau abdomen. Dacă cineva privește la aceste locuri pe care le-am menționat și nu privește în jur, rugăciunea poate fi împlinită cu jem`îyyet. Adică, inima sa se va elibera de gândurile lumești, atingând hușu` [adânc și umil respect]. De fapt, Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus astfel. Este sunnet să deschidem degetele la ruku` și să le ținem lipite la prosternare. Trebuie să acordăm atenție și acestei chestiuni, de asemenea. Ținerea degetelor deschise sau lipite nu este un lucru lipsit de importanță sau fără rost. Stăpânul Islamului [adică, Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem] a procedat astfel, gândindu-se la beneficiile lor. Pentru noi, nu este beneficiu mai mare decât urmarea stăpânului Islamului aleyhissalatu vesselam. Aceste chestiuni pe care le-am menționat sunt pentru a vă îndemna, pentru a vă motiva să faceți lucrurile declarate în cărțile de fikh. Fie ca Allahu teala să ne facă pe noi și pe voi să împlinim faptele pioase arătate de Islam! Să ne accepte această rugă de dragul celui mai presus, cel

mai bun dintre Profeți ”aleyhi ve aleyhim ve ala ali kullin minessalevati efdaluha ve minetteslimati ekmeluha”! Amin.

Imam-i Rabbani rahmetullahi aleyh spune în cea de-a 69-a scrisoare din cel de-al doilea volum al cărții Mektubat:

Mulțumire lui Allahu teala! Pacea și ușurința fie asupra robilor aleși, iubiți de El! A sosit scrisoarea voastră. Se înțelege că prietenii noștri nu au părăsit calea cea dreaptă și suntem mulțumiți. Fie ca Allahu teala să vă sporească obținerea a ceea ce este drept și stabilitatea voastră pe calea cea dreaptă! ”Continuăm să împlinim împreună cu prietenii noștri, sarcina pe care ne-ați dat-o. Împlinim cele cinci rugăciuni zilnice împreună cu un grup de cincizeci până la șaizeci de oameni”, spuneți. Fie ca hamd-u sena să fie pentru Allahu teala pentru aceasta! Ce mare binecuvântare este când inima este cu Allahu teala și trupul, împreună cu toate membrele, este împodobit cu efectuarea regulilor Islamului. În aceste vremuri, majoritatea oamenilor nu acordă importanța cuvenită împlinirii rugăciunii. Nu acordă atenție la împlinirea cu tadil-i erkan și tumaninet. De aceea, dragii mei, trebuie să vă avertizez în legătură cu această chestiune. Ascultați cu atenție! Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a declarat: ”**Cel mai mare hoț este cel ce fură din propria sa rugăciune**”. Au întrebat, ”O, Resulullah! Cum poate cineva să fure din propria rugăciune?” ”**Prin faptul că nu împlinește corespunzător ruku` și sejde”**, a răspuns Trimisul lui Allah . Altă dată a declarat, ”**Allahu teala nu va accepta rugăciunea celui ce nu își aduce mijlocul în poziție corectă, rămânând astfel o vreme, la ruku` și prosternări”.** Odată, văzând o persoană ce împlinindu-și rugăciunea nu a efectuat ruku` și sejde, corect, Profetul Muhammed aleyhisselam i-a spus, ”**Nu te temi că ai putea muri în altă religie, decât cea a lui Muhammed** aleyhissalatu vesselam, **deoarece îți împlinești rugăciunile astfel?”** Altă dată a spus, ”**În rugăciune, dacă nu îți îndrepți corpul complet, după ruku`, dacă în picioare stând, fiecare dintre membrele tale nu se odihnesc în poziție naturală pentru o vreme, rugăciunea nu va fi**

completă”. Și o altă dată a declarat, ”**Dacă nu stați drepți între două prosternări, rugăciunea nu va fi completă”**. Într-o zi Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a văzut o persoană ce împlinea rugăciunea, fără a respecta regulile și rukn (cele cinci obligații din cadrul rugăciunii), care nu se îndrepta complet când se ridica de la ruku` și nu stătea între cele două prosternări. I-a spus acestuia: ”**Dacă vei muri împlinindu-ți rugăciunile astfel, în ziua de apoi, nu te vor recunoaște ca fiind din comunitatea mea”.** Iar altă dată a spus, ”**Dacă vei muri continuând astfel, nu vei muri în religia lui Muhammed** aleyhisselam”. Ebu Hureyre radiyallahu anh relatează, (Cel ce a împlinit rugăciunea timp de șaizeci de ani, însă nici o rugăciune nu i-a fost acceptată este cel ce nu a împlinit complet ruku` și sejde). Zeyd ibni Vehb rahmetullahi teala aleyh  văzând pe cineva care împlinea rugăciunea, dar nu efectua ruku ` și sejde complet, l-a chemat și l-a întrebat de cât timp împlinește rugăciunea astfel. Când acesta i-a răspuns că de patruzeci de ani împlinește rugăciunea în acest mod, el i-a zis că timp de patruzeci de ani el nu a împlinit rugăciuni.Dacă vei muri, nu vei muri în tradiția, adică în religia lui Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, a spus el.

Este scris în cartea **Evsat**, a lui Taberani ”rahmetullahi teala aleyh” că dacă un dreptcredincios își împlinește rugăciunea într-un mod corespunzător, aceasta va deveni fericită și luminoasă. Îngerii vor ridica la cer acea rugăciune. Aceasta se va ruga pentru cel ce a împlinit-o și va spune, ”Fie ca Allahu teala să te apere așa cum tu m-ai apărat pe mine de a fi defectă!” Dacă nu va fi împlinită corespunzător, rugăciunea va deveni neagră, iar îngerii o vor detesta și nu o vor ridica la cer. Acea rugăciune îl va blestema pe cel ce a împlinit-o și va spune, ”Așa cum tu m-ai irosit și m-ai pus într-o poziție proastă, fie ca și Allahu teala să te irosească pe tine!” Atunci, ar trbui să ne străduim să ne împlinim rugăciunile în mod corespunzător, respectând tadil-i erkan, împlinind corespunzător ruku`, sejde, kavme [adică, îndreptarea completă în timpul ridicării de la ruku`] și jelse [să se stea o vreme între cele două prosternări]. Și de asemenea ar trebui să îi atenționăm și pe alții când observăm greșelile lor. Ar trebui să ne ajutăm frații în credință să își împlinească rugăciunile complet. Ar trebui să fim un exemplu în respectarea tumaninet [păstrarea tuturor membrelor

nemişcate] și tadil-i erkan [a rămâne nemişcat atât timp cât se rostește Subhanallah]. Majoritatea musulmanilor se privează de onoarea de a împlini acestea. Această binecuvântare a fost deja pierdută. Este foarte important să reînviem această faptă bună. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus, ”**Cel ce va reînvia una dintre tradițiile mele, ce a fost uitată, va primi răsplata a o sută de martiri**”.

De asemenea, trebuie să acordăm atenție și așezării rândurilor în ordine, atunci când se împlinește rugăciunea în grup. Nu trebuie să se stea în afara sau în spatele rândului. Toată lumea trebuie să se străduiască să stea în aceeași linie dreaptă. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem aşeza mai întâi rândurile și abia apoi începea rugăciunea. El declara, ”**Așezarea rândurilor este o parte din rugăciune**”. Ya Rabbi! Hărăzește-ne nouă o parte din comoara infinită a milei Tale! Și nu lăsa pe nici unul dintre noi să se abată de la calea cea dreaptă!

Dacă un musulman dorește să fie cinstit în această lume și fericit în lumea de apoi, ar trebui să prezinte aceste trei calități:

Să nu aștepte nimic de la alte creații. Să nu bârfească musulmanii [și pe necredincioșii zimmi, chiar dacă au murit]. Să nu își însușească ceva ce este dreptul altcuiva.

TAINELE RUGĂCIUNII

Imamul Rabbani scrie în cea de-a 304-a scrisoare, în primul volum al cărții sale **Mektubat :**

După ce îi aduc mulțumire lui Allah şi laude Profetului sallallahu aleyhi ve sellem, mă rog pentru fericirea voastră veşnică. Allahu teala a vorbit în multe versete despre drepcredincioşii ce împlinesc fapte drepte, bune şi care vor intra în Rai. Care sunt aceste fapte bune, toate faptele bune sau doar câteva dintre ele? Dacă este vorba despre toate lucrurile bune, atunci nimeni nu ar putea împlini aceasta. Dacă sunt doar câteva, atunci care sunt acestea? Însă Allahu teala, în mila Sa, le-a arătat robilor Săi, că acele fapte bune sunt cei cinci stâlpi ai Islamului. Dacă cineva împlineşte cele cinci baze ale Islamului, ireproşabil, se speră foarte puternic că va fi

salvat de Iad. Deoarece acestea, fiind fapte drepte, bune, îl îndepărtează pe om de a face ceea ce este urât şi păcat. Căci în sura Ankebut, versetul 45 se spune: ”**O rugăciune împlinită ireproşabil apără omul de ceea ce este urât şi murdar”.** Dacă unui om i-a fost destinat să împlinească cele cinci condiții ale Islamului, înseamnă că şi-a adus mulțumirea pentru binefacerile primite. Căci Allahu teala spune în sura Nisa, versetul 146: ”**Dacă veți fi în credință şi mulțumitori , nu vă voi pedepsi”.** De aceea ar trebui să încercăm din toată inima să împlinim cele cinci condiții ale Islamului.

Din aceste condiții cea mai importantă este rugăciunea, căci este stâlpul religiei. Trebuie să încercăm să împlinim rugăciunea fără a trece peste vreuna din bunele sale cuviințe. Dacă rugăciunea a fost împlinită perfect atunci s-a pus baza adevărată a Islamului. S-a prins frânghia ce ne va salva din Iad. Allahu teala să ne ajute şi nouă să ne împlinim rugăciunile perfect!

Rostirea la începutul rugăciunii a pomenirii **Allahu ekber** arată că Allahu teala nu are nevoie de actele de adorare ale nici unei ființe, nu are nevoie de nimic din nici un punct de vedere, rugăciunile oamenilor nu au nici un beneficiu pentru El. Pomenirile din timpul rugăciunii arată că noi nu avem puterea şi meritul de a împlini acte de credință potrivite lui Allahu teala. Pentru că şi pomenirile rostite la ru'ku au acelaşi înțeles, nu s-a mai poruncit rostirea acestor pomeniri şi după plecăciune.Cu toate acestea a fost poruncită rostirea lor după prosternare. Deoarece prosternarea este considerată cea mai mare dovadă de modestie şi umilire şi de aceea se consideră că dacă aceasta se va împlini perfect şi actul de credință va fi complet. Pentru a ne feri de această idee, s-a poruncit să se spună **a'la** în pomenirile rostite la prosternare, așa cum este tradiție rostirea de tekbir atunci când ne aplecăm și ne ridicăm la prosternare. Deoarece rugăciunea este mirajul dreptcredinciosului, s-a poruncit rostirea rugii **Ettehiyyatu** la sfârşiul rugăciunii, cuvinte cu care a fost onorat Profetul sallallahu aleyhi ve sellem în noaptea Miraj. Astfel că cel ce împlineşte rugăciunea trebuie să-şi facă rugăciunea miraj pentru el. Trebuie să caute în rugăciune apropierea de Allahu teala.

Profetul nostru aleyhisselam a spus: **Omul este cel mai aproape de Domnul Său în rugăciune.** Cel ce împlineşte rugăciunea vorbeşte cu

Allah, I se roagă Lui şi astfel arată că nu există ceva mai măreț decât El şi că totul este lipsit de importanță în afara Sa. De aceea, deoarece în timpul rugăciunii intervine frica, panica, pentru a se linişti şi a se alina, s-a poruncit să se dea selam de două ori la sfârşitul rugăciunii.

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune: **După rugăciunea obligatorie rostiți de 33 de ori Subhanallah, de 33 de ori Elhamdulillah, de 33 de ori Allahu ekber şi o dată La ilahe illallah.** Prin rostirea acestor pomeniri se vor îndrepta greşelile din timpul rugăciunii. Ni se arată astfel că nu putem împlini actele de credință aşa cum ar trebui. Prin rostirea pomenirii Elhamdulillah mulțumim pentru onoarea de a împlini rugăciunea, la care s-a ajuns cu ajutorul lui Allah, mulțumim pentru această binecuvântare. Prin rostirea Allahu ekber, arătăm că nu există nimeni şi nimic potrivit pentru a fi adorat în afara lui Allahu teala.

Împlinind rugăciunea respectând condițiile şi buna-cuviință şi acoperind astfel lipsurile ei, mulțumind celui ce ne-a destinat împlinirea ei, arătând prin rostirea sinceră a mărturiei unicității că nu există nimeni altcineva potrivit pentru adorare decât Allahu teala, este posibil ca această rugăciune să fie acceptată. Acea persoană va fi dintre cei ce împlinesc rugăciunea şi dintre cei salvați. O, Doamne! Pentru respectul celui mai superior dintre profeții Tăi, fă-ne pe noi dintre robii Tăi ce împlinesc rugăciunea şi vor fi izbăviți! Amin.

Imam-i Muhammed Ma`sum declară în cea de-a unsprezecea scrisoare, în volumul doi al cărții sale, Mektubat:

Allahu teala nu a lăsat oamenii să trăiască într-un mod lipsit de rațiune. El nu le-a permis să facă ce vor. El nu a dorit pentru ei să își urmeze dorințele nefsului lor, plăcerile lor instinctuale, animalice, într-un mod excesiv și irațional, ce i-ar fi dus către nenorocire. El le-a arătat căile de a-și folosi aceste plăceri și dorințe pentru a trăi în pace și ușurință și le-a poruncit să împlinească lucruri folositoare ca cauzează fericirea în această lume și în lumea de apoi. Le-a interzis să împlinească lucruri dăunătoare. Aceste porunci și interdicții sunt numite Ahkam-i islamiyye. Cel ce dorește

să trăiască în ușurință în această lume și să obțină fericirea în lumea de apoi nu are altă cale de ales, decât urmarea Islamului. Acesta trebuie să abandoneze plăcerile propriului nefs și ale naturii sale ce nu sunt compatibile cu Islamul. Dacă nu va urma Islamul, va atrage mânia și pedeapsa Creatorului. Un rob al lui Allahu teala, fie el musulman sau necredincios, va fi fericit și liniștit în această lume. Căci Stăpânul său îl va ajuta. Lumea este locul agriculturii. Cel ce nu lucrează câmpul, ce trăiește pentru plăcerile lumești, mâncând semințele, va fi privat de recolte. Tot astfel, cel ce își va petrece viața lumească, căutând plăceri trecătoare, satisfăcându-și plăcerile nefsului într-un mod excesiv și irațional, va fi privat de binecuvântări eterne și plăceri fără sfârșit. Această situație nu este ceva un om sănătos poate accepta. Nu va prefera să caute plăceri trecătoare într-un mod dăunător, care va cauza privarea sa de plăcerile eterne. [Allahu teala nu a interzis nimic din plăcerile lumești, trecătoare, ce sunt atât de plăcute nefsului. A permis utilizarea lor, într-un mod conform Islamului, fără a provoca daune.] Pentru a urma Islamul trebuie mai întâi să credem în concordanță cu crezul pe care savanții **Ehl-i sunnet** l-au învățat de la Eshab-i kiram și conform cu ceea ce au înțeles ei din Coran și hadisuri, apoi trebuie să învățăm ce este interzis și să evităm împlinirea acestora, după care trebuie să învățăm ceea ce este farz (obligatoriu) și ne-a fost poruncit să împlinim. Împlinirea acestora poartă numele de **Ibadet** (acte de adorare). Evitarea și abstinența de la ceea ce este haram poartă numele de **Takva** (evlavie).

Urmarea ahkam-i islamiyye, intenționând acest lucru reprezintă împlinirea actelor de adorare. Poruncile și interdicțiile impuse de Allahu teala poartă numele de **Ahkam-i islamiyye** sau **Ahkam-i ilahiyye**. Poruncile lui Allahu teala se numesc **Farz** (obligații), iar interdicțiile, **Haram**. Cel mai prețios dintre actele de adorare și stâlpul religiei este **Rugăciunea** împlinită de cinci ori pe zi. [Efectuarea rugăciunii înseamnă să se recite sura Fatiha stând în picioare, îndreptat către qibla, să te apleci către qibla și să îți pui capul jos pe sol, către qibla. Dacă cineva nu face aceste lucruri către qibla, nu se consideră rugăciune.] Cel ce își împlinește rugăciunea este musulman. Cel ce nu împlinește rugăciunea este ori musulman, ori necredincios. Kurb-i ilahi [adică atingerea dragostei divine]

ce se obține în rugăciune, poate fi foarte rar obținută prin alt act de adorare. O persoană trebuie să își împlinească cele cinci rugăciuni zilnice, fără a se gândi la treburile lumești, în grup și respectând tadil-i erkan, în timpurile acceptate și împlinind riguros abluțiunea. În timpul rugăciunii vălurile dintre Allahu teala și robul Său sunt ridicate. Cel ce împlinește cele cinci rugăciuni zilnice este purificat de păcate precum o persoană ce se spală de cinci ori pe zi.Cel ce împlinește corect rugăciunea de cinci ori pe zi, va primi răsplata a o sută de martiri.

O persoană trebuie să ofere de bunăvoie dania pentru bunurile comerciale și pentru animalele care au păscut la pășune [și pentru recoltele ce sunt obținute de pe câmp și pomi fructiferi și pentru banii de hârtie și pentru creanțe] persoanelor ce pot primi danie. Bunurile pentru care se dă dania nu se vor împuțina. Bunurile pentru care nu s-a dat dania, însă, vor fi foc în Iad. Allahu teala, în mila sa nemărginită, a poruncit să se dea dania bunurilor care sunt mai mult decât necesarul, în anul următor, dacă se atinge limita nisab. El este cel ce ne oferă sufletul și bunurile. Dacă ar fi pruncit să ne dăm toată averea și sufletul, cei ce Îl iubesc ar fi făcut-o fără a sta pe gânduri.

Trebuie să postim în luna Ramazan, de bunăvoie, deoarece aceasta este porunca lui Allahu teala. Ar trebui să știm că această privare de mâncare și băutură este o fericire.

Clădirea Islamului se bazează pe cinci stâlpi: Primul este rostirea **Eșhedu en-la-ilahe-illallah ve eșhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluhu**, cunoscând și crezând sensul acesteia. Această expresie se numește **Kelime-i șehadet**. Celelalte patru sunt rugăciunea, dania, postul și pelerinajul. Dacă unul dintre acești cinci stâlpi este defect, atunci și Islamul este defect. După corectarea crezului și respectarea Islamului, trebuie să înaintăm pe calea Sofiyye-i aliyye (calea marilor evliya, mistici). O persoană va atinge ma`rifetullah pe această cale și se va elibera de dorințele nefsului. Cum poate trăi o persoană care nu-și cunoaște Stăpânul, cum poate trăi în liniște! Pentru a putea obține ma`rifet pe această cale este necesar fena bil-ma`ruf, adică să uite de orice, cu excepția lui Allahu teala. Cel ce consideră că există nu poate atinge ma`rifetullah. Fena și Beka apar în conștiința cuiva, în inimă. Acestea nu se înțeleg prin ascultare. Cel ce nu

poate obține binecuvântarea ma`rifet, trebuie să o caute mereu. Nu ar trebui să încerce să îmbunătățească ceva ce este trecător și a fost poruncit să fie văzut josnic.

RUGA DE DUPĂ RUGĂCIUNE

Elhamdulillahi Rabbil`alemin. Essalatu vesselamu ala Resulina Muhammedin ve Alihi ve Sahbihi ejma`in. O, Doamne! Acceptă-mi rugăciunea împlinită! Binecuvântează-mi sfârşitul şi moartea! Ajută-mi mie să rostesc mărturia unicității la ultima suflare. Iartă păcatele morților mei. Allahummagfir verham ve ente hayrurrahimin. Teveffeni muslimen ve elhikni bissalihin. Allahummagfirli ve li-valideyye ve li-ustaziyye ve lilmu'minine vel mu'minat yevme yekumul hisab. O, Allah! Apără-mă pe mine de răutatea diavolului şi de răutatea sinelui ce mă îndeamnă întotdeauna la rău. Binecuvântează-ne casa cu câştiguri acceptate de Tine. Binecuvântează musulmanii cu pace! Zdrobeşte-i, blestemă-i pe duşmanii Islamului! Ajută-i pe musulmanii ce luptă pe calea Ta cu ajutorul Tău divin! Allahumme inneke afuvvun kerimun tuhibbul afve fa'fu anni. O, Allah! Dă-le sănătate bolnavilor noştri şi remedii celor supărați! Allahumme inni es'elukessihate vel-afiyyete vel-emanete ve husnelhulki veriddae bilkaderi bi-rahmetike ya erhamerrahimin. O, Allah binecuvântează-mi părinții şi copiii şi rudele şi prietenii şi toți frații mei în credință cu viață binecuvântată şi comportament frumos, o minte sănătoasă, sănătate, îndrumă-i pe calea cea dreaptă! Amin. Velhamdu-lillahi rabbil'alemin. Allahumme Rabbena atina... Velhamdu lillahi Rabbil'alemin. estagfirullah, estagfirullah, estagfirullah, estagfirullahel'azim elkerim ellezi la ilahe illa huv el-hayyel-kayyume ve etubu ileyh.

EXPLICAȚIE:

Condiții pentru ca ruga să fie primită:

1.-Persoana care face ruga să fie musulmană.

2.-Să se conformeze ideologiei ehl-i sunnet. Pentru aceasta trebuie să urmeze una din cele patru orientări religioase.

3.-Să îndeplinescă obligațiile. Să recupereze cât mai curând rugăciunile restante împlinindu-le în locul rugăciunilor tradiționale şi a rugăciunilor de noapte.

Celui ce are rugăciuni restante, rugăciunile facultative şi rugile nu-i vor fi acceptate. Adică chiar dacă sunt complete, nu i se va acorda recompensă. Diavolul, pentru a-i păcăli pe musulmani face ca rugăciunile obligatorii să pară fără importanță şi îndeamnă la împlinirea rugăciunilor tradiționale şi facultative. Trebuie să ştim când intră timpul rugăciunii şi să o împlinim la începutul timpului.

4.-Să se ferească de ceea ce este interzis. Rugăciunea celui ce mănâncă ceea ce este permis este acceptată.

5.-Să se facă ruga cerând mijlocire celor iubiți de către Allahu teala.

Muhammed bin Ahmed Zahid, unul dintre învățații Indiei, spune în cartea sa **Tergib-us-salat,** în capitolul 54, (Într-un hadis se relatează: **Pentru ca ruga să fie acceptată este nevoie de două lucruri: Primul, ruga să fie făcută cu sinceritate. Al doilea, ceea ce îmbracă şi ceea ce mănâncă să fie din cele permise. Dacă în camera dreptcredinciosului se află şi un fir de ață câştigat prin metode interzise, ruga făcută în această cameră nu va fi acceptată.)** Ihlas înseamnă să nu te gândeşti la nimic altceva şi să ceri doar de la Allahu teala. De aceea trebuie să credem aşa cum ne-au arătat învățații Ehl-i sunnet, să urmăm regulile islamice, să nu încălcăm dreptul nimănui şi să ne împlinim cele cinci rugăciuni zilnice.

RUGA PENTRU REÎMPROSPĂTAREA CREDINȚEI

O, Allah! Regret, mă căiesc pentru greşelile făcute de la intrarea mea în pubertate şi până acum, ideile greşite, păcatele spuse, ascultate, văzute şi făcute, păcălit fiind de duşmanii Islamului. Intenționez foarte hotărât să nu mai fac şi să nu mă mai încred în aceste lucruri greşite. Înaintaşul Profeților este Adem aleyhisselam şi ultimul dintre Profeți este Muhammed aleyhisselam, iubitul nostru Profet. Îmi mărturisesc credința în aceşti doi Profeți şi în toți Profeții ce au fost trimişi între aceştia doi. Toți sunt adevărați şi drepți. Tot ceea ce ne-au învățat este adevărat şi drept. Amentu

billah ve bi-ma jae min indillah, ala muradillah, ve amentu bi Resulillah ve bi-ma jae min indi Resulillah ala murad-i Resulillah, amentu billahi ve melaiketihi ve kutubihi, ve rusulihi velyevmil-ahiri ve bilkaderi hayrihi ve şerrihi minallahi teala vel-ba'su ba'delmevti hakkun eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh.

VIRTUȚILE RUGĂCIUNII
(Rugăciunea şi sănătatea)

Musulmanul împlineşte rugăciunea pentru că este porunca lui Allahu teala. Sunt multe enigme şi avantaje în poruncile lui Allah. Şi bineînțeles că sunt multe prejudicii în lucrurile pe care Allahu teala le intezice. O parte din aceste binefaceri şi daune au fost în zilele noastre descoperite şi de către medici.

1.-Deoarece mişcările din timpul rugăciunii sunt uşoare nu obosesc inima şi deoarece sunt împlinite la diverse momente ale zilei fac ca omul să fie mereu vioi.

2.-Creierul cuiva care îşi apleacă capul de optzeci de ori pe zi ritmic este irigat mult mai bine. Celulele creierului fiind irigate foarte bine, la persoanele care împlinesc rugăciunea se întâlnesc foarte rar probleme de memorie sau de personalitate. Aceştia vor duce o viață mult mai sănătoasă şi în rândul lor nu se vor întâlni cazuri de demență senilă.

3.-Datorită mişcărilor de aplecare şi revenire, ochii celor ce fac rugăciunea sunt irigați mult mai bine. De aceea tensiunea oculară nu creşte şi face ca lichidul din partea anterioară a ochiului să se schimbe mereu. Apără ochiul de cataractă sau glaucom.

4.-Mişcările izometrice din timpul rugăciunii ajută ca alimentele din stomac să se amestece bine, ca lichidul biliar să curgă bine şi prin urmare să nu existe depuneri la nivelul bilei. Ajută evacuarea uşoară a enzimelor de la nivelul pancreasului şi de asemenea au un rol important în constipație. Prin agitarea rinichilor şi a căilor urinare se previne formarea calculilor renali şi golirea totală a vezicii urinare.

5.-Mişcările ritmice din timpul celor cinci rugăciuni zilnice lucrează muşchii şi articulațiile, care în mod normal nu prea sunt folosite şi astfel ajută la prevenirea artrozei şi a calcifierilor.

6.-Curățenia este obligatorie pentru sănătatea corporală. Abluțiunea şi îmbăierea rituală asigură atât curățenia fizică, cât şi pe cea spirituală. Iată, rugăciunea este curățenia însăşi. Căci nu se poate împlini fără a fi curat atât fizic, cât şi sufleteşte. Cel ce îşi împlineşte actele de credință se linişteşte spiritual şi de asemenea se curăță.

7.-În medicina preventivă, mişcările corpului împlinite în anumite momente sunt foarte importante. Timpurile de rugăciune sunt optime pentru împrospătarea circulației sanguine şi înviorarea respirației.

8.-Rugăciunea este elementul important care reglează somnul. Energia statică adunată în corp este împământată, aruncată afară din corp în timpul prosternărilor. Astfel corpul îşi recapătă vioiciunea.

Pentru a putea beneficia de aceste avantaje ale rugăciunii trebuie să acordăm importanță și curățeniei, pe lângă împlinirea rugăciunii la timp şi de asemenea să nu mâncăm mult, iar mâncarea să fie din cele permise.

Capitolul 7
RĂSCUMPĂRAREA RUGĂCIUNII

Răscumpărarea şi transferul în cazul persoanei decedate

În cărțile **Nur ul-izah, Halebi, Dur-ul-muhtar** şi în comentariile la **Tahtavi** este indicată transferarea şi răscumpărarea rugăciunilor celui decedat ce a dorit asta după recuperarea rugăciunilor restante, iar în cărțile **Multeka, Dur-ul-munteka, Vikaze, Durer, Cevhere** ca şi în alte cărți prețioase este scris că trebuie de asemenea răscumpărat şi transferat şi postul la sfârşitul acestuia. Spre exemplu, în post-scriptumul lui Tahtavi scrie (Postul ce nu a putut fi ținut se va răscumpăra dând o sumă de bani, fidye. Deoarece rugăciunea este mult mai importantă decât postul, învățații islamici au convenit în unanimitate, că cel ce dintr-un motiv conform islamului nu a putut împlini rugăciunea, a dorit să o recupereze, dar din cauza bolii a ajuns pe patul de moarte, poate răscumpăra rugăciunile ce nu au fost împlinite ca şi în cazul postului. Cel ce spune că răscumpărarea rugăciunii nu este posibilă este ignorant. Deoarece contravine consensului celor patru orientări religioase. Într-un hadis se relatează, (**Nimeni nu poate ține post sau împlini rugăciunea în locul altcuiva. Însă, poate hrăni pe cei săraci pentru postul şi rugăciunea acestuia.**) Îi auzim pe cei ce nu înțeleg superioritatea învățaților ehl-i sunnet şi cei ce cred că imamii şcolilor religioase spun născociri ca ei, spunând, (că nu există în Islam răscumpărarea şi transferarea rugăciunii şi că aceasta se aseamănă cu spovedirea în creştinism). Astfel de vorbe îi aruncă pe ei în pericol. Deoarece Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus, (**Poporul meu nu se va uni asupra ereziei).** Acest hadis ne arată că ceea ce a fost convenit în unanimitate de către marii învățați islamici este adevărat. Cel ce nu crede în asta, nu crede nici în hadisul de mai sus. **Ibni Abidin** a afirmat, vorbind despre rugăciunea vitr, (Cel ce nu crede în ceea ce este obligatoriu în Islam, ceea ce este ştiut şi de cei ignoranți, ce nu crede în cunoştințele ijma' va deveni necredincios) ijma' înseamnă consensul învățaților islamici). Cum poate fi asemănată răscumpărarea cu spovedirea? Preoții tâlhăresc oamenii pretinzând că le iartă păcatele. Însă, în Islam autoritățile religioase nu pot face răscumpărarea. Aceasta poate fi făcută doar de către

custodele celui decedat, iar banii se dau săracilor şi nu autorităților religioase.

În zilele noastre răscumpărarea şi transferul conform normelor islamice se fac aproape peste tot. Ar fi fost mai bine dacă cei ce spun că nu există răscumpărare în Islam ar fi spus că răscumpărarea şi transferarea practicate azi nu sunt conforme Islamului. Noi i-am fi aprobat. Susținând asta ar fi fost salvați de a cădea într-un pericol mare şi de asemenea ar fi făcut un serviciu Islamului. Mai jos se va indica cum ar trebui făcute răscumpărarea şi transferarea conform regulilor islamice. Ibni Abidin spune în încheierea explicației despre rugăciunile restante:

Cel ce are rugăciuni rugăciuni restante, pe care nu le-a putut împlini dintr-un motiv anume şi pe care nu le-a împlinit nici măcar când avea puterea de a le face prin intenție, trebuie ca pe patul de moarte să ceară răscumpărarea şi transferarea lor. Dacă nu era în putere de a le recupera, atunci nu este nevoie de transferare. La fel vor proceda şi bolnavul sau călătorul ce nu au ținut post în luna Ramazan şi au murit înainte de a-şi recupera postul. Allahu teala le va accepta motivele. După moartea lor răscumpărarea va fi făcută de către custodele persoanei decedate. Aceasta nu se va face înaintea decesului. Nu este permis ca o persoană care se află în viață să facă rascumpărarea pentru sine. În cartea **Jilal-ul kulub** se spune: (Cel ce a încălcat dreptul lui Allahu teala sau pe al unui om trebuie să spună sau să citească transferul scris, la doi martori. Pentru cel ce nu a încălcat nici un drept este acceptat să-şi facă testamentul).

Custodele celui decedat va da ca recompensă pentru răscumpărare cantitatea cât pentru o fitra, adică jumătate de sa' [520 de bani sau 1750 de grame] de grâu, din o treime din averea sa, pentru fiecare timp de rugăciune şi pentru rugăciunea vitr şi pentru o zi de post ce trebuie recuperată, săracilor sau celor ce îngrijesc de ei.

Dacă persoana decedată nu şi-a exprimat dorința de a-i fi răscumpărate rugăciunile şi postul, conform orientării religioase Hanefi nu este nevoie ca custodele său să facă aceasta. În şcoala Şafii chiar dacă persoana decedată nu şi-a exprimat dorința, custodele său va face răscumpărarea. Drepturile încălcate ale altei persoane vor fi răscumpărate chiar dacă persoana decedată nu şi-a exprimat dorința şi conform orientării

Hanefi. Şi chiar cei ce au drepturi asupra acelei persoane le pot cere fără a apela la judecată. Dacă persoana decedată a cerut ca posturile restante să-i fie răscumpărate cu o sumă de bani, atunci aceasta trebuie îndeplinită. Căci, Islamul o porunceşte. Dacă nu a cerut, răscumpărarea rugăciunilor este permisă, dar nu este necesară. Dacă acestea două nu vor fi acceptate, cel puțin se va primi răsplata pentru oferirea pomenii şi va fi un ajutor pentru curățarea păcatelor. Imam-i Muhammed a declarat în **Mejma-ul-enhur**: (Chiar dacă s-a zis că, pentru cel ce nu şi-a împlinit rugăciunea, lăsându-se înşelat de diavol şi de sine şi spre sfârşitul vieții căindu-se, începe să-şi recupereze rugăciunile, nu este permis să-şi transfere răscumpărarea rugăciunilor, în cartea **Mustasfa** se spune că este permis).

În cartea **Jila-ul-kulub** se relatează: (Drepturile omului, ceea ce trebuie plătit în urma datoriilor, garanției, tâlhăriei, furtului, salariului, vânzării şi drepturile corporale cum ar fi bătaia, rănirea, folosirea fără voie şi insultarea, înjosirea, bârfa şi calomnia sunt drepturi ale inimii).

Din averea persoanei decedate se va da o treime, ca răsplată pentru răscumpărare. Dacă o treime din averea sa nu ajunge pentru a acoperi această recompensă aunci este permis, conform cărții **Feth-ul-kadir**, ca custodele său să doneze mai mult de acea treime. Însă, dacă la fel, persoana decedată doreşte ca după moartea sa să se facă pelerinajul obligatoriu şi custodele său sau altcineva vor dărui aceşti bani, nu este permis. Dacă nu şi-a exprimat dorința înaintea morții şi moştenitorul său face răscumpărarea sau pelerinajul din banii săi, obligația persoanei decedate se va considera împlinită. Deşi există păreri conform cărora nu ar fi permisă răscumpărarea sau plata pelerinajului cu banii altcuiva decât ai moştenitorului, autorii cărților **Durr-ul-muhtar, Merakil-felah, Jila-ul-kulub** afirmă contrariul.

Recompensa răscumpărării se poate da şi socotind în locul grâului, făină, sau 1 sa' (1750 gram) orz, curmale sau struguri. [Căci acestea fiind mai scumpe decât grâul vor fi mult mai folositoare celor săraci]. În locul acestora se poate da şi aur sau argint în aceeaşi valoare. [Nu se face răscumpărarea cu bancnote]. Nu este nevoie să se dea recompensă pentru prosternările tilavet.

Cum se fac răscumpărarea şi transferul?

Dacă suma pentru recompensa răscumpărării depăşeşte o treime din bunurile lăsate de persoana decedată, custodele nu poate folosi mai mult, dacă moştenitorii nu îi permit. În cartea **Kinye** se spune că, dacă persoana decedată lasă prin testament să i se plătească o treime din bunurile lăsate, ca răscumpărare pentru rugăciunile din întrega viață, dacă are datorii, chiar dacă cei ce au de luat datoriile permit aceasta, nu este permis ca răscumpărarea sa să fie împlinită. Căci Islamul prevede ca mai întâi să fie plătite datoriile. Plătirea datoriilor nu poate fi amânată cu voia celor ce au de luat datoriile.

Este acceptat testamentul celui ce a cerut răscumpărarea rugăciunilor din întreaga sa viață, dar nu se ştie vârsta la care a murit, iar o treime din bunurile lăsate nu acoperă răscumpărarea. Dacă o treime din bunurile sale acoperă şi depăşeşte răscumpărarea atunci testamentul nu va fi acceptat. Deoarece, atunci când acea treime din bunuri nu acoperă răscumpărarea, se ştie cu exactitate numărul de rugăciuni pe care acea treime le acoperă şi testamentul pentru acestea este valabil. Pentru celelalte rugăciuni, testamenul este nul. Când acea treime din bunuri este mai mare, atunci neştiindu-se numărul exact al rugăciunilor, testamentul nu va fi valabil.

Dacă persoana decedată nu are deloc bunuri pentru răscumpărare, sau acea treime din averea sa nu acoperă răscumpărarea, sau dacă nu şi-a exprimat deloc dorința de a i se răscumpăra rugăciunile însă custodele său doreşte să facă aceasta cu propriile bunuri, se va face Devr (transferarea). Însă custodele nu este obligat să facă asta. Pentru a face transferarea, custodele va împrumuta răsplata răscumpărării necesare pentru o lună sau pentru un an, bani de aur, sau salbă de bani de aur, sau brățară, ori inel, ori bani de argint. Dacă persoana decedată este bărbat se vor scădea din vârsta sa 12 ani, iar dacă este femeie se vor scădea 9 ani şi apoi se vor calcula anii de rugăciuni ce trebuiesc răscumpărați. **Pentru şase rugăciuni zilnice se vor da 10 kilograme, iar pentru un an solar 3660 de kilograme de grâu.** Spre exemplu dacă kilogramul de grâu ar fi 180 de bani, pentru un an de rugăciuni se vor da 6588 sau rotunjit 6600 de lire. Dacă o liră de aur [7 grame şi 20 de centigrame] este 120 de lire, pentru rugăciunile dintr-un an

se vor da 55 sau rotunjit 60 de bani de aur. Dacă custodele persoanei decedate ar împrumuta 5 bani de aur şi ar găsi spre exemplu 4 persoane nevoiaşe ce îşi cunosc şi respectă religia: [Este obligatoriu ca aceştia să nu poată oferi pomana fitra, adică să fie persoane ce pot primi pomană. Dacă nu sunt săraci răscumpărarea nu va fi acceptată]. Custodele persoanei decedate, adică cel ce a fost însărcinat cu această misiune ori unul dintre urmaşii săi, ori persoana ce a fost însărcinată de unul dintre urmaşi va da cei 5 bani de aur primei persoane nevoiaşe mărturisindu-şi intenția în felul următor: (Îți ofer aceşti 5 bani de aur ca răscumpărare pentru rugăciunile răposatului domn...). Apoi persoana săracă va spune: (Am primit şi am acceptat. Îți ofer ție aceşti bani.) şi îi va da urmaşului sau custodeluielui acestuia, iar acesta îi va primi. Urmând să îi dea din nou aceleiaşi persoane nevoiaşe sau celei de-a doua şi îi va primi cadou înapoi. Procedând astfel de patru ori se va efectua transferul. În timpul unui transfer se răscumpără rugăciunile de 20 de bani de aur. Dacă persoana decedată este bărbat şi are 60 de ani, pentru 48 de ani de rugăciune ar trebui să ofere 48*60=2880 de bani de aur. Pentru aceasta se va face transferul de 2880/20=144 ori. Dacă numărul monedelor de aur este 10 atunci se vor efectua 72 de transferuri, iar dacă monedele sunt în număr de 20 se vor face 36 de transferuri. Pentru un număr de 10 persoane nevoiaşe şi 10 monede se vor efectua 29 de transferuri, ca răsplată a rugăciunilor din 48 de ani. Căci:

Numărul anilor în care nu şi-a împlinit rugăciunile x numărul monedelor de aur ce revin unui an = numărul persoanelor nevoiaşe x numărul monedelor ce revin unui transfer x numărul transferurilor. În cazul exemplului nostru aproximativ: 48 X 60 = 4 X 5 X 144 = 4 X 10 X 72 = 4 X 20 X 36 = 10 X 10 X 29.

Reiese că pentru a găsi numărul de transferuri în cazul răscumpărării rugăciunii este necesară înmulțirea numărului de monede ce revin unui an de răscumpărare cu numărul anilor în care persoana decedată nu şi-a împlinit rugăciunile. De asemenea, se vor înmulți şi numărul monedelor ce revin unui transfer cu numărul persoanelor nevoiaşe. Apoi primul rezultat se va împărți la cel de-al doilea. Rezultatul ne va indica numărul de transferuri. Valoarea grâului şi a aurului în bancnote se schimbă întotdeauna aproximativ în aceleaşi proporții. Adică, valoarea grâului şi cea

a aurului scad sau cresc împreună întotdeauna. Din acest punct de vedere, cantitatea de grâu necesară pentru 1 an nu se schimbă, la fel ca şi cantitatea de aur, se va calcula aproximativ la fel cum am procedat mai sus calculând cele 60 de monede de aur. De aceea în privința calculului răscumpărării trebuie să fim întotdeauna atenți procedând astfel:

Răscumpărarea pentru 1 an de rugăciune este de 5 monede de aur.

Răscumpărarea unei luni de post este de o monedă de aur.

De aici va reieşi cantitatea de aur şi numărul transferurilor necesare.

După achitarea răscumpărării rugăciunilor, se vor răscumpăra zilele de post restante, transferându-se de 3 ori 5 monede de aur la 4 persoane nevoiaşe. Deoarece, suma răscumpărării pentru o lună, 30 de zile de post, este de 52,5 kilograme de grâu sau 5,25 grame de aur adică 0,73 monede de aur. Se observă astfel că în şcoala Hanefi cu o monedă de aur se răscumpără un an de post deci pentru 48 de ani se vor da 48 de monede. Transferând 5 monede la 4 nevoiaşi se vor da 20 de monede. După achitarea răscumpărării postului se vor mai efectua câteva transferuri pentru danie şi sacrificii.

Pentru răscumpărarea unei promisiuni este nevoie de 10 persoane nevoiaşe zilnic, iar pentru răscumpărarea unei zile de post ce nu a fost ținută fără un motiv bine determinat este nevoie de 60 de persoane nevoiaşe şi fiecăruia nu i se poate da mai mult de jumătate de sa' (520 de dirhem sau 1750 de grame) zilnic. Deci nu se pot oferi în aceeaşi zi mai multe răscumpărări de promisiune, unui număr de 10 persoane nevoiaşe. Astfel răscumpărările pentru promisiune şi cele pentru post nu se pot transfera în aceeaşi zi. Dacă persoana decedată şi-a exprimat dorința răscumpărării unei promisiuni se vor oferi într-o zi câte 2 kilograme de grâu sau făină, ori orice alt bun în această valoare, aur, argint, către 10 persoane sărace. De asemenea acestea se pot da şi unui singur nevoiaş timp de 10 zile consecutiv. Sau se pot oferi bani unei persoane sărace spunându-i: „Te deleg să te hrăneşti cu aceşti bani timp de zece zile, dimineața şi seara!” Însă nu este acceptat ca acesta să folosească aceşti bani în alt scop cum ar fi procurarea de cafea, țigări, ziare. Cel mai bine ar fi să se facă o înțelegere cu un bucătar căruia să i se plătească pentru hrănirea persoanei alese de

două ori pe zi timp de 10 zile. La fel se va proceda şi în cazul postului ce a fost întrerupt după mărturisirea intenției şi a zîhar, fiind necesară oferirea de jumătate de sa' de grâu sau alte bunuri în aceeaşi valoare, ori hrănirea zilnic, de două ori pe zi, a 60 de persoane nevoiaşe sau a unei singure persoane, timp de 60 de zile, pentru răscumpărarea unei singure zile de post.

Răscumpărarea daniei nu este necesară, dacă persoana decedată nu şi-a exprimat dorința în acest sens. S-a convenit că urmaşul poate face transferul de la sine pentru răscumpărarea daniei.

În cadrul transferului custodele va trebui să mărturisească intenția de răscumpărare a rugăciunii sau a postului de fiecare dată când se dau monedele de aur persoanelor nevoiaşe. De asemenea, persoana aleasă va trebui să spună la înapoierea monedelor „îți dăruiesc aceste monede”, iar custodele la rândul lui va spune ”primesc”. Dacă custodele nu poate efectua răscumpărarea, va delega pe cineva pentru a face răscumpărarea şi transferurile pentru persoana decedată.

Imamul Birgivi în cartea sa (**Vasiyyetname**) şi Kadizade Ahmed în comentariul acesteia declară că persoanele nevoiaşe nu trebuie să dețină suma limită. Este permis ca aceştia să fie aleşi dintre rudele persoanei decedate. Se vor oferi aceste monede spunându-se „Îți ofer aceste monede penru răscumpărarea rugăciunilor şi se spune numele persoanei în numele căreia se dau banii”. La rândul ei persoana nevoiaşă trebuie să-şi exprime acceptul şi să ştie că acele monede îi aparțin. Dacă nu ştie atunci i se va aduce la cunoştință dinainte. Persoana care a primit banii îi va oferi de bună voie unei alte persoane nevoiaşe spunând „Îți ofer aceste monede pentru răscumpărarea rugăciunilor lui.....” Acesta de asemenea îşi va exprima acordul prin viu grai. De asemenea, trebuie să accepte monedele ca fiind bunul său propriu, căci dacă le va accepta ca pe un dar ce trebuie returnat, transferul nu va fi valabil. După ce şi cea de-a doua persoană îşi va exprima acordul asupra primirii recompensei, va transmite acele monede unei terțe persoane zicând, (Ți-am dat aceste monede în același mod). Astfel ar trebui efectuat transferul pentru rugăciune, post, danie, sacrificiu, pomana fitr, încălcarea drepturilor unui om sau ale unui animal. Nu este permisă

transferarea recompensei în cazul răscumpărării unui jurământ (adak) şi postului.

Apoi persoana care are monedele le va dărui custodelui de bună voie. Acesta va primi monedele şi îşi va exprima acceptul. În cazul în care nu doreşte să le dăruiască, acestea nu îi pot fi luate, deoarece sunt bunul său. Custodele va oferi acestor săraci şi o cantitate de aur sau o sumă de bani ori o parte din bunurile persoanei decedate, răsplata acestei pomeni va fi oferită în numele persoanei decedate. Săracul datornic şi copilul ce nu a ajuns la pubertate nu ar trebui să participe la transfer, căci este obligatoriu să-şi plătească datoriile cu aceşti bani câştigați. Nu este permisă neîndeplinirea acestei obligații şi oferirea banilor altei persoane pentru împlinirea răscumpărării persoanei decedate. Nerespectând această condiție, el nu va primi nici o răsplată chiar dacă transferul ar fi acceptat. Ba mai mult va înfăptui un păcat.

În cazul unei persoane ce nu are bunuri, chiar dacă îşi exprimă dorința pentru împlinirea transferului, nu este necesar ca custodele său să împlinească aceasta. Persoana decedată îşi poate lăsa toate bunurile pentru a i se împlini răscumpărarea cu condiția ca aceasta să nu depăşească o treime din valoarea moştenirii. Astfel se va efectua răscumpărarea fără a fi nevoie de transferare. Este considerat păcat ca persoana decedată să îşi exprime dorința de a se face transferarea cu o sumă mai mică de o treime din moştenire cu toate că poate acoperi răscumpărarea. În volumul 5, pagina 273 a cărții sale, Ibni Abidin relatează: (Este mai bine pentru cel ce are copii mici, pentru cel ce este sărac sau pentru bolnavul dreptcredincios ai cărui copii maturi au nevoie de moştenire să nu îşi exprime dorința împlinirii de acte caritabile facultative din bunurile lăsate ci să le încredințeze copiiilor săi dreptcredincioşi). În cartea Bezzaziyye, vorbindu-se despre moştenire, se spune, (Bunurile trebuie folosite în acte caritabile şi nu lăsate ca moştenire copiiilor răi. Căci în caz contrar s-ar considera ca ajutor la împlinirea păcatelor. De asemenea acestor urmaşi nu trebuie să li se lase o mare parte din moştenire).

Nu este permis ca cineva să ceară să se împlinească transferul pentru rugăciune, post, danie, sacrificiu şi promisiuni cu o sumă mai mică de o treime din moştenire, iar cu suma rămasă să se citească Coranul, sau să se

facă hatm-i tehlil, ori să se facă slujbe de pomenire pentru el. Cel ce dă bani pentru acestea, la fel ca şi cel ce primeşte banii pentru o astfel de cauză, vor intra în păcat. Este permis să se dea bani sau să se primească, pentru a învăța pe cineva să citească Coran, însă pentru citirea Coranului aşa ceva nu este permis.

De asemenea, nu este permisă recuperarea rugăciunilor, postului persoanei decedate de către urmaşii săi sau de căre oricine altcineva. Însă, este permis şi chiar indicat să se îmlinească rugăciuni şi să se țină posturi facultative, a căror răsplată să fie dăruită sufletului persoanei decedate.

Pelerinajul neîmplinit poate fi împlinit de o altă persoană aleasă de persoana decedată. Astfel pelerinajul restant va fi împlinit. Căci pelerinajul este un act de credință ce se împlineşte atât cu trupul cât şi cu banii. Pelerinajul facultativ poate fi împlinit oricând în locul altcuiva. Însă pelerinajul obligatoriu nu poate fi împlinit decât dacă persoana în cauză nu l-a putut împlini până la moartea sa, de către persoana aleasă de acesta.

În cărțile **Mejma'ul enhur** şi **Durr-ul-munteka** se relatează: (Răscumpărarea persoanei decedate trebuie împliniă înainte de înmormântare). În cartea **Kuhistani** se spune însă, că se poate realiza şi după înmormântare.

Răsplata răscumpărării rugăciunilor, postului, daniei, sacrificiului se poate oferi săracilor, mai mult decât suma limită. Chiar se pot oferi toate monedele de aur unui singur sărac.

Bolnavului aflat pe patul de moarte nu-i este permis să ofere o sumă de bani ca răscumpărare pentru rugăciunile pe care nu le poate împlini. În cazul postului, bătrânul ce nu poate împlini acest act de credință din cauza vârstei are posibilitatea de a oferi răscumpărare pentru posturile restante. Rugăciunea trebuie împlinită, fie chiar şi cu capul prin intenție, de către persoana bolnavă. Cel ce nu poate împlini mai mult de rugăciunile unei zile din cauza bolii, chiar şi în acest mod, va fi iertat şi nu va fi obligat să-şi recupereze rugăciunile în cazul însănătoşirii. În schimb, posturile restante trebuie recuperate. Dacă persoana respectivă moare între timp, neputându-şi recupera posturile, acestea îi vor fi iertate.

Capitolul 8
CELE 32 ŞI 54 DE OBLIGAȚII

Atât un copil ajuns la pubertate cât şi un necredincios vor deveni musulmani rostind Kelime-i tevhid (**La ilahe illallah Muhammedun resulullah**) şi mărturisindu-şi credința, înțelegându-i sensul. Păcatele necredinciosului vor fi iertate imediat. Însă şi aceştia, ca fiecare musulman de altfel, trebuie să creadă, să memoreze şi să învețe sensul celor 6 condiții ale credinței (Amentu) şi de asemenea să-şi mărturisească credința că toate regulile islamice, adică toate poruncile şi interdicțiile indicate de Muhammed aleyhisselam au fost trimise de către Allahu teala. După aceea trebuie să învețe obligațiile islamice, adică ceea ce este permis şi interzis în Islam. Dacă refuză învățarea obligațiilor islamice, împlinirea lor şi evitarea celor interzise, adică dacă nu crede în acestea îşi va pierde credința. Dacă nu acceptă una singură din aceste obligații, va deveni necredincios. Necredinciosul nu devine musulman doar rostind (La ilahe illallah) şi împlinind doar unele porunci ale Islamului, cum ar fi rugăciunea, postul, pelerinajul sau împlinirea de acte caritabile. În lumea de apoi nu va primi răsplata acestor binefaceri.Trebuie mai întâi să se căiască şi să ceară iertare pentru ceea ce a negat, pentru ceea ce nu a crezut.

Savanții islamici au ales dintre obligațiile Islamului 32 şi respectiv 54 de obligații, care trebuie învățate şi respectate de către toți musulmanii.

TREIZECI ŞI DOUĂ DE OBLIGAȚII

Principiile credinței: Şase (6)
Principiile Islamului: Cinci (5)
Obligațiile rugăciunii: Doisprezece (12)
Obligațiile abluțiunii: Patru (4)
Obligațiile îmbăierii: Trei (3)
Obligațiile teyemmum: Două (2)

Unii savanți consideră că obligațiile teyemmum ar fi trei şi atunci în total ar fi treizeci şi trei de obligații.

Principiile Credinței (6)

1.-Credința în existența şi unicitatea lui Allahu teala.

2.-Credința în îngeri.

3.-Credința în cărțile trimise de Allahu teala.

4.-Credința în Profeții lui Allahu teala.

5.-Credința în Ziua de apoi.

6.-Credința în destin, să crezi că binele şi răul au fost create de Allahu teala.

Principiile Islamului (5)

7.-Mărturia de credință-Kelime-i Şehadet.

8.-Rugăciunea împlinită de cinci ori pe zi.

9.-Dania

10.-Postul în luna Ramazan

11.-Împlinirea pelerinajului o dată în viață de către cel ce îşi permite.

Obligațiile Rugăciunii (12)

A.-Obligațiile exterioare sunt în număr de 12, acestora li se mai spune şi condiții.

12.-Curățenia corporală.

13.-Curățenia locului.

14.-Acoperirea părților avret ale corpului.

15.-Direcția de rugăciune către Kaaba.

16.-Timpul potrivit.

17.-Intenția.

18.-Formula de început (Iftitah tekbiri).

B.-Obligațiile interioare, acestora li se mai spune şi poziții.

19.-Poziția în picioare.

20.-Lectura corectă din Coran.

21.-Plecăciunea.

22.-Prosternarea.

23.-Ultima poziție de aşezare.

Obligațiile Abluțiunii (4)

24.-Spălarea feței.

25.-Spălarea brațelor împreună cu coatele.

26.-Umezirea (mesh) a ¼ din cap.

27.-Spălarea picioarelor împreună cu gambele.

Obligațiile Îmbăierii (3)

28.-A lua apă în gură făcând gargară (mazmaza).

29.-A lua apă în nas (istinşak).

30.-A spăla tot corpul.

Obligațiile Teyemmum (2)

1.-Intenția de a se curăța de starea de impuritate.

2.-Lovirea mâinilor de pămât curat şi a face mesh pe față şi lovirea din nou a mâinilor de pământ curat şi trecerea lor peste brațe de la coate până la palme.

CINCIZECI ŞI PATRU DE OBLIGAȚII

1.- Credința în unicitatea lui Allahu teala.

2.- Să mănânci şi să bei numai ceea ce este permis.

3.-Abluțiunea.

4.-Împlinirea rugăciunii de cinci ori pe zi.

5.-Purificarea prin spălarea întregului corp.

6.-Să ai încredere în Allahu teala în privința celor necesare vieții de zi cu zi.

7.-Să te îmbraci doar cu haine curate.

8.-Să te laşi în voia lui Allahu teala.

9.-Să te mulțumeşti cu ceea ce ai.

10.-Să fi recunoscător pentru binefaceri.

11.-Să crezi în destin.

12.- Să fi răbdător la necaz.

13.-Să te căieşti pentru păcatele înfăptuite.

14.-Să împlineşti ritualurile religioase doar pentru voia lui Allahu teala.

15.-Să-l ştii pe diavol drept duşman.

16.-Să accepți Coranul ca dovadă.

17.-Să fi pregătit pentru moarte.

18.-Să nutrești afecţiune față de cei iubiți de Allahu teala şi să nu-i iubești și să îi eviți pe duşmanii lui Allahu teala [hubb-i fillah și bugd-i fillah].

19.-Să fi binevoitor față de părinți și să le faci favoruri.

20.-Să faci bine şi să îndepărtezi de la rău.

21.-Să-ți vizitezi rudele.

22.-Să nu trădezi ceea ce ți s-a încredințat.

23.-Să ai frică de Allahu teala şi să eviți excesul și păcatele.

24.-Să te supui lui Allahu teala şi Profetului Său.

25.-Să eviți păcatul şi să te refugiezi în credința în Allahu teala.

26.-Să asculți de superiorii tăi musulmani.

27.-Să observi creațiile lumești și celeste pentru a lua pilde.

28.-Să reflectezi asupra existenței lui Allahu teala.

29.-Să îți fereşti limba de cuvinte obscene, interzise.

30.-Să îți ții inima departe de toate păcatele.

31.-Să nu ironizezi pe nimeni.

32.-Să nu priveşti la lucruri interzise.

33.-Musulmanul trebuie să-şi respecte cuvântul dat indiferent de împrejurare.

34.-Să nu asculți lucruri rele.

35.-Să te străduieşti să acumulezi cunoştințe.

36.-Să fii corect la măsurat şi cântărit.

37.-Să te temi de pedeapsa lui Allahu teala.

38.- Să dai danie şi pomană săracilor şi să-i ajuți.

39.-Să nu-ți pierzi speranța în iertarea lui Allahu teala.

40.-Să nu fi legat de dorințele rele ale patimii.

41.-Să dai de mâncare şi de băut pentru voia lui Allahu teala.

42.-Să munceşti cât să îți câştigi existența.
43.-Să dai dania şi dania produselor agricole.
44.-Să nu întreții raporturi sexuale în timpul lăuziei şi menstruației.
45.-Să-ți cureți inima de păcate.
46.-Să nu fii orgolios.
47.-Să nu iei pe nedrept averea unui orfan ce nu a atins pubertatea.
48.-Să te fereşti de homosexualitate.
49.-Să împlineşti cele cinci rugăciuni zilnice la timp.
50.-Să nu acaparezi prin forță bunurile cuiva.
51.-Să nu-i asociezi nimic lui Allahu teala.
52.-Să te fereşti de adulter.
53.-Să nu consumi băuturi alcoolice.
54.-Să nu juri, decât dacă ai un motiv legitim.

NECREDINȚA (Kufr)

Cel mai mare dintre toate relele este necredința în Allahu teala, ateismul. Necredința înseamnă să nu crezi în ceea ce trebuie. De asemenea, să nu crezi în Muhammed aleyhisselam este tot dovadă de necredință. Credința (IMAN) înseamnă mărturisirea prin viu grai şi acceptarea cu inima a tot ceea ce a transmis Profetul Muhammed aleyhisselam oamenilor de la Allahu teala. Dacă există vreun obstacol pentru exprimarea prin viu grai a credinței, atunci aceasta va fi iertată. Trebuie să ne ferim de a spune sau a face ceea ce Islamul ne indică ca fiind semne ale necredinței. Dintre acestea se numără tratarea cu uşurință a uneia dintre poruncile sau interdicțiile Islamului, ironizarea Coranului cel Sfânt, a îngerilor, a Profeților. Refuzul acceptării după luarea la cunoştință este considerată neacceptare, neaprobare. Şi îndoiala este tot dovadă de neacceptare.

Necredința se împarte în trei categorii:

Jehli (din ignoranță), Juhudi (din încăpățânare), Hukmi (de situație).

I. Necredința din cauza ignoranței este proprie celor ce nu gândesc. Ignoranța este de două feluri. Prima este simplă. Cei din această categorie ştiu că sunt ignoranți. Ei nu urmează o ideologie greşită. Sunt precum

animalele. Căci ceea ce îi diferențiază pe oameni de animale sunt ştiința şi rațiunea. Aceştia sunt mai prejos şi decât animalele chiar. Căci animalele sunt foarte bune în scopul pentru care au fost create. Cea de-a doua categorie a ignoranței este cea a ideologiei greşite şi îi cuprinde pe cei ce nu urmează ideile islamice transmise în mod clar ci filozofia greacă sau ideologia celor 72 de grupuri ale musulmanilor ce nu respectă tradiția profetică. Acest tip de ignoranță este mult mai rău decât primul. Este o boală căreia nu i se ştie leacul.

II. Necredința cu bună ştiință, conştientă, se numeşte necredință din încăpățânare. Ea apare din orgoliu, din dorința de mărire sau din teama de a fi ironizat. Necredința Faraonului şi a acoliților săi, a lui Heraclius, împăratul Bizanțului, sunt de acest fel.

III. Cea de-a treia categorie este necredința de situație. Cel ce spune sau face ceea ce Islamul a indicat ca semn de necredință, chiar dacă aprobă cu inima şi spune că crede este considerat necredincios. Să arăți respect față de ceea ce Islamul a poruncit să nu fie respectat şi să înjoseşti ceea ce a fost poruncit să respecți.

Sunt considerate acte de necredință ce duc la autoexcludere următoarele:

1.-Să spui că Allahu teala ne priveşte din cer sau din Arş.

2.-Să spui cuiva, Allahu teala te chinuie aşa cum m-ai chinuit tu pe mine.

3.-Să spui că un musulman este în ochii tăi precum un evreu.

4.-Să spui că Allahu teala ştie că este adevărat, în cazul unei minciuni.

5.-Să foloseşti cuvinte înjositoare pentru îngeri.

6.-Să batjocoreşti Coranul cel Sfânt, să nu crezi şi să înjoseşti chiar şi o literă din el.

7.-Să reciți Coran acompaniat de un instrument muzical.

8.-Să nu crezi şi să foloseşti cuvinte defăimătoare la adresa adevăratelor Tora şi Biblii. [În ziua de azi acestea nu mai există].

9.-Să citeşti Coranul cu litere numite şaz şi să afirmi că ai citit adevăratul Coran.

10.-Să înjoseşti Profeții.

11.-Să nu crezi chiar şi într-unul singur din cei 25 de Profeți aleyhimusselam, ale căror nume au fost amintite în Coran.

12.-Să spui despre o persoană, ce face fapte bune, că este mai presus de un Profet.

13.-Să se spună despre Profeți că erau nevoiaşi. Căci sărăcia lor era voită.

14.-Să crezi pe cineva care afirmă că este profet.

15.-Să glumeşti pe seama a ceea ce se va întâmpla în Ziua de Apoi.

16.-Să nu crezi în pedepsele din mormânt şi din lumea de apoi, spunând că nu sunt raționale sau explicabile ştiințific.

17.-Să nu crezi că Allahu teala ni se va arăta în Rai, spunând eu nu doresc Raiul, eu Îl vreau pe Allah.

18.-Să crezi în cuvintele ce indică necredința în Islam şi să afirmi că ştiința este mai presus de cunoştințele islamice.

19.-Să afirmi că nu este nici o diferență dacă împlineşti sau nu rugăciunea.

20.- Să spui, ”Eu nu plătesc dania”.

21.-Să îți exprimi dorința ca dobânda să fi fost permisă.

22.-Să îți exprimi dorința ca asuprirea să fi fost permisă.

23.-Să oferi săracului din bunurile câştigate pe căi interzise şi să aştepți răsplată pentru aceasta. Săracul să aducă rugi pentru binele persoanei ce a oferit bunurile, ştiind că acestea nu sunt permise.

24.-Să spui că afirmațiile imamului Ebu Hanife nu sunt valabile. Vehabiții sunt necredincioşi din această cauză.

25.-Să nu aprobi una dintre tradițiile foarte cunoscute.

26.-Să spui, în legătură cu hadisul **„Ravda-i Mutahhara, locul dintre mormântul meu şi minber este o grădină din grădinile Raiului.”**, eu nu văd nimic în afară de mormânt, minber şi rogojină.

27.-Să nu crezi în cunoştințele religioase. Înjosirea acestora şi a învățaților islamici.

28.-Cel ce îşi doreşte să devină necredincios, se autoexclude din acel moment.

29.-Cel ce îşi doreşte ca altul să devină necredincios, va deveni necredincios el însuşi, dacă îşi doreşte aceasta pentru că agreează ideea de necredinţă.

30.-Să fi motiv de necredinţă, cu bună ştiinţă, pentru cineva şi să spui cuvinte necredincioase de bună voie. Chiar dacă faci acestea fără ştiinţă, conform majorităţii savanţilor islamici, eşti considerat necredincios.

31.-Să faci ceva ce duce la autoexcludere cu bună ştiinţă. Unii savanţi islamici afirmă că împlinirea acestui fel de acte chiar şi cu neştiinţă duce tot la necredinţă.

32.-Purtarea brâului folosit de preoţi (zunnar) sau a altor haine specifice necredincioşilor. De asemenea este considerată necredinţă purtarea acestora şi de către comercianţi, în regiunile ce nu se conduc după legile islamice. Nu este permisă folosirea lor nici în scopul înveselirii oamenilor şi al comediei.

33.-Folosirea lucrurilor specifice zilelor de sărbătoare ale necredincioşilor, în acelaşi scop şi dăruirea lor necredincioşilor.

34.-Folosirea anumitor cuvinte pentru a arăta că este inteligent, cultivat sau pentru a înveseli, a mira sau a bucura persoanele din anturaj poate duce la necredinţa de situaţie. Anumite cuvinte rostite la mânie, furie sau din ciudă pot cauza aceeaşi necredinţă.

35.-Să bârfeşti şi să afirmi că nu ai bârfit ci doar ai spus un fapt despre o anumită persoană.

36.-Dacă o fată ce a fost căsătorită de către părinţii ei, cu un musulman, când încă nu era la pubertate, atingând pubertatea, dacă nu va şti principiile credinţei şi ale Islamului, dacă nu va putea răspunde la aceste întrebări, când va fi întrebată, va fi separată de soţul ei, ea devenind murted, apostată. Aceeaşi situaţie este valabilă şi pentru bărbat.

37.-Să aprobi uciderea pe nedrept sau hotărârea de a fi ucis a unui musulman.

38.-Să spui că trebuie omorât un om a cărui ucidere nu este necesară.

39.-Să aprobi persoana ce bate sau ucide pe cineva fără motiv, spunând că asta e ceea ce merita.

40.-Să minţi spunând cuiva, Allahu teala ştie că te iubesc mai mult decât pe propriul meu copil.

41.-Dacă o persoană ce ocupă un rang înalt strănută şi i se spune ”Yerhamukellah”, este un act de necredință să dojenești acea persoană spunând, ”Nu ar trebui să vorbești astfel cu un demnitar!”

42.-Să tratezi cu uşurință şi să nu împlinești rugăciunea, postul, dania, neconsiderând că sunt obligații.

43.-Să îți pierzi speranța în mila lui Allahu teala.

44.-Unele bunuri sau bani ce nu sunt la origine interzise, dintr-un motiv ulterior, devin interzise. Acestora li se spune haram-i li gayrihi. Bunurile furate şi cele câştigate pe căi interzise sunt astfel. Să numeşi astfel de bunuri permise nu este necredință. Porcul, băuturile alcoolice şi leşurile, lucruri ce ele în sine sunt interzise sunt numite haram-i li aynihi. Să spui despre acestea că sunt permise este un act de necredință.

45.-Să spui despre toate păcatele despre care se ştie cu siguranță că sunt interzise, că sunt permise.

46.-Să înjoseşti chemarea la rugăciune, moscheea şi cărțile islamice, lucrurile care sunt importante în Islam.

47.-Să împlineşti rugăciunea, ştiind că nu ai abluțiune.

48.-Să împlineşti rugăciunea îndreptat în altă direcție decât cea de rugăciunea, cu bună ştiință. Să afirmi că nu este nevoie să împlineşti rugăciunea îndreptat spre Kaaba.

49.-Să numeşti un musulman, necredincios, pentru a-l denigra, nu este necredință, însă să îți doreşti să devină necredincios este necredință.

50.-Să nu acorzi atenție faptelor tale şi astfel să înfăpuiești păcate.

51.-Să nu crezi în necesitatea împlinirii actelor de credință şi a evitării păcatelor.

52.-Să crezi că taxele adunate sunt proprietatea sultanului.

53.-Să apreciezi slujbele religioase ale necredincioşilor, să porți brâul purtat de preoți sau alte lucruri specifice necredincioşilor, fără a fi obligat.

54.-Să spui „Să fiu evreu sau necredincios dacă cutare lucru nu este aşa”, chiar dacă acel lucru este sau nu aşa, persoana în cauză se exclude de bună-voie.

55.-Preacurvia, homosexualitatea, dobânda, minciuna sunt interzise în toate religiile. Dacă cineva îşi doreşte ca acestea să fi fost permise şi el însuşi să fi împlinit acestea se autoexclude.

56.-Să îţi mărturiseşti credinţa în Profeţi, dar să ai îndoiala asupra profeţiei lui Adam aleyhisselam.

57.-Să nu şti că Profetul Muhammed aleyhisselam este ultimul dintre profeţi.

58.-Să spui, „Dacă ceea ce spun Profeţii este adevărat, atunci noi suntem salvaţi”. Dacă aceste vorbe sunt spuse din îndoială atunci duc la necredinţă.

59.-Dacă chemând pe cineva la rugăciune, acesta refuză invitaţia, devine necredincios. Însă, dacă refuzul vine din ideea că nu va împlini rugăciunea la invitaţia unui om, ci pentru că este porunca lui Allahu teala, atunci nu este dovadă de necredinţă.

60.-Dacă i se spune cuiva să îşi scurteze sau nu barba mai mult de patru degete, sau să îşi taie unghiile, conform tradiţiei Profetului aleyhisselam, iar acesta refuză, atunci va deveni necredincios. Însă dacă refuză motivând că nu împlineşte acestea pentru voia acelui om, ci doar pentru că sunt tradiţie profetică, nu devine necredincios.

61.-Să spui cuiva care îşi scurtează mustaţa că nu foloseşte la nimic. Căci, scurtarea mustăţii este tradiţie, deci înseamnă că a tratat cu uşurinţă tradiţia Profetului.

62.-Să-i spui „Să-ţi fie de bine”, cuiva care s-a îmbrăcat din cap până în picioare în mătase.

63.-Dacă cineva face ceva neagreat, cum ar fi să îşi întindă picioarele spre Qibla, să scuipe în direcţia de rugăciune, sau să îşi facă nevoile îndreptat spre Qibla, şi i se atrage atenţia că ceea ce face este neagreat, însă acesta spune „Măcar de ar fi toate păcatele noastre aşa”, deoarece tratează cu uşurinţă faptele neagreate este posibil să devină necredincios.

64.-Dacă un servitor, intrând în casă, îşi salută stăpânul în maniera prescrisă de Islam, iar persoana aflată în prezenţa stăpânului îi spune acestuia să tacă căci nu se cuvine să-i răspundă servitorului la salut, atunci cel ce afirmă acestea devine necredincios. Dacă a făcut asta din dorinţa de a-l învăţa cum să se comporte şi să-i arate că poate răspunde la salut şi cu inima, atunci nu se autoexclude.

65.-Să afirmi că nivelul credinţei oscilează. Dacă se afirmă aceasta pentru perfecţiunea credinţei nu este necredinţă.

66.-Să afirmi că sunt două direcţii de rugăciune în ziua de azi, una către Kaaba şi una către Ierusalim. Însă dacă afirmă că înainte direcţia de rugăciune era către Ierusalim, iar în ziua de azi este către Kaaba, atunci nu este dovadă de necredinţă.

67.-Să simţi o răceală în suflet, să foloseşti vorbe grele la adresa unui savant islamic fără un motiv anume.

68.-Să afirmi că obiceiurile de a nu vorbi în timpul mesei şi de a nu dormi cu soţia în timpul perioadei de lăuzie şi menstruaţie sunt din obiceiurile bune ale celor ce se închină focului.

69.-Dacă întrebi pe cineva dacă este musulman şi acesta răspunde inşaallah dar nu este capabil să explice răspunsul este necredinţă.

70.-Să spui cuiva căruia i-a murit copilul că Allahu teala a avut nevoie de acel copil.

71.-Dacă o femeie îşi leagă în jurul brâului o aţă neagră şi pretinde că ar fi un brâu preoţesc.

72.-Să spui Bismillah când mănânci ceva interzis. Aceasta este valabil pentru mâncărurile interzise în sine, cum ar fi băuturile alcoolice sau leşurile. Pentru mâncarea ce nu este interzisă în sine, dar este obţinută pe căi interzise, este permis să se spună Bismillah.

73.-Să fi de acord, să doreşti necredinţa cuiva. Savanţii islamici au convenit în unanimitate că cel ce blestemă pe cineva să moară în necredinţă va deveni necredincios. În schimb, dacă îi doreşti cuiva să aibă parte de o pedeapsă puternică şi veşnică din cauza tiraniei şi răutăţii sale, această dorinţă nu se consideră necredinţă.

74.-Să îl arăţi martor pe Allahu teala pentru o treabă pe care afirmi că nu ai facut-o deşi ai făcut-o. Se consideră că îl consideri pe Allahu teala, ignorant.

75.-Dacă un bărbat şi o femeie se căsătoresc fără martori şi spun că Allahu teala şi Profetul sallallahu aleyhi ve sellem le sunt martori. Căci Profetul aleyhisselam, în viaţă fiind, nu avea cunoştinţă despre imperceptibil. Este dovadă de necredinţă să spui că ştia imperceptibilul. [Acesta este ştiut doar de Allahu teala şi de cei cărora li-l aduce la cunoştinţă Allah.]

76.-Să pretinzi că ştii ceea ce s-a furat şi ceea ce este necunoscut este dovadă de necredință, atât pentru cel ce afirmă aceasta, cât şi pentru cel ce crede. Chiar dacă pretinde că acestea îi sunt aduse la cunoştință de djini este tot dovadă de necredință, căci nici chiar profeții sau djinii nu cunosc imperceptibilul.

77.-Dacă cineva vrea să jure pe Allahu teala şi o altă persoană îi spune că nu are nevoie de jurământul său pe Allahu teala, ci vrea să jure pe onoarea, pe cinstea sa.

78.-Dacă o persoană îi spune unei alteia, pe care nu o place, că fața ei seamănă cu cel ce ia sufletele, devine necredincios, căci cel ce ia sufletele este unul din îngeri, Azrail aleyhisselam, unul din îngerii importanți.

79.-Să afirmi că neîmplinirea rugăciunii este un lucru plăcut. Dacă chemi pe cineva la rugăciune şi această persoană spune că îi vine greu să împlinească rugăciunea va deveni necredincios.

80.-Să spui că Allah din ceruri îți este martor. Căci Allahu teala nu este îngrădit de o locație.

81.-Să spui Allah tatăl.

82.-Dacă cineva spune că Profetul sallallahu aleyhi ve sellem îşi lingea degetul după ce mânca şi o altă persoană spune că aceasta este dovadă de proastă creştere devine necredincios.

83.-Dacă cineva afirmă că Profetul aleyhisselam era negru (cu sens peiorativ) devine necredincios. [Este des întâlnită denumirea câinilor negri Arab, sau numirea gândacilor de bucătărie Fatma cea neagră. Trebuie să ne ferim de un astfel de comportament.]

84.-Mijloacele de subzistență provin de la Allahu teala. Să spui că este nevoie şi de o mişcare din partea robului înseamnă să-i aduci asociați lui Allahu teala. Căci şi acea mişcare a robului este tot de la Allahu teala.

85.-Să afirmi că e mai bine să fi creştin decât evreu sau necredincios american decât comunist. Trebuie să spui că este mai rău să fii evreu decât creştin şi să fii comunist, mai rău decât necredincios.

86.-Să spui că este mai bine să fii necredincios decât să trădezi încrederea cuiva.

87.-Să afirmi că nu vrei să te alături adunărilor religioase, sau să spui: cine poate să facă tot ceea ce zic marii învățați, sau să spună că vorbele savanților islamici nu au beneficii pentru nimeni.

88.-Să râzi când cineva spune ceva nepermis. Şi cel ce râde de asemenea se va autoexclude. Doar în cazul în care râde de nevoie nu se consideră necredință.

89.-Dacă cineva spune că sufletele străbunilor sunt mereu prezente devine necredincios. Dacă ar afirma că sunt doar prezente nu ar fi necredință. [Sufletele celor iubiți de Allahu teala nu sunt omniprezente, aceasta fiind o însuşire specifică doar lui Allahu teala. Ele sunt prezente acolo unde sunt amintite, nefiind prezente înainte sau după aceasta.]

90.-Să afirmi că nu cunoşti Islamul sau că nu vrei să înveți despre el.

91.-Să spui că dacă profetul Adam nu ar fi mâncat grâu, noi nu am fi fost păcătoşi. Există controverse în ceea ce-i priveşte pe cei ce spun că nu am fi fost pe pământ.

92.-Să spui că noi suntem fii de cârpaci când se spune că profetul Adam se ocupa cu țesutul pânzelor.

93.-Dacă cineva împlineşte păcate uşoare şi i se atrage atenția să se căiască, iar el refuză spunând, „Ce am făcut ca să mă căiesc?”.

94.-Dacă inviți pe cineva să meargă la un învățat sau să învățați împreună cunoştințe religioase, însă el refuză motivând că nu are nevoie de cunoştințe religioase. Se consideră că înjoseşte religia şi se autoexclude.

95.-Folosirea cuvintelor batjocoritoare la adresa cărților religioase duce la autoexcludere.

96.-Să întrebi pe cineva din a cărei seminție este, din ce națiune face parte, care este imamul orientării religioase ce se caracterizează prin credință, care este imamul orientării religioase ce se caracterizeză prin fapte, cel ce nu ştie răspunsul devine necredincios.

97.-Să afirmi că ceva interzis cu desăvârşire este permis. [Este riscant să afirmi că tutunul este interzis.]

98.-Să îți doreşi ca ceva contrar rațiunii, ceva interzis în toate religiile să fi fost permis. Cum ar fi adulterul, homosexualitatea, camăta, să mănânci după ce te-ai săturat. Dorința ca vinul să fi fost permis nu este act de necredință căci acesta nu este interzis în toate religiile.

99.-Folosirea Coranului în cadrul glumelor, al observațiilor.

100.-Să-i spui unei persoane pe nume Yahya (Ya Yahya! huz-il-kitab). Se consideră înjosirea Coranului. La fel se consideră şi citirea Coranului folosind muzica, instrumentele muzicale şi dansul.

101.-Nu este bine să spui „Bismillah, abia am venit”. Să spui „Mahalakallah” dacă ceva ți se pare mult, fără a cunoaşte sensul.

102.-Nu este bine să spui cuiva „Te-aş fi înjurat, dar înjurătura este păcat.”

103.-Nu este bine să spui cuiva eşti gol precum vițelul îngerului Jebrail. Este batjocură la adresa îngerilor.

104.-Să foloseşti expresii ca jur pe capul copilului meu sau pe capul meu.

105.-Să foloseşti instrumente muzicale la citirea sau recitarea Coranului, versurilor ce slăvesc naşterea Profetului sau a cântecelor religioase.

106.-Este interzis să citeşti Coran, rugi de omagiere pentru Profet, cântece religioase, pentru distracție, în adunări ce nu au scop religios.

107.-Să nu asculți cu respect chemarea la rugăciune, rostită confom tradiției Profetului, duce la autoexcludere imediată.

108.-Să dai sens cuvintelor Coranului conform propriei minți.

109.-Să nu crezi conform celor ce au fost clar indicate în Coran şi hadisuri şi în ceea ce marii imami au convenit în unanimitate este necredință. Acest tip de necredință, se numeşte Ilhad, iar cel ce crede astfel este numit Mulhid.

110.-Cel ce salută necredinciosul cu respect, devine necredincios.

111.-Să foloseşti cuvinte respectuoase la adresa necredincioşilor, cum ar fi maestru, profesor.

112.-Să fii de acord cu necredința altcuiva.

113.-Să fii nerespectuos față de benzile, discurile de Coran, căci acestea sunt prețioase la fel ca şi cărțile de Coran.

114.-Să frecventezi şi să crezi în spusele vrăjitoarelor, ghicitoarelor, chiar dacă unele din spusele lor par adevărate. Căci doar Allahu teala este cel care ştie tot şi îndeplineşte ceea ce doreşte. [Să crezi în ştiință nu este dovadă de necredință.]

115.-Neîmplinirea tradiției Profetului neacordându-i importanța necesară.

116.-Folosirea brâului preoțesc, închinarea la cruce, statui, idoli, icoane, venerarea lor, neacordarea importanței cuvenite chiar şi uneia din cărțile islamice, venerarea lucrurilor josnice şi înjosirea celor ce ne-au fost indicate ca importante.

117.-Să afirmi şi să crezi că un vrăjitor poate să facă orice doreşte cu vraja sa şi că vrăjile sale au efect.

118.-Dacă unui musulman i se spune necredincios, iar acesta acceptă, devine necredincios.

119.-Să ridici o moschee, să dai pomană ori să împlineşti alte acte de caritate cu bunuri ce au fost obținute pe căi interzise şi să aştepți în schimb binefaceri.

120.-Dacă cineva dă pomană din bunurile sale obținute pe căi interzise şi aşteaptă binefaceri pentru aceasta, dacă săracul ce primeşte pomana şiind că este obținută pe căi interzise se roagă ca Allahu teala să fie mulțumit de cel care a oferit-o şi dacă cel ce a dat pomana sau o altă persoană spune amin, toți se vor autoexclude.

121.-Să afirmi că este permisă căsătoria cu o femeie cu care este interzis să te căsătoreşti.

122.-Să asculți Coran sau versuri ce slăvesc naşterea Profetului aleyhisselam, la radio sau megafon doar pentru distracție, în restaurante şi în grupuri ce împlinesc păcate.

123.-Să reciți Coran acompaniat de muzică.

124.-Să fii nerespectuos față de Coranul recitat la radio sau megafon.

125.-Să numeşti Creator pe altcineva în afara lui Allahu teala, indiferent de motiv.

126.-Să numeşti voit Abdulkoydur pe cineva numit Abdulkadir, Abduluzeyz pe cineva numit Abdulaziz, Memo pentru Muhammed, Hasso pentru Hasan, Ibo pentru Ibrahim. Cei ce scriu aceste nume pe încălțăminte şi cei ce calcă pe ele îşi pot pierde credința.

127.-Să împlineşti rugăciunea ştiind că nu ai abluțiune şi să nu agreezi ceva ce este tradiție profetică.

128.-Să afirmi că distrugi mormintele celor iubiți de Allahu teala ca ignoranții să nu considere că aceştia sunt Creatori.

129.-Să fi motiv de autoexcludere pentru cineva şi în special pentru propriul copil.

130.-Să afirmi că adulterul şi homosexualitatea sunt permise.

131.-Să nu acorzi atenția cuvenită interdicțiilor indicate în versetele coranice şi hadisuri şi în cele acceptate în unanimitate de savanții islamici.

132.-Împlinirea continuă a păcatelor mari duce la necredință. Să nu acorzi importanță rugăciunii este necredință.

133.-Să aşezi pe jos sau să foloseşti cu intenția de batjocură hârtie, covor de rugăciune sau pătură pe care sunt scrise versete sau doar litere din Coran.

134.-Să spui că Ebu Bekir-Siddik şi Omer Faruk radiyallahu anhum nu aveau dreptul să fie califi..

135.-Să ai aşteptări de la altcineva decât Allahu teala, cum ar fi persoanele decedate.

136.-Este foarte urât şi păcat să crezi sau să îl numești pe Allahu teala „ tez veren dede".

137.-Să nu acorzi importanță obligativității îngropării morților, spunând că aceasta este ignoranță şi să afirmi că obiceiul budiştilor, brahmanilor sau comuniştilor de a incinera morții este mai bun.

138.-Să negi cu inima sau prin viu grai pe unul dintre apropiații lui Allahu teala, fie el mort sau viu.

139.-Să duşmăneşti pe cei iubiți de Allah şi pe adevărații savanți islamici.

140.-Să afirmi că evliya sunt departe de a păcătui, căci această însuşire este proprie Profeților.

141.-Există temerea că cel ce nu a avut parte de cunostințele religioase legate de suflet, de inimă, poate trece în lumea de dincolo în necredință. Trebuie ca măcar să credem în existența lor.

142.-Să reciți sau să citeşti Coranul aşa cum nici un savant islamic nu a făcut-o, chiar dacă nu se schimbă cuvintele şi sensul lor.

143.-Să foloseşti ceva specific slujbelor preoțeşti.

144.-Să crezi că evenimentele au loc de la sine şi să afirmi că animalele au evoluat de la unicelulare către mamifere şi mai apoi către om.

145.-Cine nu împlineşte rugăciunea cu bună-ştiinţă, nu se gândeşte să recupereze rugăciunile restante şi nu se teme de pedeapsa pentru acestea, conform orientării hanefite este necredincios.

146.-Să împlineşti slujbele religioase ale necredincioşilor ca acte de adorare, cum ar fi folosirea instrumentelor muzicale precum orga şi clopotele în moschei şi împlinirea, fără a fi constrâns, a ceea ce Islamul consideră semn de necredinţă.

147.-Cel ce insultă companionii Profetului este numit mulhid. Mulhid înseamnă necredincios.

148.-Să agăţi pe perete, la înălţime, fotografiile necredincioşilor, în semn de respect.

149.-Să venerezi fotografii, statui , semnul crucii, stelele, soarele, vaci sau alte astfel de lucruri în ideea că acestea au proprietăţi divine şi pot crea ceea ce vor, sau pot oferi vindecare.

150.-Să o numeşti pe Hazreti Aişe femeie de moravuri uşoare şi să nu crezi că tatăl ei făcea parte dintre companionii Profetului.

151.-Să nu crezi în coborârea din cer a profetului Isus cu toate că acest lucru se ştie clar.

152.-Să numeşti necredincios pe unul dintre cei despre care se spune în Coran şi hadisuri că au fost binecuvântaţi cu Raiul.

153.-Să încerci să schimbi, conform ştiinţei, înţelesul versetelor din Coran ce nu au legătură cu ştiinţa, schimbarea sensurilor comentariilor făcute de Selef-i salihin este o fapă gravă. Cei ce fac astfel de traduceri şi comentarii se autoexclud.

154.-O fată sau un băiat musulman ce ating pubertatea şi nu îşi cunosc religia devin necredincioşi.

155.-Ieşirea femeii musulmane pe stradă cu capul, braţele, picioarele descoperite şi expunerea sa privirii bărbaţilor este un mare păcat. Neacordarea atenţiei cuvenite acestei chestiuni duce la autoexcludere.

156.-Obligaţiile şi interdicţiile indicate de Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem sunt la fel de importante ca şi cele indicate în Coran, prin urmare cel ce nu crede în acestea devine necredincios.

157.-La pomenirile din timpul plecăciunii trebuie să rostim azim cu (ظ) şi nu cu (ز) căci Subhane rabbiyel azim cu ظ înseamnă Allah este mare, iar rostit cu ز înseamnă Allah este duşmanul meu. Prin urmare rugăciunea nu va fi valabilă şi doarece se schimbă sensul duce la autoexcludere.

158.-Să lauzi recitatorul de Coran că a recitat Coranul cu melodie. Să spui că ceva ce este interzis conform celor patru orientări religioase, este frumos este dovadă de necredință. În schimb să lauzi pentru că a recitat frumos sau pentru vocea sa nu este dovadă de necredință.

159.-Să nu crezi în existența îngerilor şi a djinilor.

160.-Versetele Coranului au fost explicate cu cuvinte clare. Schimbarea acestor sensuri şi conformarea la Ismailiți duce la autoexcludere.

161.-Vrăjitoria ce include cuvinte sau fapte ce duc la necredință, este dovadă de necredință.

162.-Cel ce numeşte un musulman, necredincios, sau comunist, mason sau altceva ce are o ideologie necredincioasă devine necredincios.

163.-Cel ce împlineşte acte de credință, se teme ca credința sa să nu slăbească şi se gândeşte că are păcate multe şi actele sale de credință nu îl vor putea salva, are o credință puternică. Cel ce se îndoieşte de credința sa devine necredincios.

164.-Să spui cu exactitate un număr de Profeți, poate duce la adăugarea ca Profet a cuiva care nu este Profet sau la omiterea vreunui Profet. Iar asta este considerată necredință, căci neacceptarea unui Profet este echivalentă cu negarea tuturor Profeților.

Orice musulman, bărbat sau femeie, care face cu bună-ştiință şi în mod voit fără a fi fost silit, serios sau în spirit de glumă, ceva ce a fost admis în unanimitate de savanții islamici ca fiind act de necredință, chiar dacă nu s-a gândit la înțelesul vorbelor sau faptelor sale, devine necredincios. Acestui tip de necredință i se spune **kufr-i inadi**. Celui ce se autoexclude din această cauză îi vor fi anulate toate binefacerile anterioare. Dacă se va căi, acestea nu vor fi returnate. Dacă are o stare materială bună va trebui să împlinească pelerinajul din nou. Nu va recupera rugăciunile, posturile, daniile împlinite în perioada de necredință. În schimb le va recupera pe cele restante din perioada anterioară celei de necredință.

Pentru a se căi nu este de ajuns să rostească mărturisirea de credință, ci trebuie să se căiască şi pentru ceea ce a fost motiv pentru autoexcluderea sa. [Trebuie să reintre în Islam pe uşa pe care a ieşit.] Dacă a spus sau a făcut ceva fără a şti că aceasta duce la necredință sau dacă ceea ce a spus sau a făcut este subiect de controversă între savanții islamici, atunci există îndoieli asupra autoexcluderii sale şi a dezlegării căsătoriei. Penru orice eventualitate este mai bine să-şi reînnoiască mărturisirea de credință şi căsătoria. Acest tip de necredință este necredința prin ignoranță. Ignoranța nu este o scuză, ci este un mare păcat. Pentru că este obligație pentru orice musulman să învețe ceea ce este necesar din cunoştințele islamice. Credința şi cununia celui ce rosteşte ceva ce duce la necredință, din greşeală, nu vor suferi schimbări. Însă este de preferat să-şi reînnoiască mărturisirea de credință şi cununia.

Aşa cum un necredincios poate deveni musulman doar rostind cuvântul unicității, aşa şi un musulman poate deveni necredincios doar rostind un cuvânt.

Chiar dacă un cuvânt sau o faptă ale unui musulman au o sută de înțelesuri şi doar una dintre ele îl arată pe el ca fiind credincios, pe când celelalte nouăzeci şi nouă îl arată ca fiind necredincios, trebuie să spunem că acea persoană este musulmană. Nu trebuie să acordăm importanță sensurilor care îl arată ca fiind necredincios, ci doar acelui singur sens ce îl indică ca fiind musulman. Nu trebuie să se înțeleagă greşit. Trebuie avute în vedere două puncte. Primul, cel ce spune sau face acel lucru trebuie să fie musulman. Spre exemplu, dacă un francez laudă Coranul, sau un englez spune că Allahu teala este unic asta nu înseamnă că aceştia sunt musulmani. Al doilea, s-a zis, dacă acel cuvânt are o sută de înțelesuri. Şi nu că din o sută de cuvinte sau fapte, nouăzeci şi nouă să indice necredința şi doar unul credința. Atunci acea persoană nu poate fi numită musulman.

Fiecare musulman să citească dimineața şi seara această rugă de credință şi ruga pentru reîmprospătarea credinței şi cununiei :

„ALLAHUMME INNI E'UZU BIKE MIN EN UŞRIKE BIKE ŞEY -EN VE ENE A'LLEMU VE ESTAGFIRU-KE LIMA LA-A'LEMU INNEKE ENTE ALLAMUL-GUYUB."

„ALLAHUMME INNI URIDU EN UJEDDIDEL IMANE VENNIKAHA TEJDIDEN BI KAVLI LA ILAHE ILLALLAH MUHAMMEDUN RESULULLAH.”

PENTRU A AVEA PERMANENT CREDINȚĂ TREBUIE :

1.-Să credem în imperceptibil.

2.-Să credem că imperceptibilul este ştiut doar de Allahu teala şi de cei cărora El îl aduce la cunoştință.

3.-Să ştii ceea ce este interzis şi să îl eviți ca atare.

4.-Să ştii ceea ce este permis şi să acționezi în consecință.

5.-Să te temi mereu de pedeapsa lui Allahu teala.

6.-Să nu îți pierzi speranța în mila lui Allahu teala.

--Şi negarea a ceea ce duce la apostazie se consideră căință. Dacă un apostat moare fără a se căi va arde veşnic în Iad. De aceea trebuie să ne ferim şi să ne temem de necredință şi **SĂ VORBIM PUȚIN.** Într-un hadis se relatează: **Vorbiți întotdeauna numai de bine şi lucruri folositoare. Sau dacă nu tăceți!** Trebuie să fim serioşi nu glumeți sau puşi pe şotii. Nu trebuie să facem lucruri ce nu sunt raționale sau umane. Trebuie să ne rugăm mult la Allahu teala să ne ferească de necredință.

FAPTE CE POT DUCE LA AUTOEXCLUDERE; CHIAR DACĂ ÎN PREZENT EŞTI CREDINCIOS

1.-Convingeri care nu sunt compatibile cu tradiția sau cu convingerile Profetului aleyhisselam, şi ale adepților săi. [Cel ce se îndepărtează chiar şi foarte puțin de ideologia Ehl-i sunnet va deveni necredincios sau pervertit].

2.-Credința slabă.

3.-Să-ți foloseşti cele nouă membre pe căi greşite.

4.-Să continui să împlineşti păcatele mari.

5.-Să încetezi să fii mulțumitor pentru binefacerea Islamului.

6.-Să nu te temi că poți să treci în lumea de apoi în necredință.

7.-A tiraniza pe alții.

8.-Să nu asculți chemarea la rugăciune care este recitată conform tradiției Profetului Muhammed aleyhisselam.

9.-A te împotrivi părinților tăi.

10.-Să juri în exces chiar dacă ceea ce spui este adevărat.

11.-Să împlineşti rugăciunea nerespectând regulile din timpul rugăciunii.

12.-Să nu înveți şi de asemenea să nu îți înveți copiii să împlinească rugăciunea considerând că nu este importantă şi de asemenea să îi împiedici şi pe alții să îşi împlinească rugăciunea.

13.-Să consumi băuturi alcoolice.

14.-Să chinui musulmanii.

15.-Să afirmi fals că eşti apropiat de Allahu teala de dragul comercializării cunoştințelor islamice.

16.- Să îți uiți păcatele şi să le consideri uşoare.

17.-Mândria, aroganța.

18.-Pedanteria. Să te consideri superior altora din cauza cunoștințelor și actelor tale religioase.

19.-Ipocrizia.

20.-Invidia.

21.-A nu te supune superiorilor religioşi şi politici atâta timp cât spusele lor nu contravin religiei.

22.-Să afirmi despre cineva că este bun sau rău fără a-l pune la încercare.

23.-Minciuna.

24.-A evita clerul, savanții islamici.

25.-A lungi mustața mai mult decât lungimea indicată de tradiția Profetului aleyhisselam.

26.-Bărbații să poarte mătase.

27.-Continuarea bârfei.

28.-Să îți chinui vecinul chiar şi dacă este necredincios.

29.-Să te enervezi foarte tare pentru chestiuni lumeşti.

30.-Camăta.

31.-Să lungeşti poalele sau mânecile hainelor cu scopul de a te mândri.

32.-Vrăjitoria.

33.-Să nu îţi vizitezi rudele musulmane şi dreptcredincioase care îţi sunt permise.

34.-Duşmănirea adevăraţilor savanţilor islamici şi a nutri dragoste faţă de duşmanii religiei.

35.-Să ţii supărare cu un frate în credinţă mai mult de trei zile.

36.-Să continui să preacurveşti.

37.-Să întreţii raporturi homosexuale fără a te căi.

38.-Să nu aduci chemarea la rugăciune la timpurile indicate de cărţile islamice şi neconform tradiţiei profetice şi de asemenea să nu asculţi cu respect ezanul citit conform tradiţiei profetice.

39.-Să nu îndepărtezi de la rău cu vorba bună, dacă îţi stă în putere.

40.-Să accepte ca soţia, fiica şi femeile pe care le poate sfătui să iasă afară cu capul, braţele, picioarele descoperite, parfumate şi împodobite şi de asemenea să accepte întâlnirea lor cu persoane neadecvate.

PĂCATELE MARI SUNT NENUMĂRATE:
[Cele 72 de păcate mari sunt următoarele.]

1.-Uciderea pe nedrept a unei persoane.

2.-Preacurvia.

3.-Homosexualitatea.

4.-Consumarea de băuturi alcoolice. [Consumarea berii nu este permisă.]

5.-Furtul.

6.-Consumarea de droguri pentru plăcere.

7.-Acapararea bunurilor cuiva prin forţă.

8.-Mărturia mincinoasă.

9.-Să mănânci în faţa musulmanilor fără un motiv bine întemeiat în timpul postului din luna Ramazan.

10.-Darea şi luarea de dobândă.

11.-A jura peste măsură.

12.-A te împotrivi mamei şi tatălui tău.

13.-A renunța la vizitarea rudelor dreptcredincioase şi permise.

14.-Fuga din fața duşmanului pe câmpul de luptă.

15.-Luarea pe nedrept a averii unui orfan.

16.-Nefolosirea corectă a cântarului.

17.-Împlinirea rugăciunii înainte sau după timpul său.

18.-A frânge inima fratelui tău întru religie. [Acesta este un păcat mai mare decât dărâmarea Kaabei. **După necredință, nu este păcat mai mare care să atragă supărarea lui Allahu teala decât zdrobirea inimii unui musulman.]**

19.-Rostirea cuvintelor nefolosite de Profet aleyhisselam.

20.-Luarea de mită.

21.-Să fugi de martiriul adevărat.

22.-Să nu dai dania pentru bunuri şi dania pentru produsele agricole.

23.-Să nu îndepărteze pe cineva de la rău pentru cel ce are puterea de a face asta.

24.-Să arzi un animal viu.

25.-Să uiți să citeşti Coranul, nepracticând citirea sa, după ce ai învățat să îl citeşti.

26.-Să îți pierzi speranța în mila lui Allah Preamărețul.

27.-Trădarea încrederii unei persoane fie ea musulmană sau necredincioasă.

28.-Să mănânci carne de porc.

29.-Să nu iubeşti şi să foloseşti cuvinte urâte la adresa unuia dintre companionii Profetului radiyallahu anhum.

30.-Să continui să mănânci după ce te-ai săturat.

31.-Soțiile să părăsească patul conjugal.

32.-Soțiile să meargă în vizită fără acordul soților.

33.-Să numeşti prostituată, o femeie onorabilă.

34.-Să duci vorba între musulmani.

35.-Să îți expui părțile avret. [Părțile interzise spre a fi văzute sunt, la bărbat, între ombilic şi genunchi, iar la femeie părul, brațele, picioarele.]

De asemenea este interzis şi să priveşti părţile interzise a fi văzute ale altcuiva.

36.-Să mănânci şi să dai altcuiva să mănânce animale moarte înainte de a fi tăiate.

37.-Să trădezi încrederea cuiva.

38.-Să bârfeşti un musulman.

39.-Invidia.

40.-A îi aduce asociaţi lui Allahu teala.

41.-Minciuna.

42.- Mândria, orgoliul, să te crezi mai presus decât ceilalţi.

43.-Bolnavul aflat pe patul de moarte să ascundă bunuri de moştenitorul său.

44.-Zgârcenia.

45.-Să nutreşti dragoste pentru lumea aceasta.

46.-Să nu te temi de pedeapsa lui Allahu teala.

47.-Să nu consideri interzis ceea ce este interzis.

48.-Să nu consideri permis ceea ce este permis.

49.-Să crezi în ghicitori şi că aceştia au cunoştinţă despre necunoscut.

50.-Autoexcluderea din religie.

51.-Să priveşti soţiile, fiicele cuiva fără a avea un motiv.

52.-Femeile să îmbrace haine bărbăteşti.

53.-Bărbaţii să îmbrace haine femeieşti.

54.-Să păcătuieşti la Kaaba.

55.-Să faci chemarea la rugăciune şi rugăciunea înainte de timpul lor.

56.-Să te împotriveşti regulilor, poruncilor oamenilor de stat.

57.-Să asemeni părţile interzise a fi văzute ale soţiei cu cele ale mamei.

58.-Să foloseşti cuvinte înjositoare la adresa mamei soţiei.

59.-Privirea insistentă reciprocă.

60.-Să mănânci şi să bei resturile rămase de la câine.

61.-Să faci cuiva un bine şi să-i reaminteşti acest lucru mereu.

62.-Bărbaţii să îmbrace haine de mătase.

63.-Să continui în ignoranță. [Să nu înveți ideologia Ehl-i sunnet, obligațiile, interdicțiile şi ceea ce este important.]

64.-Să juri folosind altceva decât numele lui Allahu teala sau ceea ce ne-a fost indicat de Islam.

65.-Să eviți acumularea de cunoştințe.

66.-Să nu înțelegi ce nenorocire este ignoranța.

67.-Să continui să înfăptuieşti păcatele mici.

68.-Să râzi în hohote fără a fi nevoit.

69.-Să nu te cureți de starea de impuritate pe durata unui timp de rugăciune şi să pierzi acea rugăciune.

70.-Să întreții raporturi sexuale cu soția în timpul menstruației şi lăuziei.

71.-Să citeşti Coranul folosind o melodie, să cânți melodii nepermise, să foloseşti instrumente muzicale.

72.-Sinuciderea.

Căsătoria mut'a şi căsătoria pentru o perioadă delimitată de timp sunt intezise. Aşa cum pentru femei este interzis să îşi expună părul, capul, brațele, picioarele, este de asemenea interzis să iasă pe stradă cu haine subțiri, transparente, strâmte sau foarte parfumate.

Este interzis să priveşti, chiar şi fără poftă, femeia care îşi acoperă părțile intime cu haine strâmte. Este interzis să priveşti cu poftă lenjeria intimă a unei femei străine. Este interzis să priveşti cu poftă la părțile interzise spre a fi privite, acoperite de haine strâmte, chiar dacă nu sunt părți intime. Este interzisă desenarea, tipărirea, fotografierea pozelor ce duc la ațâțarea poftelor şi implicit la păcat. [Este dovadă de necredință să tratezi cu uşurință interdicțiile.]

Este interzisă folosirea apei în exces la abluțiune şi îmbăierea rituală.

Este păcat să numeşti ignoranți învățații islamici iubiți de Allahu teala, să deduci din spusele lor lucruri ce nu au legătură cu regulile islamice, să crezi că minunile înfăptuite de ei au luat sfârşit odată cu moartea lor şi să îi împiedici pe cei ce găsesc binecuvântare la mormintele lor. De asemenea este păcat să ai o concepție greşită asupra musulmanilor, tirania, acapararea bunurilor cu forța, invidia, minciuna, bârfa şi calomnia.

ZECE LUCRURI CE DUC LA MOARTEA ÎN NECREDINȚĂ

1.-Neînvățarea poruncilor şi interdicțiilor lui Allahu teala.

2.-Nerespectarea credinței conform ideologiei ehl-i sunnet.

3.-A acorda o importanță prea mare averii lumeşti, rangului şi celebrității.

4.-A se chinui pe sine sau animalele.

5.-A nu fi mulțumitor față de Allahu teala sau de cei care îți fac un bine.

6.-A nu se teme de pierderea credinței.

7.-A nu împlini cele cinci rugăciuni zilnice la timp.

8.-Dobânda.

9.-A înjosi musulmanii ce îşi respectă religia. Folosirea de cuvinte batjocoritoare, precum înapoiați la adresa lor.

10.-Scrierea sau rostirea cuvintelor obscene, a desenelor obscene.

PENTRU A URMA IDEOLOGIA EHL-I SUNNET TREBUIE SĂ FIM ATENȚI LA URMĂTOARELE CHESTIUNI:

1.-Allahu teala are anumite însuşiri ce sunt separate de persoana Sa.

2.-Credința nu este oscilantă, ea nu creşte şi nici nu scade.

3.- Credința nu dispare odată cu împlinirea păcatelor mari.

4.-Credința în imperceptibil este adevărată.

5.-Nu există comparație în credință.

6.-Allahu teala va fi văzut în Rai.

7.- Tevekkul este una din condițiile credinței.

8.-Actele de adorare nu sunt parte din credință.

9.-Credința în destin este una din condițiile credinței.

10.-Este obligatorie conformarea la una din cele patru şcoli religioase.

11.-Este obligatoriu să iubeşti toţi companionii, familia şi soţiile Profetului.

12.- Superioritatea celor patru califi este conformă ordinii venirii lor ca conducători ai musulmanilor.

13.- Este permisă oferirea răsplatei actelor de adorare facultative precum rugăciunea, postul, pomana.

14.-Mirajul a avut loc atât pe plan material cât şi spiritual.

15.-Minunile înfăptuite de către cei apropiaţi de Allahu teala sunt adevărate.

16.-Mijlocirea există.

17.-Este permis să se facă mesh peste mest.

18.-Întrebările din mormânt există.

19.-Pedeapsa din mormânt va fi atât pentru corp cât şi pentru suflet.

20.-Allahu teala este cel ce crează atât oamenii cât şi lucrurile. Oamenii sunt înzestraţi cu voinţă, dorinţă.

21.-Hrana poate fi câştigată şi pe căi permise şi pe căi nepermise.

22.-Este permis pentru cineva să ceară ca rugile sale să fie acceptate de dragul unui evliya

Şi- a început muezinul chemarea la rugăciune,
Ţi-ai întors faţa către Kaaba şi ţi-ai mărturisit intenţia.
La auzul ei credincioşii, au ascultat plini de respect,
Şi apoi au început rugăciunea, slujindu-L pe Domnul lor.

COMPORTAMENT URÂT:

1.-Necredinţa.

2.-Ignoranţa.

3.-Frica de a fi înjosit. [Neacceptarea adevărului din teama de a fi înjosit, de a fi bârfit.]

4.-Plăcerea de a fi lăudat. [A fi mândru şi a-i face plăcere să fie lăudat.]

5.-Credinţa greşită, nerespectarea tradiţiei profetice.

6.-Conformarea dorinţelor, poftelor sufletului

7.-Credința prin imitare. [Imitarea persoanelor necunoscute.]

8.-Fățărnicia, falsitatea. Împlinirea actelor de adorare pentru atingerea scopurilor lumeşti.

9.-Dorința de a trăi mult pentru poftele lumeşti.

10.-Căutarea poftelor lumeşti prin metode interzise.

11.-Aroganța. A se crede superior celorlalți.

12.- Modestia exagerată.

13.-Pedanteria în actele de adorare împlinite şi binefacerile făcute.

14.-Invidia. Să invidiezi pe cineva, să nu îl suporți, să îți doreşti ca bunurile pe care le are să fie distruse. Ebulleys-i Semerkandi spune: **Rugile a trei categorii de persoane nu vor fi acceptate. Ale celor ce mănâncă ceva interzis, ale celor ce bârfesc şi ale celor ce invidiază.**

15.-Să înjoseşti pe cineva.

16.-Să te bucuri de necazul altuia.

17.-Să ții supărare.

18.-Frica, teama.

19.-Mânia, asprimea în exces, tirania.

20.-Trădarea în comportament.

21.-Trădarea. Să spui sau să faci lucruri care trădează siguranța sunt semne de ipocrizie.

22.-Să nu respecți cuvântul dat. În hadis se relatează: **Trei sunt semnele ipocriziei: minciuna, nerespectarea cuvântului dat, trădarea încrederii.**

23.-Să te gândeşti că Allahu teala nu îți va ierta păcatele. Este interzis. Înseamnă să gândeşti ceva rău despre Allahu teala. De asemenea este interzis să consideri dreptcredincioşii ca fiind păcătoși.

24.-Dorința excesivă de a acumula bunuri lumeşti.

25.-Întârzierea împlinirii faptelor bune. Într-un hadis se relatează: **Prețuiți cinci lucrui înainte de venirea altor cinci: Viața înaintea venirii morții, sănătatea înaintea venirii bolii, câştigarea vieții de apoi încă din lumea aceasta, tinerețea înaintea venirii bătrâneții, bunăstarea înaintea sărăciei.**

26.-Iubirea păcătoşilor. Cel mai rău dintre păcate este tirania. Cei ce împlinesc fapte interzise sunt păcătoşi.

27.-Duşmănia învățaților islamici. Batjocorirea şi înjosirea învățaților islamici este necredință.

28.-Sediţiunea. În hadis se relatează: **Sediţiunea este adormită, blestemat fie cel ce o va trezi!**

29.-Mudahene- să nu îndepărtezi pe cineva de la împlinirea faptelor interzise deşi îţi stă în putere şi să îţi trădezi religia pentru lucruri lumeşti. Mudara-să îţi dai viaţa lumească pentru religie.

30.-Neacceptarea adevărului.

31.-Ipocrizia.

32.- Să nu chibzuieşti, să nu reflectezi asupra păcatelor, asupra creaturilor şi asupra propriei fiinţe.

33.-Să blestemi un musulman.

34.-Să foloseşti porecle urâte pentru musulmani.

35.-Să nu accepţi scuze.

36.-Să faci comentarii greşite asupra Coranului.

37.-Să continui să faci lucruri interzise.

38.-Bârfa.

39.-Să nu te căieşti.

40.-Dorinţa de avere şi ranguri.

[Trebuie să ne ferim de comportamentul urât şi să încercăm pe cât putem să avem un comportament frumos. În hadisuri se relatează: **(Robul ce are puţine acte de credinţă va ajunge pe trepte înalte în lumea de apoi prin comportamentul său frumos.)**

(Cel mai uşor şi mai util dintre actele de credinţă este comportamentul frumos şi să vorbeşti puţin.)

(Să te apropii de cel ce s-a îndepărtat de tine, să îi ierţi pe cei ce ţi-au făcut rău, să dăruieşti celor ce te-au defavorizat, sunt din comportamentul frumos.)]

Capitolul 9
SURELE ŞI RUGILE DIN TIMPUL RUGĂCIUNII
Surele şi rugile se pot scrie cu litere latine?

Oricât ne-am strădui să scriem surele şi rugile cu litere latine nu este posibil. Orice accente sau semne am folosi, nu este posibil să le citim corect. Pentru a putea fi citite ca în Coran, trebuie mai întâi citite de un cunoscător şi apoi trebuie repetate mereu. Aceste citiri repetate îi dau ocazia celui ce ştie să citească Coranul să le arate şi să îi învețe şi pe ceilalți literele Coranului. Despre măreția acestei binefaceri şi virtuțile ei în această lume cât şi în cea de apoi s-a scris îndelung în hadisuri şi în cărțile ce ne învață religia.

Astfel fiecare musulman trebuie să îşi trimită copilul la moschei, la cursuri de învățarea Coranului pentru a învăța literele şi modul de citire a Coranului, trebuie să se străduiască să poată primi această mare răsplată. Într-un hadis se relatează: **Cei ce îşi învață copiii să citească Coranul sau îi trimit la moschee să învețe vor primi pentru fiecare literă învățată răsplata a vizitării de zece ori a Kaabei minunate iar în Ziua de Apoi vor fi încoronați. Toți oamenii se vor uita la ei cu invidie.** Într-un alt hadis se relatează: **Cei ce nu își învață copiii religia vor merge în Iad.**

ISTIGFAR DUASI
(Ruga pentru iertarea păcatelor)

În foarte multe versete se spune (**Slăviți-Mă mult!**) şi în sura (**Iza cae**) se spune (**Slăveşte-L cu laudă pe Allah şi roagă-L pe El de iertare, Fiindcă El este iertător cu cel ce se căieşte.**) De aici reiese că Allah ne porunceşte să ne căim.De aceea , Muhammed Ma'sum în cartea sa Mekubat, volumul 2, a 80-a scrisoare spune: (Conformându-mă acestei porunci, după fiecare rugăciune rostesc de trei ori ruga de căință şi de 67 de ori **Estagfirullah**). Ruga de căință este: **Estagfirullahel'azim ellezi la ilahe illa huv el hayyel kayyume ve etubu ileyh.** Rostiți şi voi această rugă foarte des! De fiecare dată să ne gândim că sensul acestei rugi este

(**Iartă-mă O, Allah!**). Ea fereşte pe cel ce o rosteşte cât şi pe cei din preajma sa de necazuri şi probleme. Mulți au rostit această rugă şi s-au bucurat de binefacerile ei. La culcare se rosteşte **Ya Allah! Ya Allah!** şi de trei ori ruga **Estagfirullah min kulli ma kerihallah** şi se continuă până adormim.

Şeyh Ahmed Namiki Jami a decedat în anul 1142, (536 hijri). Acesta relatează în cartea sa (**Miftah-un-nejat**) că cel ce se căieşte, cere iertare şi îndeplineşte toate condițiile, toate drumurile pe care trece şi locurile pe care stă se vor mândri cu el. Soarele, luna şi stelele se vor ruga pentru el. Mormântul său va fi o grădină din grădinile Raiului. Celui ce nu-i este sortită o astfel de căință ar trebui să caute compania celor cărora le-a fost sortită o astfel de căință. În următoarele hadisuri se relatează: (**Cel mai de preț din toate actele de adorare este să iubeşti pe adevărații învățați ai religiei**) şi (**Celui ce se căieşte şi cere iertare îi vor fi iertate toate păcatele**). Căința se face cu inima, iar iertarea se cere prin viu grai.

Ruga Tevhid

Ya Allah, ya Allah. La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah. Ya Rahman, ya Rahîm, ya afüvvü ya Kerim, fa'fü anni verhamni ya erhamerrahimin! Teveffeni müslimen ve elhıkni bissalihin. Allahümmagfirli ve li-abai ve ummehati ve li-abai ve ummehat-i zevjeti ve li ejdadi ve jeddati ve li-ebnai ve benati ve li-ihveti ve ehavati ve li a'mami ve ammati ve li-ahvali ve halati ve li-ustazi Abdulhakim-i Arvasi ve li kaffetil mu'mine vel-mu'minat. Rahmetullahi teala aleyhim ejma'in.

Coperta 2 Bismillahirrahmanirrahim,

Există multe cărți care ne învață despre Islam. Cea mai prețioasă dintre acestea fiind cartea **MEKTUBAT** (Scrisori) în trei volume, a imamului Rabbani, urmată de cartea omonimă a lui Muhammed Ma`sum, scrisă tot în trei volume.

Muhammed Ma`sum afirmă în cel de-al treilea volum al cărții sale, mai exact în a 16-a scrisoare următoarele: "Credința, înseamnă aprobarea atât a Unicității lui Allahu teala (Kelime-i Tevhid) cât şi credința în ultimul său trimis, Profetul Muhammed "sallallahu aleyhi ve sellem". Adică condiția de a fi musulman implică şi credința în Profetul Muhammed aleyhisselam.

Allahu teala i-a trimis acestuia, prin intermediul îngerului Gebrail, Coranul cel Sfânt. Acestă carte reprezintă cuvântul lui Allahu teala şi nu vorbele Profetului Muhammed şi nici spusele filozofilor sau istoricilor. Profetul Muhammed aleyhisselam este cel care a comentat şi a explicat Coranul. Vorbele, comentariile şi faptele Profetului Muhammed poartă denumirea de **Hadis**-uri. Prin urmare, Islamul are la bază două surse: Coranul şi Hadis-urile. Milioanele de cărți islamice existente sunt explicațiile Coranului Sfânt şi ale Hadisurilor. Cel care nu crede în învățăturile Profetului Muhammed, nu crede în cuvântul lui Allahu teala. Trimisul aleyhisselam i-a învățat pe companionii săi ceea ce i-a fost trimis de către Allahu teala, iar aceştia i-au învățat pe discipolii lor, care au consemnat aceste învățături în cărțile lor. Discipolii care au scris aceste cărți poartă numele de **Ehl-i Sunnet** (cei care impărtăşesc aceleaşi păreri asupra religiei ca şi Profetul aleyhisselam) şi companionii săi. Cei care cred în cărțile acestor discipoli sunt cei care cred în cuvântul lui Allahu teala. Ei sunt musulmani. Noi, elhamdulillah, ne învățăm religia din cărțile acestor erudiți, şi nu din aşa-zisele cărți, scrise de masoni, reformatori sau profani.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: "**Când se va extinde intriga şi conspirația în rândul poporului meu, acela care va urma tradiția mea (sunnet) va primi recompensa a 100 de martiri".** Respectarea tradiției Profetului se face prin învățarea şi punerea în practică a învățăturilor savanților islamici (ehl-i sunnet). Fiecare savant Islamic ce aparține oricăreia din cele patru şcoli religioase, este considerat un erudit ce are aceleași orientări în privința religiei ca şi Trimisul aleyhisselam şi companionii săi. În fruntea acestora se află Imam-î Azam Ebu Hanife Numan bin Sabit. Deşi s-au chinuit secole de-a rândul, englezii nu au reuşit să convertească la creştinism nici un musulman. De aceea, au căutat metode de a-şi atinge scopurile, fondând masoneria. Masonii nu cred în Islam, adică în tradiția Profetului, nici în celelalte religii, în viața după moarte şi nici în existența raiului şi iadului.

Pe coperta 3 RUGĂCIUNEA

Este obligația fiecărui musulman să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi. Rugăciunea este stâlpul religiei. De asemenea, este obligatoriu pentru cel ce nu împlinește rugăciunea la timp, să o recupereze imediat. Cel ce nu-și împlinește rugăciunea la timp și nici o recuperează imediat, va arde mii de ani, în Iad. Iar cel ce nu acordă importanță rugăciunii și nu crede că aceasta este o datorie pentru el, va deveni necredincios și va arde în Iad pe veci. Rugăciunea se împlinește în picioare. Cel ce este bolnav și nu poate împlini rugăciunea în picioare, o va efectua stând. Bolnavul ce nu poate sta va împlini rugăciunea culcat, prin intenție. Cel ce nu poate nici în acest mod va cere prin testament, ca după moartea sa, rugăciunile să îi fie răscumpărate. Pentru cel ce nu are rude cu o situație materială bună, vecinii vor face transferul și îl vor salva de Iad. De aici reiese că musulmanul ar trebui să trăiască printre musulmani.

Poziția stând în picioare, din cadrul rugăciunii se numește **Kîyam**, plecăciunea, **Ruku`**, prosternarea, **Sejde**, iar ultima poziție de ședere se numește **Ka`de**. Acestea patru sunt pozițiile rugăciunii. Rugăciunea de dimineață are patru unități, două obligatorii, două tradiționale. Primele patru unități ale rugăciunii de amiază sunt tradiționale. Următoarele patru unități sunt obligatorii, iar ultimele două unități sunt tradiționale. Rugăciunea de după-amiază este formată din patru unități tradiționale și patru unități obligatorii. Rugăciunea de apus cuprinde trei unități obligatorii și două unități tradiționale. Rugăciunea de seară are patru unități tradiționale, patru unități obligatorii, două unități tradiționale. Iar rugăciunea vitr, ce este vajib, are trei unități.